

AUTOPATIE

Cesta k tělesné a duševní harmonii

Jiří Čehovský

Obsah

Předmluva autora.....	4
Část I. Kořeny	9
1. O co vlastně jde?.....	5
2. Substance v jemn o hmotném podání..	7
3. Více o vibracích	13
4. Hledání shodného vibračního vzorce...23	
5. Hledání rezonance	27
6. Jeden z případů.....	47
Část II. Autopatie	50
1. Historie.....	50
2. Proč název autopatie?.....	53
3. Jak získat autopatický preparát?	54
4. Tělesné tekutiny.....	58
5. Metoda.....	61
jedno jediné podání.....	61
Zákony léčby	62
Čištění organismu	66
6. Co léčíme?	67
Prevence	70
7. Úvodní konzultace.....	71
Zápis případu	72
Individuální určení výšky zředění – potence...76	
8. Individuální zhotovení autopatického preparátu	79
9. Druhé užití preparátu	88
Technika kontrolní konzultace	91
Část III. Autopatie v praxi aneb případy léčby	97
1. O významu testů	97
2. Chronické ekzémy	97
3. Zastaralý případ	101

4. Chronický zánět střev	103
5. Pokročilý věk	103
6. Řidič	105
7. Nevěřící.....	105
8. Bolest	106
9. Ženské problémy kolem padesátky.	107
10. Léčení zvířat a rostlin.....	109

Část IV. Praktické rady pro samoléčbu 110

Praktické rady pro samoléčbu Superjednoduchá verze samoléčby.

Ti, kteří nemilují teoretická pojednání a chtějí si jen sami zlepšit zdraví nebo to jen zkusit, mohou nalistovat bez okolků přímo tuto stránku

Část V. Poradci

Kontakt .	113
Literatura.....	114
Poradci	116

Předmluva autora

Autopatie je celostní metoda. Její kořeny sahají hluboko do minulosti a postupně vznikala moudrostí generací. Ačkoliv se zmínky o autopatických přístupech nacházejí v homeopatické, ajurvédické či jiné literatuře, toto je pravděpodobně první systematické pojednání o metodě. Přináší mé osobní poznatky, které jsem nabyl za pouhý rok praktikování, když jsem před tím dvacet dva let působil jako poradce v klasické homeopatii.

Autopatie je tedy metoda ve zrodu. Nejsem sám, kdo ji u nás používá. Ve světě je takových lidí dost. Jsme na začátku poznávání zákonitostí celostního působení vlastních, homeopatickým procesem vysoko zředěných slin či jiných sekretů. Tak je třeba chápat tuto knížku. Nenárokuje si definitivní soudy ani doporučení. Není návodem, jak si kdo má v konkrétních situacích počínat, nýbrž spíše souhrnem mých časové i jinak omezených zkušeností.

Autopatie nemá být náhradou jiných alternativních, či dokonce konvenčních a odborných metod léčby. Má být dalším přínosem, dalším doplňkem, dalším přístupem k celostní léčbě, dávajícím nové, a dovoluji si říci na základě svých zkušeností, že dosud netušené možnosti. Souvisí s poznáním, které až doposud přináleželo jen některým religiózním systémům, jedním z nichž je například buddhismus: každý v sobě máme svůj lék.

1. 0 co vlastně jde?

Když se setkáme s něčím novým a neznámým, vždy si klademe otázky. Jak to, že Václavovi pomohly zředěné vlastní sliny, přičemž zředěné je slabé slovo? V tomto případě to bylo 10^{400} . Je známo, že už při ředěních 10^{24} je překročen tzv. Avogadrov limit, což znamená, že v „roztoku“ nemůže být žádná částice původní látky. A navíc, jak jednou vtipně poznamenala překvapená maminka malého chlapce, když jsem jí navrhl autopatickou léčbu slinou, „jak by zředěné sliny mohly léčit, když je nezředěné polyká dítě celý život“?

Pokusím se na to odpovědět co nejstručněji - ale telegrafickou úsečností nečekejte. Je to všechno, navzdory své překvapující jednoduchosti, přece jen dosti složité, máme-li jít ke kořenům věci. K popsání řešení jsem dospěl po dvaadvacetiletém vývoji. A jelikož zastávám podobně jako někteří současní fyzikové názor, že nelze odtrhnout pozorovatele a jevy, které pozoruje, že zcela objektivní zprávy a výzkumy tudíž neexistují, protože vztah výzkumník a zkoumaný předmět je v neustálé interakci, popíši stručně svou osobní historii poznání.

Do třiceti tří let jsem žil „jako všichni ostatní“. To jest: o své zdraví jsem se nestaral, protože jsem to nepovažoval za nutné, filosoficky jsem trochu koketoval s tím ČÍ oním, existencialismem, chardenismem, jógou a psychoanalýzou a při přednášce marxismu na vysoké škole jsem se pohádal s asistentem, když jsem tvrdil, že materialismus je nesmysl, což onen dobrý člověk nikterak nezneužil a nenechal mě vyhodit ze školy. Své těžkosti jsem sváděl na jiné, zejména na autority, špatné učitele, nedostatek peněz, počasí atp. Jednou za pár let jsem si šel kvůli bolestiv krku na středisko pro penicilin. Ve třiatřiceti se to změnilo. Začalo to vysokou horečkou, později se připojila bolest břicha. Po antibiotikách horečka přešla, ale bolest břicha, přesněji podbřišku, nikoliv. K tomu

přistoupily potíže s močením, šlo to najednou nějak ztěžka. Navštívil jsem jistého pana docenta, který mi strčil prst do zadku a konstatoval zánět prostaty. Pak jsem k němu chodil s nezměněnými potížemi ještě rok, poslušně jedl doporučený biseptol a další lahůdky a čekal, kdy se konečné očekávané uzdravení prostředky klasické medicíny dostaví. Nedostavilo se a pan docent mi po roce řekl, že si mám na ty potíže zvyknout, protože jsou chronické a už se jich nikdy žádným lékařským zásahem nezbavím. Byl to důstojný šedovlasý rnuž s velkou zkušeností. Uvěřil jsem mu. Tehdy, v roce 1980, jsem se pohroužil do studia herbářů léčivých rostlin a nakonec mi sestra žijící v Anglii poslala homeopatickou literaturu, jejíž sloupec měřil na výšku asi tři čtvrté metru. Později od ní došly i léky. Uplynul další rok a mé potíže pod vlivem homeopatického léku, který jsem si sám našel v tlustých materiích medikách a repertoriích, úplně zmizely a nikdy se za uplynulých dvacet dva let nevrátily. To mě přesvědčilo, že pravdu je třeba hledat i jinde než v oficiálních zařízeních nebo ve školních osnovách. Tak nastalo mé homeopatické období, pokračující až dodnes. Tehdy nikdo v mých okolích ani netušil, co slovo homeopatie znamená. V Čechách byla za komunistické vlády homeopatie zakázána. Dal jsem si tu práci a v hospodě u piva i v práci u psacího stolu, kde jsem dělal redaktora dětských publikací, jsem trpělivě vysvětloval, zkoumal přátele a kolegy a rozdával jim homeopatické pilulky. Jeden kolega mě! potíže s močením, dal jsem mu vlastnoručně naředěnou - potencovanou petrželku a hned to přešlo, jiný měl sennou rýmu, ta se mu po potencované kuchyňské soli tak zlepšila, že už nemusel brát lék)... Bylo jich dost a vesměs dávali najevo spokojenost. Mé malé děti už nemusely trávit s průduškami a dutinami dlouhé hodiny u lékařů a místo toho, aby chyběly ve škole stovky hodin ročně jako dřív, nechyběly skoro vůbec. Někdy jsme je nechávali doma jen proto aby jim nebylo líto, že chodí do školy víc než ostatní,

To všechno způsobily potencované čili vysoko zředěné roštliny minerály a hadí jedy. Mnoho z preparátů jsem si vyrobil sám. Homeopatie si mé naprosto podmanila. Jakmile se naše země stala znovu svobodnou, začal jsem přednášet, vydávat homeopatickou odbornou literaturu a odborný diagnostický software, zvat na přednášky

do své homeopatické školy učitele homeopaty z tradičních zemí Anglie, Indie, Německa a Holandska, vydávat odborný homeopatický časopis a účastnit se v homeopatických společnostech. Pochopil jsem totiž, že homeopatie představuje novou kvalitu v dějinách lidské kultury. Zároveň s objevením homeopatie jsem našel vysvětlení základních otázek, které jsem si do té doby kladl, v buddhistické filosofii. Uvědomil jsem si také, že obojí má nápadné souvislosti.

3. Substance v jemnohmotném podání

Vlastnoruční výroba homeopatické potence je neocenitelná životní zkušenost. Otevře vám nový prostor k přemýšlení. Homeopatické pilulky ve skleněných nebo plastických lahvičkách jsou v lékárně téměř k nerozeznání od ostatních léků. Ale když homeopatický preparát vyrábíte vlastní rukou, podobně jako to kdysi dělal Samuel Hahnemann, objevitel homeopatie a účinku vysoko zředěných substancí, pochopíte, že jste prakticky na téže půdě jako alchymisté, jogíni a šamani - vyrábíte dobré kouzlo a z Něčeho děláte Nic. Z původních pár kapek rostlinné tinktury je nic již při třetím vylití lahvičky, ale vy stále doléváte destilovanou vodu a stále přenášíte jen jednu setinu objemu do další lahvičky, třicetkrát nebo šedesát-krát... A ono to pak funguje a léčí i tam, kde jiná léčba selhala. A k léčebnému účinku vysoko zředěné látky dochází i tam, kde je původní surová substance zcela bez vlivu na zdraví - např. zlato nebo kuchyňská sůl! Čím je to Něco zředěnější a jemnější, tím je účinnější. Čím je to nevažitelnější, tím více se to podobá myšlence - tomu nejsilnějšímu a nejvlivnějšímu, co kdy je a bylo. Substance je zbavena své hrubé, materiální podoby a povýšena do ideální jemnohmotné sféry, odkud vše vyzařuje „dolů“ do materiálního světa - a čím níže to klesá, tím více se to znehodnocuje a vzdaluje od svého ideálního „dokonalého“ předobrazu. Čím výše to je, tím více to nabývá dokonalosti. Slovo *jemnohmotný* pochází z buddhistického

kánonu, kde se tímto termínem označují vyšší, našimi pozemskými smysly ne-postižitelné, hladiny existence. Platón byl mezi těmi, kdo něco takového tvrdili, když říkal, že hmotný svět je produktem, pouhým odleskem jemného, nehmotného světa idejí. Stejné názory najdete v židovské kabale, v józe, alchymii, v buddhismu a konec konců i v bibli, kde se mluví o ráji, vyšším subtilním světě, odkud byl člověk vyhnán pro své touhy a poklesky do hrubého hmotného světa. Hezky tento hierarchický systém od subtilního nahoře k hmotnému dole vyjadřuje tvar evropských kostelních bání a buddhistických stup. Od štíhlého, lehkého, vzdušného a cenného (někdy pozlaceného) nahoře k širokému, masivnímu a korpulentnímu dole. Tvar pyramidy vypovídá o tomtéž.

V homeopatii stojí tato idea vyššího nehmotného, v buddhistické terminologii jemnohmotného, v Hahnemannově duchovního, které je příčinou hrubě hmotných jevů, v samé podstatě učení. Hahnemann v § 9 a 10 svého Organonu (1. vydání 1810, česky Alternativa, 1993), zakládajícího díla oboru, říká, že: „Ve zdravém stavu je člověk ovládán duchovní životní silou, pouze ono nehmotné, ona podstata oživující hmotný organismus mu propůjčuje veškeré cítění a řídí vykonávání jeho životních funkcí.“

Hahnemann byl mladším současníkem Emanuela Swedenborga (1688-1772) a nepochybně se nechal silně inspirovat myšlenkami švédského filosofa. Ten postavil svůj systém na poznacích nabytých ve stavech vyššího uvědomění, kdy navštívil nadřazené, nebeské světy, diskutoval s anděly a nechal se poučit o tom, jak funguje univerzum, hierarchicky uspořádané od hrubě hmotné sféry až po ty nejsubtilnější nebeské je jich podle něj několik, hierarchicky nadřazených jedna druhé. Líčení nebeských světů z pera Swedenborgova je velmi podobné zprávám medituujících buddhistických mnichů i jogínů, kteří rovněž navštěvovali vyšší jemnohmotné světy či vyšší hladiny poznání. Mnoho podobných líčení je v pálijském buddhistickém kánonu, popisujícím příběhy Buddhy a jeho žáků.

U Swedenborga, vycházejícího z křesťanské tradice (jeho otec byl protestantský biskup a zpovědník švédské královny), se musíme na chvíli zastavit, protože zásadním způsobem ovlivnil nejen vývoj části

evropského myšlení na konci 18. a v 19.století, ale stál také u filosofických kořenů homeopatie i výroby a používání vysoko ředěných, potencovaných substancí.

Jednou z jeho základních myšlenek je, že člověk je multidimenzionální bytost, žijící zároveň jak v hrubě materiální sféře na zemi, tak i, svým myšlením a cítěním, ve vyšší sféře, v nebi. Tu vyšší nebeskou část člověka nazývá vnitřním Člověkem. Nejprve se něco musí přihodit v jemnohmotné sféře nebeské a teprve pak se to projeví v hruběhmotné pozemské sféře, v těle. Tyto sféry jsou pevně propojeny a nižší sféra je trvale, vteřinu od vteřiny, generována tou vyšší. Swedenborg říká, že se nemůže pohnout dokonce „ani chloupek zvířete“, aniž by tato událost měla kořeny ve vyšší sféře. Příčina jakéhokoliv jevu, věci nebo události je vždy jemnohmotná, vliv se šíří směrem dolů do hruběhmotné sféry, [emnohmotná nebeská sféra přitom není člověku vnější, ale naopak vnitřní. Cesta vzhůru neznamena ven, ale dovnitř. Obdobně přemýšleli již předtím súfisté a v křesťanské tradici rosenkruciani, když připodobňovali člověka ke struně, natažené a kmitající mezi nebem a zemí, po níž může vědomí putovat vzhůru k subtilnějším vibracím nebo dolů k nižším hmotným vibracím. K podobenství o struně se ještě vrátíme.

Ale nyní zpět k Swedenborgovi, a zejména k jeho vyznavačům v řadách homeopatů. Mezi nejvýznačnější z nich patřili Američané Constatin Hering a James Tyler Kent. Oba navštěvovali se svými žáky a rodinami pravidelně Swedenborgovsko u svatyni jeho Nové církve. Oba jsou autory moderní homeo-patické filosofie a metodiky léčby prováděné prostřednictvím vysoko zředěných látek, přičemž vycházeli důsledně ze sweden-borgského názoru na uspořádání univerza. Kent říká, že člověka si lze představit jako bod a kolem něj tři soustředné kružnice. Bod je vnitřní Člověk, Člověk s velkým Č, člověk duchovní, který kolem sebe vytváří v prvním kruhu mysl, v druhém emoce a ve třetím hmotné fyzické orgány. Organizace celého system se děje z centra. Nemoc znamená narušení organizace vedené z centra. Nemoc, dezorganizace, musí být odstraněna v nehmotném centru a nahrazena znovunastolením organizace. Na nehmotné centrum působí lék v nehmotném zředění.

Je důležité si v této souvislosti uvědomit, že ono centrum není žádnou dokonalou duší, byť se nachází v nebeské (duchovní) úrovni bytí. Může být individuálně i dosti nedokonalé a jeho nedokonalost má být léčena, protože produkuje nemoci v naší hladině vnímání - v naší mysli a fyzickém těle. Připomeňme si, že podle Swedenborga je vyšších (nebeských) hladin řada a jsou podle své dokonalosti řazeny pod sebou. Nejsou od sebe zcela odděleny, ale jedna vyplývá z druhé. Směrem dolů dokonalosti stále ubývá.

Hering již předtím stanovil pravidlo, vypozerované z reakcí lidí na homeopatický lék v nehmotné potenci, a to, že po přesně předepsaném celostně působícím léku se nejdříve léčí to, co je nehmotnému centru nejbližší, mysl. Další jsou na řadě emoce a teprve pak se přelévá léčivá vlna i na fyzické orgány, a to opět hierarchizovaně, nejdříve se léčí centrální a životně nejdůležitější, jako je např. srdce, které jsou zase v hierarchii nejbližší k onomu individuálnímu duchovnímu centru (které je však proměnné, a nikoliv dokonalé).

Amerika byla v 19. století velmi duchovně orientovaná země a většina obyvatel měla silné religiózní cítění. Snad je to dáno tradicí - počínaje otcí Poutníky na lodi Myflower přes zakladatele USA Washingtona, Jeffersona a Franklina, kteří byli rosenkruciáni i zednáři (pozoruhodné je, že také Hahnemann byl zednář). Rovněž Swedenborgovo učení se v USA uchytilo víc než kdekoliv jinde. Právě homeopate, silně ovlivnění Swedenborgem, byli na konci 19. století mnohde rozšíření více než lékaři praktikující běžnou materialistickou medicínu. Bylo tudíž zcela přirozené, že většina amerických homeopatů věřila, v souladu s paragrafem 9 Hahnemannova Organonu, že přesné podaným lékem ve vysoké nehmotné potenci není pozitivně ovlivněn jen stav fyzických orgánů, ale nejdříve jemnohmotné centrum, duchovní střed člověka, a tím konec konců i jeho příští zrození (přechod vědomí) do nebeských světů aíd. I když se o tom v lékařských homeopatických knihách moc nemluvalo, byla to samozřejmost, logicky vyplývající z homeopatické filosofie. Homeopatie a používání vysoko zředěných látek, oné „duchovní síly skrývající se v léčích“ {Hahnemann), je tudíž ve svých základech *religiózním* systémem. Celostní působení nehmotného léku, zaměřené

primárně na nehmotnou hierarchicky nadřazenou, určující sféru člověka, nezahrnuje jen povznesení hmotného těla na vyšší úroveň zdraví. V prvním plánu jde o povznesení vědomí (ducha, duše, mysli - dosad'te si podle vlastního přesvědčení) na poněkud vyšší úroveň duchovní, od toho je druhotné odvozeno zlepšení na ní závislé fyzické formy.

Vysoko potencovaná - zředená, substance působí na nehmotné centrum, onoho vnitřního Člověka, na principu rezonance.

Když vedle sebe umístíte dvě stejně naladěné ladičky a do jedné z nich udeříte, ta druhá se také rozezvučí. Když vedle sebe umístíte dvě zcela různé naladěné ladičky a do jedné udeříte, ta druhá se ani nezachvěje. V prvním případě vznikla rezonance, v druhém nikoliv. Hledáme lék, který by měl co nejpodobnější naladění, jako má pacient. Ten pak dokáže v nehmotné potenci rozeznít nehmotné pacientovo centrum v jeho vlastní původní (zdravé) melodii, [iný než podobně (nebo stejně) naladěný to neumí. Jeden homeopatický časopis se dokonce jmenuje Rezonance. Pojem rezonance přímo vede k pojmu frekvence. Ladičky musí být naladěny na stejnou frekvenci neboli kmitočet, počet kmitů za vteřinu. Pokud se naladění liší jen trochu, může být silnějšími opakovanými údery přece jen slabší rezonance druhé ladičky vyvolána. Ta však zazní ve své původní frekvenci, nikoliv ve frekvenci té druhé, rozeznívající. Pokud si nejsou frekvence ani podobné, k rezonanci nedojde.

Takže tu máme člověka s jeho individuální frekvencí, oscilací jeho struny natažené mezi nebem a zemí (spíše mezi více „nebi a zemí“), s jeho osobní melodií, a hledáme nějakou podobnou frekvenční strukturu v přírodě, která by s ním rezonovala, která by byla podobná. Poznáme ji tak, že vyvolává ve zdravých zkušebních osobách určité symptomy, dočasné změny v mentálním a fyzickém těle. Ty byly zaznamenány v knize nazvané Homeopatická Materia medica*. My homeopate ve své praxi zjišťujeme porovnáním pacientova případu s Materií medikou, že symptomy našeho pacienta čili symptomy produkované jeho nehmotným organizačním systémem, dynarnis (Hahnemann), se shodují se symptomy toho určitého, a nikoliv jiného léku. Vlastnosti i potíže, které máme léčit, jsou podobné působení toho kterého léku na člověka. To znamená, že lék musí mít podobné frekvenční vlastnosti

jako duchovní dynamis toho kterého člověka, produkující podobné symptomy. Proto je lék schopen, naředěn do jemnohmotné úrovně, vzbudit ve vyšší úrovni, dynamis tohoto člověka, rezonanci a znovu rozeznít v původní harmonii celý pomalu se hroutící a vyhasínající systém. Nemoc, porucha, nikdy nemá lokální původ, ale vždy signalizuje závadu, nedostatečnost v nehmotném organizačním centru. Nemoc, byť vnímaná jako nepatrná a lokální, je vždy poruchou centra a tedy i celku.

Existuje homeopatické repertorium, tabulkový abecední seznam symptomů, nemocí, potíží a lidských vlastností a ke každé takové rubrice - symptomu (jsou jich desítky tisíc) je přiřazen soupis léků, vykazujících takovou vlastnost, léků způsobujících ten který symptom. To nám pomáhá nalézt mezi stovkami popisů léků v materii medicie jeden pravý, nejpodobnější. Ten má pak šanci rezonovat v homeopatickém zředění s vyššími jem-nohmotnými polohami naší struny - pacienta.

Vedle představy struny, doporučované rosenkruciány a sú-fisty, bych spíše navrhl představu kyvadla, upevněného někde nahoře v těch nejjemnějších sférách a volně kmitajícího dole, přičemž ten nejsubtilnější impulz nahoře způsobí velkou změnu rozkmitu kyvadla dole, v hrubéhmotné sféře. Nebo můžeme použít přirovnání k elektronovému paprsku v televizní obrazovce, jehož nepatrné vychýlení blízko emitujícího zdroje se projeví velkou změnou o dvacet centimetrů dále na stínítku obrazovky. Příčina čehokoliv, co se děje v systému (organismu), je prvotně v jemnohmotné sféře, odkud se vše šíří směrem dolů.

* Pro potřebu této knihy, jejími hlavním tématem je autopatie, uvádím jen základy homeopatické filosofie a metodiky. Zájemce o podrobné informace o homeopatii odkazují na třetí vydání své knihy Homeopatie, víc než léčba, Alternativa, 1999

4. Více o vibracích

Vše jsou vibrace. Říká to moderní kvantová fyzika stejně jako vlnová fyzikální teorie a v době televizorů je to každému naprosto pochopitelná myšlenka. I ty nejromantičtější nebo nejdivočejší a nejinteligentnější (nejhloupější) televizní příběhy, ty nejpopulárnější televizní krásky a nejsympatičtější politikové - jsou v televizním přístroji jen vibrace, vlnění, oscilace, elektrické kmity, efekt elektronového paprsku na stínítku obrazovky. A v reálu? Zase vibrace světla vnímané okem, vibrace zvuku vnímané uchem, vibrace tlaku vnímané hmatem... Současná věda dospívá ve shodě s taoismem k názoru, že veškerá realita je tvořena vibracemi, oscilacemi. Oscilacemi čeho? O tom se někdy vedou spory. Zda subatomových částic, éteru, časoprostoru, jiň a jang? V konečném důsledku asi oscilace vědomí či přesněji myslí - jak o tom hovoří po tisíciletí buddhisté. Ti v učení Abhidhamma popisují, že se veškerá realita skládá z oddělených úseků, z myšlenkových okamžiků, které byly rozpoznány lupou soustředěné meditace. Těch okamžiků může být v jedné vteřině třeba několik bilionů a mezi nimi je malá mezera - nic. Připomíná to okénka na filmovém pásu. Jakási kvanta myslí. Realita se skládá z frekvencí myslí.

Že je to subjektivismus? Že je to naopak? Že svět není vytvořen myslí, ale je na nás nezávislá entita? Tato myšlenka objektivního světa, vlastní tzv. karteziánské (dnes převažující) vede, vznikla z čistě religiozního předpokladu, který si stanovil v 17. století René Descartes a před ním již i jiní, že totiž svět byl kdysi stvořen objektivním Bohem, a proto musí být také zcela objektivním a nezávislým na pozorovateli. Vychází z naprosto nepochopitelného názoru, že pozorovatel, zvaný „vědec“, není aktivní součástí tohoto pozorovaného světa, a proto jej může nezaujatě hodnotit. Ve skutečnosti, když se nad tím opravdu poctivě zamyslíme, ještě nikdy nikdo neprokázal, že existuje něco mimo mysl. Stejně jako se dosud neprokázalo, že existuje nějaká „objektivní mysl“.

Dokonce i někteří současní fyzikové dospívají k názoru, že pozorující

subjekt je součástí pozorovaného procesu, nikoliv ja-kýrnsi „objektivním pozorovatelem“. Např. v teorii „superstrun“. Tato teorie také říká, že hmotné částice jsou jakési kmitající ministruny - není-liž to zajímavá terminologická shoda s ro-senkruciány a súfisty? A tak se vše vrací ke staré pravdě buddhistů, taoistů i jiných, že vše je v mysli. A ve vědomí, které je ovšem součástí mysli. Mysl samozřejmě má i nevědomé obsahy (viz Freud, jung atp.), o nichž se však dovíme pouze tak, že se přece jen nějak dostanou do vědomí. Jediná skutečná a upřímná i nevyvratitelná pravda o takzvané realitě je ta, že co není ve vědomí, o tom se nedá říci dokonce ani to, že to není. Jakmile bychom o něčem řekli, že „to“ není, už je „to“ ve vědomí, na jeho okraji či alespoň v podvědomí. Chybou ovšem je říkat, že je něco „jen“ v mysli, „jen“ ve vědomí. Protože mysl je obrovská a neohraničená. Její součástí jsou i všechny takzvané „přírodní zákony“ současné vědy. Obsahuje všechny potenciální možnosti a může se individuálně upínat k čemukoliv, v závislosti na panující „lásce“ {jak říká Swedenborg) nebo na panující „touze“, jak říká Buddha.

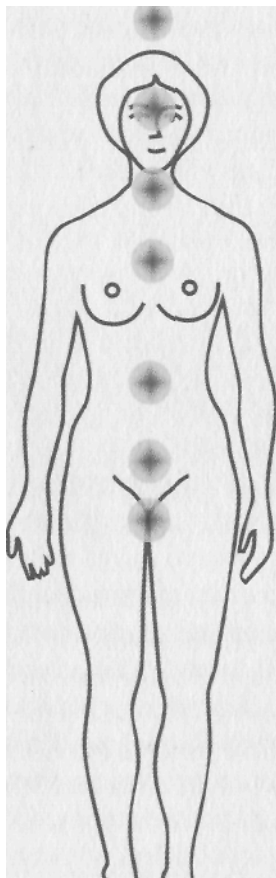
Podle buddhistů je svět stvořen myslí a sestává z myšlenkových okamžiků. Neboli z vibrací či frekvencí vědomí. Řekli to dva a půl tisíce let před tím, než to zjistili naši vědci, zúžili to jen na hmotu, jeden z projevů mysli, a začali tomu říkat kvantová fyzika.

Našeho citění a vnímání - viz Pět skupin ulpívání - pañčakhadhá - buddhis-lického pálijského kánonu,

Zdá se také na základě toho, co řekli na toto téma vysoce vyspělí jedinci, že čím výše se vědomí jedince dostává, čím výše upíná svou pozornost, tím jemnější jsou vibrace, a tím více se stírá rozdíl mezi individuálním a obecným. V nejvyšších sférách existuje jakási oblast *společné mysli* i vědomí. Je to tam, kde dosahují vibrace nejvyšších frekvencí. Pocit individuality a odděleností od ostatních roste srněm dolů k nižším hruběhmotným polohám, charakterizovaným poklesem frekvence. Čím výše se pozornost upíná, tím spíše je individuální vědomí schopné splynout s vědomím „ostatních“, s univerzem, tím

méně je individuální. V konečném důsledku je silný pocit individuality, oddělenosti a egoismu, spojených s velkým utrpením, bojem, zvýšenou nejistotou atp., vlastností těch nejnižších poloh.

Nemoc a utrpení vzniká a posiluje tehdy, když se naše pozornost, vědomí a s ním i organismus na něm plně závislý propadá do nižších frekvenčních poloh. Lidské tělo, vytvořené na základě vysokých frekvenčních vzorů v jemnohmotné sféře, ztrácí podporu a výživu těchto vysokých frekvencí, je od nich odtrženo a upadá do nižších poloh, do entropie, ztrácí se koordinace funkcí a orgánů. Buňky se mohou například nekoordinovaně množit, čemuž říkáme rakovina. Imunitní systém začíná nekoordinovaně bojovat sám proti sobě autoimunitními poruchami, např. ekzémy, astmatem atp. Na mentální úrovni je průvodcem takového procesu úzkost neboli vědomí, že mysl i tělo ztrácí svou výživu shora, vzdaluje se svému ideálu, frekvenčnímu vzoru sídlícímu nahoře, ztrácí s ním kontakt a začíná podléhat zániku. Z etického hlediska vzniká při tomto procesu směrem dolů posun k egoismu, zaměření na vlastní potíže a touhy, obviňování jiných, nepříjemný až děsivý pocit oddělení od ostatních - ale hlavně od vyšší frekvenční sféry, kde jsme si všichni mnohem blíže.

Z hlediska člověka a jeho prožívání i jeho zdraví může hodně záležet na tom, k jakým frekvencím své vědomí, svou pozornost upíná. S pozorností upřenou na účinnou lásku (Swedenborg i Buddha), soucit nebo na Boha, který pro nás symbolizuje tyto vlastnosti, se může zvýšit i celková frekvence organismu (podružných, odvozených frekvencí). Odtud plynou „záhadná“ vyléčení pomocí meditace, autosugesce atp.

Frekvenci vědomí i organismu lze zvýšit také potencionovanou vysoko zředěnou substancí, která je frekvenčně blízká danému organismu, takže je schopen s ní na své jemnohmotné úrovni rezonovat a znovu zaznít v původní čili zdravé frekvenci.

Frekvenční hierarchii odpovídá v těle systém čaker, jakýchsi energetických vírů v těle, které popisuje stará

indická filosofie. Těchto sedmi energetických center má vztah k různým vibračním rovinám života.

Nejnižší čakra symbolizuje vztah k hmotě, k zemi, k nejnižším frekvencím, ve vztahu k lidem má pak symboliku peněz. Druhá nejnižší čakra je sexuální sféra. Čakra solar plexus má silný vztah ke společenskému úspěchu v běžných vztazích. Srdeční čakra vyjadřuje lásku, krční čakra komunikaci, čakra mezi obočím se vztahuje k vyšším polohám mysli a čakra umístěná nad temenem hlavy nás spojuje s nejvyššími spirituálními polohami, odkud do nás proudí vyšší organizační frekvence z jemnohmotné sféry. Některé čakry se mohou uzavírat, jiné jsou naopak aktivní a lidé na ně soustředí svou pozornost a podle toho se v životě projevují na mentální i fyzické úrovni. V poslední době většina lidí upíná svou pozornost na ty nejnižší energetické hladiny, silně podporována například médií, reklamou či programy politických stran. Všechny tyto společenské projevy působí téměř -výhradně na úrovni nejnižších čaker, strhují pozornost lidí k nejnižším frekvenčním rovinám existence - věcem, penězům, chemicky upraveným potravinám, egoismu a násilí. Tím je dále snižována celková frekvence organismu a ten upadá snadněji do nemoci. Lidé mají nyní mnohem více chronických čili nevyлéčitelných nemocí než kdykoliv dříve. Jsou stále více odtrhováni od vyšší frekvenční sféry, odkud pocházejí. Jiň však zákonitě vyvolává reakci Jang, a tak se nyní více lidí než kdykoliv dříve snaží najít opět vztah k vysoké frekvenční oblasti. Proto se, navzdory mocným silám destrukce působícím na nízkých frekvencích a strhujícím člověka dolů, tak šíří např. zájern o homeopatii, buddhisrnus, alternativní léčbu a o spiritualitu. O opětovné navázání osobního vztahu s vyšší kreativní sférou. Někdv se tomuto neorganizovanému hnutí, které se nicméně týká velrní *významné* části lidí západního světa, říká „nová religiozita" nebo New Age.

Určitá frekvence je schopna vytvářet zcela určité hmotné struktury či tvary. O tom vypovídají i fyzikální pokusy, které provedl švýcarský filosof Hans Jenny. Na kovovou desku nasypal jemný písek a stejnoměrně jej rozprostřel. Pak desku rozkmital. Určité frekvence způsobily specifické uspořádnání písku do obrazců, které se vytvoří právě jen při určité frekvenci. Při zrněné kmitočtu vzniknou jiné obrazce,

odpovídající změněnému kmitočtu (viz foto na str. 28).

Z pokusu je zcela zřejmé, že určitá frekvence, kmitočet, je schopna vytvořit určité odpovídající tvary a formy, působí-li v určitém prostředí (v pokusu je tím utvářeným prostředím písek). Analogicky k tomu si snadno představíme, že také lidské tělo se všemi orgány je vytvářeno a udržováno jistými tvůrčími, organizujícími frekvencemi.

Hierarchicky nejvyšší frekvence mají největší kreativní vliv a existují v nadmyslové oblasti. Naše vnější fyzické smysly jsou obráceny do hmotného světa a jsou schopny vnímat na jeho hruběhmotné, nízké frekvenci, na kterou jsou naladěny. Nemohou vnímat (s výjimkou myslí samé, kterou buddhisté označují za šestý smysl) jemnohmotné, hierarchicky vyšší frekvence. Totéž se týká vědeckých přístrojů.

Jak už bylo naznačeno, v našem světě se zdá být přirozený běžný a zákonitý postupný sestup k nižším frekvencím, k větší oddělenosti, individualitě a egoismu. U někoho ten proces probíhá pomalu, nepozorovatelně, u někoho rychle. Vzpomeňme na biblický příběh vyhnání Adama a Evy z ráje. Symbolizuje sestup z jemnohmotné, eticky vyšší a blaženější sféry vyšší jednoty, kde nebylo co skrývat, do hruběhmotného světa protikladů, osobního strádání a oddělení (osamění).

Nemoc je neuspořádanost, vznikající v nižších hladinách nadřazené kreativní sféry. Opačná cesta je možná, ale vždy jen na základě soustředěného úsilí a překonání tendencí působících směrem dolu.

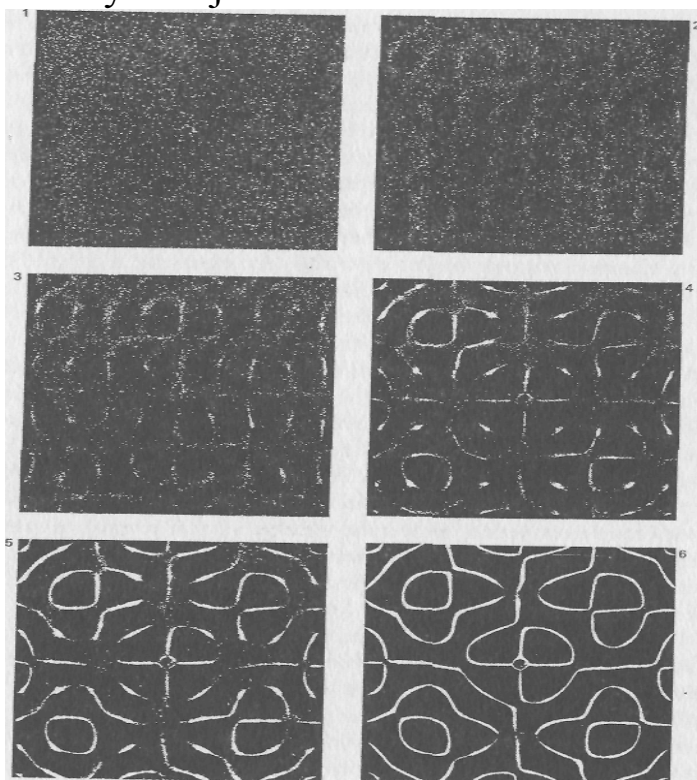
Jak člověk stárne, jeho centrální frekvence klesá, což je posíleno intenzitou, s jakou vstupuje do nižšího hruběhmotného prostředí, oblastí nízkých myšlenkových frekvencí, strachu, nenávisti, závidění, odporu atp. Vliv původní vnitřní kreativní frekvence na tyto ji obalující přidružené nižší frekvence slábne, nakonec mohou navzájem téměř ztratit kontakt - a to znamená sílící disharmonii, neuspořádanost (např. rakovinu), zánik a smrt těchto nižších odvozených frekvencí, jejichž energie musí být stále napájena z vyšších. Zanikající nižší odvozené fyzické frekvence již příliš poklesly, příliš se vzdálily od centrální, nemohou podle ní dál rezonovat a tím ztratily vibrační energetický zdroj. Proto končí, umírají. Ale právě nižší, smysly vnímatelné frekvence jsou obvykle obecně vnímány jako Člověk či jako individualita. Jedná se však jen o „vnějšího“ nebo „přírodního“ člověka, jak říká Swedenborg. Vyšší

a vnitřnější centrální frekvence člověka dále existují, k nim se znovu upne pozornost - vědomí v okamžiku smrti, kdy hrubé hmotné frekvence - orgány. Tyto centrální vysoké frekvence po čase opět vytvoří v interakci s frekvencemi prostředí nové tělo. Za prostředí lze považovat i rodiče, respektive jejich pohlavní buňky. Pokud je centrální frekvence opravdu velmi vysoká (její kmitočet nebyl snížen v průběhu života nebo byl i zvýšen stykem s vysokofrekvenčními stimuly lásky, moudrosti nebo přesným vysoko potencovaným lékem), nové tělo je vytvořeno na vyšší frekvenci, např. ve vyšším (nebeském) světě, kde panuje nižší míra utrpení, menší iluze individuality, více lásky a spojení s ostatními, více klidu a tolerance. Pokud však byla centrální frekvence člověka silně ovlivněna a tedy výrazně snížena nízkými frekvencemi nenávisti, touhy po ublížení jiným a podobné, může nové tělo vzniknout ve světě nižším, plném nízkých vibrací, produkujících vyšší míru utrpení a nejistoty, než tomu bylo v jeho předchozím zrození.

A tak se nám může jevit celý svět interakcí, vnímaných jako etické, religiózní, objektivní nebo subjektivní také jen jako neosobní svět vibrací. Buddha kdysi odhalil, že jsou to v samém základě neosobní vibrace mysli. Také hmota, substance, je produktem propojení smyslové sféry s myslí, je součástí sféry mysli, která zahrnuje vše a je příčinou všeho. Starý princip, známý všem idealistickým filosofickým systémům - prvotnost mysli před hmotou. Hmota je vibrací a je také produktem mysli. Oddělením od světa vibrací a tedy i mysli ustává svět a tím také utrpení, je to pro nás nepředstavitelný stav nirvány, stav ani existence, ani neexistence, stav poznání všeho. V buddhistické filosofii stav absolutního zdraví.

Kauzální vazby mezi jevy, osobami, událostmi atp. nejsou horizontální, jak to vidí současná věda a prostý přírodní rozum upínající se jen k nízkým frekvencím hmoty, ale vertikální, hierarchické, jevy i osoby se navzájem stýkají ve vyšší, duchovní, vyšší vibrační, jemnohmotné sféře. Jestliže Hahnemann říká, že příčina zdraví a nemoci je ve vyšší, duchovní sféře, myslí tím právě toto. Nákaza se nešíří bacilem (virem atp.), ale disonancí a disharmonií ve vyšší sféře. Bacil je tvor, spokojeně parazitující na produktech chorobné disonance (toxinech, výpotcích atp.) a na disonancích oslabených tkáních. Vysoko

zředěný a s nehmotnou kreativní frekvencí rezonující lék nastolí opět řád a harmonii a „choroboploďné“ mikroorganismy odcházejí, protože již nenacházejí vhodnou půdu pro svou existenci. Jakákoliv chronická nemoc, počínaje sennou rýmou a konče těžkým srdečním onemocněním nebo Šílenstvím, znamená, že organismus je v různé míře odtržen od působení vysokofrekvenčního jemnohmotného (v terminologii materialistů nehmotného) organizačního vibračního vzoru, vnitřního Člověka (Swedenborg, Kent), vyživujícího či vlastně trvale vteřinu po vteřině vytvářejícího individuální hmotné tělo.

Fotografie ukazují postupný vznik struktur z původně rovnoměrně rozptýleného písku na ocelové desce při frekvenci 7560 kmitů za vteřinu. (Zdroj: C. Coats: Living Energies. Gateway Books, 1996).

Shrnutí:

- Univerzum je postaveno na vztazích daných frekvencí a rezonancí.
- Velmi vysoké (mnohem vyšší než nejvyšší hmotnými přístroji

detekovatelné) spirituální či jemnohmotné frekvence jsou původcem jak nižších myšlenkových, tak ještě nižších hmotných frekvencí.

- Velmi vysoké spirituální frekvence mají tudíž kreativní charakter.

- Organismus je neustále odvozován a vyživován z jemné vysokofrekvenční kreativní sféry.

-Poklesne-li vlivem interakce s prostředím, ^ejména však vlivem stresu, ať již psychického, sociálního, ekologického či jiného, nebo jen pouhým postupem času frekvence organismu, a tím dojde k onemocnění, je možné tuto frekvenci zvýšit rezonancí s podobné frekvenčně laděnou substancí, pokud byla potencováním (homeopatickým ředěním) povýšena do vysokofrekvenční jemnohmotné kreativní sféry. Porucha zdraví (buť lokální) se vždy týká jemnohmotné oblasti člověka a je z ní generována.

-Léčivá substance je ředěním vodou povýšena do vyšší **frekvenční** jemnohmotné sféry; čím více je ředěna, tím vyšší frekvenční sféry dosahuje.

-Prvořadým cílem homeopata je nalézt substancí rezonující s kreativní frekvencí daného jedince a tu rnu pak podat v homeopaticky ředěné formě. Tím se celý organismus dostane na vyšší frekvenci a do vyššího stavu uspořádanosti, zdraví. Více pak rezonuje s nejvyššími kreativními frekvencemi, nesoucími jakýsi ideální model či strukturu člověka (Swedenborg a Kent píší Člověka).

- Čím více klesá frekvence jedince směrem od nejvyšších kreativních frekvencí (NKF), tím více se zvětšuje utrpení a chronická náchylnost k nemocem.

- Čím více klesá frekvence jedince směrem od NKF, tím více klesá schopnost organismu podržet svou původní strukturu. Ta se s poklesem centrální frekvence začíná rozpadat, měnit v jinou, méně

organizovanou, odpovídající své nižší frekvenci.

-Každá frekvence vytváří v určitém prostředí zcela určité struktury. Je proto možné, že pokles frekvence způsobí nejen nemoci neboli chyby či zmatek v původní struktuře myšlení a orgánů, ale možná (po smrti) i znovuzrození

v nižším frekvenčním stavu, jemuž odpovídají např. zvířecí struktury těla a mysli. Nižší frekvenční stavy přinášejí stavy zvýšeného utrpení, nejistoty a turbulence.

-Existence ve **vyšších** frekvenčních stavech, než v jakých se manifestuje náš svět, se nazývá nebeská. Jsou frekvenční hladiny, nazývané v terminologii různých náboženství „nebe“. Podle buddhistů, Swedenborga, jógy, kabaly, islámu i dalších systémů je jich několik, hierarchicky uspořádaných „nad sebou“, jedno vyplývá z druhého, nižší z vyššího. Mohli bychom dodat: některá jsou vyšší a některá nižší podle výšky kmitočtu svých frekvenčních stavů.

-Při smrti člověka se oddělí nízké hmotné frekvence těla od vědomí člověka, sídlícího ve vyšších frekvenčních hladinách. Tím hmotné frekvence zanikají a hmotná struktura se začne rozpadat. Tomu například odpovídají zážitky blízké smrti (NDE - near death experience), nastávající v klinické smrti neboli v první fázi umírání. Pokud se podařilo umírající zachránit, referovali pak o svých zážitcích, při nichž mohli pozorovat své mrtvé oddělené tělo zdálky, jejich vědomí již nebylo na tělo vázané, cítili lehkost a úlevu, procházeli velrní rychle jakýmsi filmem svého života, a to zpětné - tedy procházeli frekvenčními stavy mysli, které prodělali od narození, atp. V renomovaném lékařském časopise Lancet vyšla v Č. 359 z prosince 2001 statistická studie holandského lékaře Pirn van Lomela o tom, že „45 % dospělých a více než 85 % dětí, prošlých život ohrožující nemocí, melo NDE“. Převažující počet dospělých, kteří NDE neměli, vysvětluje tím, že na ne zapomněli. Takže i podle současné lékařské vědy vysoké procento lidí prodávajících proces prvního stadia umírání prožilo i popsalo

zážitky spojené s oddělením vyšších frekvencí mysli od hmotného těla. Uvedená studie dokazuje (i když to netvrdí), že člověk je vícedimenzionální bytost, existující zároveň v různých hierarchicky spojených (frekvenčních) hladinách. Článek mezi jiným říká: „Nic neukazuje na to, že tyto zážitky nadcházející po zástavě srdce byly způsobeny psychologickými, neurofyziologickými nebo fyziologickými faktory.“

Je nutno si při těchto úvahách stále uvědomovat, že všichni lidé, kteří dosáhli vysokých spirituálních vhladů, mluvili řečí své doby - a to jen proto, aby jim ostatní mohli porozumět. Lidská řeč je symbolický nástroj, vycházející z výrazů platných pro běžnou životní zkušenost. Když fyzik hovoří o „poli“, nemyslí tím pole brambor nebo pšenice, ale něco jiného. Když mluvíme o vibraci, představujeme si obyčejnou kovovou chvějící se ladičku, případně jakousi nakreslenou sinusoidu. Životní zkušenost lidí se ale mění a terminologie a technika zastarává. Takže je docela dobře možné také říci: vibrace či frekvence jsou asi tím nejlepším modelem (nebo snad metaforou?) pro současníka, jak uvedené jevy týkající se působení potenci zředěných substancí na vysoké sféry člověka a odvozeně na jeho nižší sféry pochopit. Nicméně je možné lék užít v souladu s vyzozorovanými principy a zákonitostmi léčby a nesnažit se pochopit vůbec nic - protože to ani není podstatné. Vyhneme se tím terminologickým a ideovým, ne-li přímo náboženským, sporům. Buddha dává nádherné podobenství: Muž je na bojišti zasažen jedovatým šípem, povolají lékaře, aby šíp odstranil. Zraněný však žádá, aby mu dříve, než odstraní šíp, řekli, kdo jej vystřelil, na jakou vzdálenost, kdo byli jeho bratři a sestry... Než se zraněný vše doví, jed pronikne do těla a on zemře. Místo teoretizování je lépe co nejrychleji vytáhnout šíp. Někteří z nás však teorii milují a nemohou bez ní být.

5. Hledání shodného vibračního vzorce

Každý člověk - ale i živočich a věc - má svůj základní vibrační vzorec, nadřazenou kreativní frekvenci. Je to ona Kentova „centrální příčina“, Swedenborgův „vnitřní Člověk“. Mimochodem - buddhistickému přesvědčení, že svět je tvořen myslí (frekvencemi mysli), odpovídá ve Swedenborgově systému názor, že svět a vesmír je Člověkem neboli samozřejmě jeho myslí, protože Swedenborgův systém se zabývá právě a jen myslí. Také andělé (v buddhismu dévové) a obecně bytosti vyšších světů jsou jemnějšími a eticky vyššími podobami Člověka, respektive jeho abstraktnějších poloh mysli. Když o nich Swedenborg hovoří, pracuje s teorií frekvence, vlnění. Ve svém Nebi a pekle píše: „...protože jsem byl na stejné *vlnové délce*, vnímal jsem jejich (tj. andělů v nebi) hovory jako každou jinou obyčejnou konverzaci.“

Základní vibrační struktura či vzorec (vnucuje se mi anglické slovo *pattern*, pro které nemáme přesný ekvivalent) se projevuje stejně na nejjemnější a nejvyšší frekvenční úrovni, jako na té nejnižší. Zobrazuje se o pár oktáv výše v poloze jemnohmotné (duše, duch, vyšší polohy mysli, organizační nehmotný princip v člověku atp.) či o pár oktáv níže, kde vytváří odvozeně od své vyšší polohy mysl, psychiku a ještě o oktáv) níže fyzické orgány lidského těla s jejich základními stavebními prvky, buňkami, geny, molekulami. Ale melodie zůstává stejná. Hned si v té souvislosti vzpomeneme na ústřední poučku alchymie přičítanou Hermovi Trismegistovi: „Jak nahoře, tak i dole.“ To znamená, že všechny tvary i funkce fyzického těla a nižších i vyšších úrovní mysli mají svůj předobraz ve vyšší jemnohmotné (Swedenborg by asi řekl *nebeské*) frekvenční poloze. A to se týká nejen těch správně fungujících orgánů, ale i těch, které fungují špatně, nesprávně, disharmonicky, které onemocněly. Dříve než se disharmonie projeví na úrovni těla jako chronický ekzém, musí se projevit v

jemnohmotné sféře a odsud vyzáří do fyzického orgánu. Proto pokud podáme jen povrchně působící lék na kožní vyrážku, potíž nemůže být vyřešena, jelikož se stále obnovuje z vyšší frekvenční sféry, odkud vyvěrá, kde sídlí porucha, odkud je ona postižená část těla nedokonale vytvářena. Homeopate odjakživa říkají, že léčí vnitřní příčinu nemoci.

Zde si dovolím několik citátů z Hahnemannova Organonu, které tuto situaci naprosto přesně a geniálně popisují. K již citovanému § 9 je vhodné připomenout i další:

„§10 Hmotný organismus není bez této životní síly schopen pocitů, činnosti, zachovávatí sebe sama; pouze *ono nehmotné, ona podstata* oživující hmotný organismus ve zdravém stavu i v nemoci (životní princip, životní síla) mu propůjčuje veškeré cítění a řídí vykonávání jeho životních funkcí."

„§12 Pouze chorobou narušená životní síla vyvolává nemoci. Tyto projevy choroby patrné pro naše smysly současně vyjadřují všechny vnitřní změny, tedy veškeré chorobné narušení vnitřní dynamis a tím i celou chorobu. Odstranění všech projevů nemoci, tedy všech změn odlišujících se od zdravých životních pochodů vlivem léčby, je zde však současné automaticky podmíněno obnovou integrity životního principu a předpokládá tudíž nutné obnovu zdraví celého organismu."

Stačí jen nahradit pro lepší pochopení v daném kontextu (nikoliv pro změnu smyslu či z touhy opravovat klasika) termín „životní síla" termínem např. „vyšší kreativní frekvence" ČÍ „centrální frekvence" nebo „vnitřní Člověk" a jádro Hahnemannova učení se nám velmi logicky spojuje jak s buddhistic-kým viděním věci (myšlenkové vysokofrekvenční vibrace), tak i s názorem Swedenborga (oba Hahnemannovým formulacím předcházely).

Zatímco paragrafy 9 a 10 nás poučují o základním hierarchickém systému fungování člověka a jeho organismu ve zdraví a nemoci, paragraf 12 již přímo odkazuje na metodiku rozpoznání, diagnostikování „vnitřní" nemoci a tedy i rozpoznání léku. Disharmonie ve vyšší nehmotné sféře produkuje disharmonii v nižší, tělesné sféře, která je „patrná pro naše smysly" je smyslově rozpoznatelná. Jestliže posbíráme o nemocném člověku *všechny* dostupné údaje (Organon, §18) z této smyslově rozpoznatelné sféry,

všechny jeho osobnostní, mentální a emoční charakteristiky i celkový popis fyzické disonance, choroby, všech neduhů a chorob, které nás, dovíme se, jak vypadá nehmotná kreativní frekvence tento stav produkující. Melodie i disharmonie je stejná „jak dole, tak i nahoře“.

Fotě, co byl charakter disharmonie rozpoznán, diagnostikován, nastupuje fáze léčby - tj. nalezení léku. Tento lék musí být, aby léčil, podobný oné konkrétní disharmonii - musí být schopen podobnou disharmonii vyprodukovat u zdravého člověka. To je základní pravidlo homeopatie, ono slavné „similia similibus curantur“, podobné se léčí podobným. Jak zjistit, který lék to je? Nejprve jsou provedeny zkoušky různých potencovaných substancí na zdravých lidech. Změny, často i velmi jemné, které dokázaly potencované substance (rostliny, minerály, živočišné tkáně či tekutiny atp.) vyvolat u zdravých dobrovolníků, zkušených osob, jsou pečlivě zapsány a publikovány.

Například jed hada Lachesis může způsobit žilní městnání dolních končetin a zánět v hrdle, který se přesunuje zleva doprava a je pocitově zlepšen chladným pitím, vzniknou pocity skrčení u krku, ale i bezdůvodné pocity žárlivosti, mnohmluvnost, nesoustředěnost. Zatímco při podání surové substance může tento stav vyústit ve smrt, při podání potencované substance se plně nevyvine a brzy pomine, „zdraví pokusné osoby posílí“ (Hahnemann).

Jestliže tedy potkáme pacienta s opakovaným zánětem hrdla uvedeného typu, který v životě trpívá pocitem žárlivosti a je dosti upovídaný, léčí jej potencovaný vysoko zředěný Lachesis. A to nejen potíže v hrdle, ale utlumí i žárlivost. A posílí celkovou odolnost organismu proti vnějšímu stresu, ať už psychickému, nebo fyzickému (infekce, smog atp.) Nikdy nejde o jednotlivou potíže, ale vždy a zásadně o celkovou změnu, vyprodukovanou pozitivní změnou centrálně působící kreativní frekvence člověka. Z hlediska frekvenčního pojetí můžeme říci, že frekvenční či vibrační vzor pacienta a léku Lachesis jsou si podobné. Similia similibus curantur. Jestliže jsou si pacient i lék podobní, dochází k rezonanci na vysoké jemnohmotné úrovni, vyšší frekvenční úroveň organismu se opět rozezní v původním tónu a upraví nižší, navazující mentální i fyzickou úroveň k normálu - dojde k

postupnému uzdravování. Rezonance a léčebná reakce je tím intenzivnější a kompletnější, čím více jsou si lék a pacient podobní. Jinými slovy, čím více si je podobný charakter pacienta, jeho pocit, s pocity, jaké vykazovaly testované osoby při zkoušce léku. Vibrační vzorec léku popsáný v materii mědíce není tedy soupisem vlastností substance samé, například síry (Sulphur) nebo Lachesis, ale vyjadřuje výhradně vztah lidského organismu a lidské psychiky k této substanci. A to právě rezonanční vztah, získaný při zkouškách léku.

Ze školního pokusu s ladičkami dobře víme, že čím více se liší naladění rozeznávající ladičky s ladičkou rezonující, tím je třeba udeřit silněji a častěji, aby byla rezonance vyvolána. V homeopatii to funguje stejně. Pokud posbíráme o pacientovi údaje jen nahodile a jen z fyzické oblasti a opomíjíme např. jeho důležité mentální rysy, získáme jen nepřesný obraz kreativní frekvence, vybereme lék jen málo podobný málo rezonující. Pak jsme nuceni podávat lék často, případně často jej měnit a kombinovat s jinými, aby byla nějaká léčebná reakce nastolena alespoň na lokální úrovni. Když je lék naladěn úplně jinak než jeho příjemce, nestane se nic, odezva nenastane a věci jdou dál svou původní cestou. Je známo, že i při homeopatické zkoušce léku reagují jen některé zkušební osoby, ty blíže naladěné, a jiné prakticky vůbec ne. A když se nám naopak podaří získat významné charakteristické rysy mentální sféry, která je ke kreativní centrální frekvenci člověka nejbližší, nemusíme si již příliš všimnout periferních a fyzických symptomů, kvůli kterým se člověk chce léčit. Lék vybraný přesně na základě symptomů mysli (viz Rajan Sankaran: Duše homeopatických léků. Alternativa, 2000) bude rezonovat s centrem a bude léčit celek včetně fyzických problémů. Bude působit mnoho měsíců při jednorázovém podání. A postupně zlepší nebo vyléčí také chronické, dlouhodobé a hluboko usazené potíže. Zároveň takto přesně vybraná frekvence léku vyléčí i akutní nemoc.

Akutní nemoc, stejně jako chronické potíže, je primárně způsobena nesouladem či poklesem frekvence v základní kreativní jemnohmotné sféře člověka, odkud všechny projevy' organismu, psychické či fyzické, zdravé či chorobné, pocházejí. Jestliže člověk s momentálním vnitřním sklonem dostat chřipku potká jiného člověka s chřipkou, začne s ním

rezonovat - a chřipku dostane také. Jiný člověk vnitřní sklon k chřipce právě nemá - a chřipku od nemocného nedostane, přestože viry vdechl také. Jakmile je u nemocného chřipkou vnitřní sklon k nemoci odstraněn homeopatickým lékem rezonujícím s centrem, akutní nemoc rychle mizí, bakterie a viry již nenacházejí v organismu vhodnou půdu k přemnožení a k parazitování.

Když se nad tím zamyslíme, vidíme, že celý náš život probíhá na základě rezonance. Nakazit nemusíme jen nemocí, ale také veselostí a dobrou náladou, pokud je v nás a ostatní jsou naladěni ji vnímat. Jestliže se nám někdo líbí, znamená to, že s ním naše osobnost rezonuje, že nás to rozezná, že v něm nebo v ní nacházíme kus sama sebe. Že je na naší frekvenci. Krásný obraz v nás rezonuje frekvencemi svých barev a tvarů, krásná hudba nás povznáší svými frekvencemi tónů, filosofická kniha je na stejné frekvenci uvažování jako naše mysl. Týká se to mezilidských vztahů, umění i politiky, sociálních aktivit. Je naopak mnoho věcí, kterých si vůbec nevšímáme nebo které nás odpuzují - tady k rezonanci nedochází, nebo jen k nepatrné - naše frekvence to není, neladí nám to, mívá nás to.

Pojem *frekvence* není dobré zaměňovat s pojmem *energie*. První znamená kvalitu, zatímco druhý kvantitu. První vytváří tvary, pocity, formy atp. - je kreativní, zatímco druhý je spojen s množstvím a silou a je odvozený. Množství a síla jsou druhotné. Můžeme do ladičky bušit kladivem - a stejné tu druhou nerozeznáme, pokud není na stejné či příbuzné frekvenci. Snaha nahradit při působení na lidi rezonanci energií vytváří obvykle zvýšené utrpení a větší zmatek - zvláště v oblasti léčby, ale také politiky i jinde.

6. Hledání rezonance

Určitý charakteristický vibrační vzorec či struktura vytváří nejdříve na úrovni jemnohmotné, pak i odvozeně hmotné, určitou typickou osobnostní strukturu, organismus se všemi orgány, specifické chování a také specifické utrpení - patologii. Nemoc není něčím neorganickým, vnějším, náhodným, ale je inherentní součástí systému, logickým

důsledkem vývoje, který spěje ke stále menší uspořádanosti, menší harmonii a vyšší entropii. Podáme-li rezonující lék v jemnohmotné, vysoko zředěné potenci, dojde k „opravě“ chyby ve vysoké jemnohmotné sféře, kam dosáhne právě a jen potencovaná substance. Ta, protože je podobně naladěná jako onen jedinec, znovu rozezná prostřednictvím rezonance tuto jemnohmotnou sféru v její původní melodii - frekvenční struktuře. Vpomeň-me na dvě podobné ladičky. Klepneme-li do jedné, ta druhá se sama rozezná - ale na *své vlastní* frekvenci, nikoliv na frekvenci ladičky jen podobné, která je iniciátorem rezonance. Ze znovu obnovené či spíše posílené nebo občerstvené kreativní jemnohmotné frekvence se pak začne obnovovat původní, zdravá struktura organismu, přináležící této původní frekvenci. Nemoc, neuspořádanost projevující se na hmotné a smysly rozpoznatelné úrovni, následně ustupuje, protože je nahrazována zdravím, původní strukturou organismu, vyvěrající z jemnohmotné sféry. Je to aktivní proces. Ústřední záležitostí je nalezení opravdu rezonujícího léku. Čím více se jeho naladění blíží danému jedinci, tím více je schopen vyvolat rezonanci, a tím více je schopen léčit. Hledání rezonujícího či podobného léku zahájil Samuel Hahnemann na konci 18. století svojí zkouškou Chiny ofŤlecinale neboli chininu. Výběr této první substance, rostliny, k provedení homeopatické zkoušky, má kořeny v dobové medicíně, která používala tuto substanci v surovém stavu k léčbě malárie, Hahnemann zjistil sám na sobě, že u zdravého člověka vyvolává tato substance stejné symptomy, jaké vykazují nemocní malárii. Usoudil, že právě proto, že byl lék malárii podobný, že produkoval v člověku stav podobný malárii, dokázal ji vyléčit. Tak objevil princip similarity - podobnosti.

Později si Hahnemann uvědomil, že akutní patologické projevy nejsou náhodné, ale vyvěrají z všeobecného hluboko uloženého patologického sklonu, který má každý člověk a který je vrozený. Tento sklon nazval „miasma“, což znamená znečištění. Ten, kdo má patologický sklon malý, má nepatrný sklon k nemocem a ne onemocní ani uprostřed nejprudší epidemie. Hahnemann tedy na základě velké zkušenosti z léčby usoudil, že základním cílem léčby má být odstranění tohoto celkového chorobného sklonu, miasmatu. Pokud se podaří nalézt

lék vystihující všechny stránky osobnosti, celý vibrační vzorec pacienta, je léčen tento základ pro všechny nemoci. A je-li opravdu vyléčen, člověk se stává zdravým a odolným proti negativním vlivům. Odcházejí i chronické a dlouhodobé nemoci. Hahnemann rozlišil tři základní druhy miasmatu, a sice sykotické s hlavními léky Thujou a Medorrhinem, psorické, s hlavními léky Sulphur a Psorinum a syfilitické s hlavním lékem Mercurius a Syphi-linum. Povšimneme si v souvislosti s hlavním tématem této knihy, autopatií, že každé miasma spojoval s lékem odebraným z lidského těla (je to vždy ten druhý ve dvojici). Hahnemannova miasmata mají určité základní vlastnosti určené obecným charakterem potíží. Syklické miasma se vyznačuje nadprodukcí, přebytkem (např. bradavice, cysty, obezita), psorické má jako hlavní znak nedostatek, ubývání, mizení a syfilitické je charakterizováno destrukcí, rozpadem. Pozdější autoři přidali seznam dalších miasmat a celou záležitost značně zkomplikovali tím, že prohlásili, že jeden člověk může mít třeba všechna miasmata najednou. Miasmata tudíž nemají zvláštní hodnotu pro

rozlišení přesného léku, zato mají velký filosofický vliv. Říkají totiž, že je zde základní patologický sklon, který má být léčen, namísto aby byly léčeny postupně až jeho jednotlivé projevy. Je to ideál velmi vysoký a zcela jistě založený na pravdivých a empiricky ověřených faktech. V průběhu času prodělal svůj vývoj, přičemž nejdůležitější jeho část nacházíme v Kentové díle, a to všude tam, kde se hovoří o konstituci. Kent rozděluje léky na zhruba dvě základní skupiny, a to na léky „hluboce působící“ a „povrchně působící“. Ty hluboce působící mají schopnost rezonovat s nejnitrnějším organizačním systémem, s vnitřním Člověkem, zatímco druhá skupina je rezonančně centru Člověka vzdálena a ovlivňuje svým rezonančním působením jen některé jeho lokalizované okrajové části, orgány, specifické poruchy atp. Ta první skupina je schopna ovlivnit celkovou konstituci, základní založení lidí, a tím léčit vše patologické, co daná konstituce obsahuje. Druhá skupina tuto schopnost nemá, může však dočasně ovlivňovat lokální projevy miasmatu. Léč, který je schopen vyléčit konstituci, čili celkové miasma produkující zdravotní poruchy - nemoci, je podle Kenta „lék konstituční“. Nejvyšší metou kentovské

homeopatie je vyléčit konstituci, celek, vnitřního Člověka, neboli vykořenit miasma, jak to požadoval Hahnemann, Tj. nastolit stav vnitřního a odvozené od toho vnějšího trvalého zdraví. Tak je to též proklamováno na začátku Organonu, např. v §2: „Nejvyšším ideálem léčby je rychlé, nenásilné, trvalé obnovení zdraví..." Oba klasikové, Hahnemann i Kent, pak jasně formulují, že miasma není (navzdory svému slovnímu smyslu „znečištění“) nějaký pasivní a kvantitativní prvek (nemoc, nedostatek), ale naopak kvalitativní - „dynamis" či „vnitřní Člověk", propadají neuspořádanosti, entropii, zmatku. Miasma je chápáno jako disharmonie v protikladu k harmonii, jakou představuje zdraví.

Takže práce homeopata sestává především z hledání onoho konstitučního léku, co nejbližše rezonujícího s centrem, s centrální frekvencí člověka. Pokud se ho podaří najít, a to tak, že prozkoumáme nejen patologii, ale všechny její okolnosti včetně potíží v minulosti, i psychiku a sociální chování a porovnáme je s popisem v materii mědíce, postupně odcházejí nejrůznější nemoci, které člověk za život nasbíral, zdravější centrum obnovuje v dlouhodobém procesu pořádek na hierarchicky nižších úrovních.

Aby bylo zřejmé, o co jde, uvedu příklad ze své homeopatické poradenské praxe:

1 .6. 2000 za mnou přišel jedenáctýřicetiletý muž (robustní postav)', mírně svraštělé čelo jakoby od starostí. Jeho hlavní potíže se soustředí na plicích, průduškách a mandlích. Píchá ho často na prsou, nejhorší to bylo poslední zimu, kdy to bylo tak silné, že musel ležet, nemohl se pohybovat, nemohl ani jíst. Každou zimu je to o něco horší. Trápí jej chronický stálý suchý kašel, který se zhoršuje v chladném období a venku na studeném vzduchu, kde se mu i špatné a obtížně dýchá. Když se napije studeného, okamžitě jej rozbolí mandle a tvoří se množství hlenu nutícího ke kašli. Potíže v hrdle a na průduškách začaly již před dvaceti lety, poté co přechodil angínu. Bolí jej také koleno, zejména v průvanu v autě, a to rovněž již řadu let. Všechny potíže byly bez úspěchu léčeny běžnou konvenční medicínou.

Pro doplnění údajů jsem se zeptal, jaké další potíže račí v minulosti. To je důležité pro stanovení léku na současné potíže 7. toho důvodu,

že stejné nehmotné centrum (jemnohmotný vibrační vzorec), které vyprodukovalo současnou patologii, působilo jiné charakteristické problémy i v minulosti. Čím více se o něm dovím, tím spíše budu schopen najít rezonující lék. Uvedl mi, že jako dítě a jinoch byl výjimečně zdravý a netrpěl nemocemi, před lety jej ale trápily bolesti zad, vystřelující do nohou. Ty nyní již ustoupily, ale jakoby místo nich se objevily opakující se bolesti hlavy.

Dosud získané údaje by nemohly vést k přesnému určení léku. Uvedené fyzické poruchy jsou popsány u stovek léků. Významnější už je všeobecný (generální) charakter potíží - a to zhoršení chladem a průvanem. Kombinací patologie a jejího generálního charakteru - zhoršení všech potíží chladem, a zejména průvanem - se eliminačně dostávám ke skupině několika desítek léků majících v popisu obojí.

Poté jsem se zeptal na obvyklou denní či noční dobu, kdy se potíže hlásí nebo zhoršují. Uvedl, že jeho kritická doba je mezi 16.00 až 20.00 hod. To je významné, protože různé homeopatické typy a léky (typ pacienta a popis léku se musí shodovat) mají různé kritické doby ve čtyřadvacetihodinovém cyklu. Zhoršení přesně v uvedeném rozmezí má podle Murphyho Repertoria, které nejčastěji používám, dvanáct léků, přičemž dalších zhruba deset se s tímto časem také víceméně kryje. Eliminace 7 původních zhruba dvou tisíc popsaných homeopatických typů tedy pokračuje a výběr se nyní zúžil na několik léků majících všechny dosud uvedené vlastnosti pacienta.

O charakteru centrální frekvence však nejvíce vypovídá psychika jedince, která je jí bezprostředně ovlivněna. Vyptal jsem se tedy na jeho pocity, emoce a chování a dověděl jsem se, že:

Je velký trémista, ale snaží se nedat to na sobě znát. Na vysoké škole noc před zkouškou nikdy nespál. Při konfliktu dává najevo klid, ale vnitřně zuří. Snaží se nikdy nedat najevo slabost, „aby toho druhá strana nevyužila“. Snaží se dominovat a rozhodovat o ostatních v záležitostech, kde se cítí kompetentní, zejména v zaměstnání, kde zastává šéfovskou funkci. Má rád soutěž jak v zaměstnání, tak jinde, protože jej stimuluje k lepším výkonům. Hrál kolektivní sporty, fotbal, basketbal a hokej, které jej právě pro prvek soutěže velmi uspokojovaly. Nyní je opustil ze zdravotních důvodů. Má špatné pondělky, protože

přes víkend vypadne z pracovního rytmu. Má také potíže se spánkem, občas se budí ve 3 ráno a už nemůže spát, a to zejména v noci na pondělek. V pondělí ho rovněž silné holívá přes den hlava, někdy tak intenzivně, že mu to brání řídit auto, a to jej dosti omezuje, neboť z pracovních důvodů musí trávit denně za volantem několik hodin.

Tento psychický obraz je jakoby vystřižený z materie mediky (ne vždy tomu v praxi tak bývá) a porovnáním s popisem v materii medicie odpovídá léku *Lycopodium clavatum*, poten-covaným výtrusům plavíme vidlačky.

Rovněž patologie i generálie (všeobecný charakter potíží) odpovídají tomuto léku.

Tento muž odpovídá i základní esenci léku, kterou je snaha přizpůsobit se v konkurenci s jinými měnícím se okolnostem a úspěšně přežít.

Když si uvědomíme, že plavuň je nejstarší suchozemská rostlina, pocházející z prvohor, kdy byla dominantní, a že se jí podařilo přizpůsobit se zásadním změnám klimatu i okolní fauny a flóry a uchovat se do dnešních časů, vidíme, že i existence rostliny je vedena stejným základním motivem jako člověk typu *Lycopodium*. Proto zde mezi rostlinou a člověkem jejího typu dochází k silné rezonanci, která má léčivou moc.

Doporučil jsem *Lycopodium 200*. Číslo za názvem znamená počet centesimálních ředění. Již ve dvanáctém ředění je dosaženo tzv. Avogadrova limitu, to znamená, že od tohoto ředění se již statisticky nemůže vyskytnout v produktu ředění žádná částice původní látky. Jedinou tabletu užil rozpuštěnou na jazyku jednorázově.

19.9.2000 čili po třech a půl měsících přišel muž na kontrolu a vytáhl notýsek, do něhož si na moji radu zapisoval významnější odchylky zdravotního stavu od normálu. Notýsek doporučuji vždy, ať už při homeopatické, nebo autopatické léčbě. Lidé snadno zapomínají nepříjemné události, bolesti nebo horečky - je to takový psychický automatismus, který nám pomáhá žít. Jestliže jste měli před dvěma týdny horečku, velmi obtížně

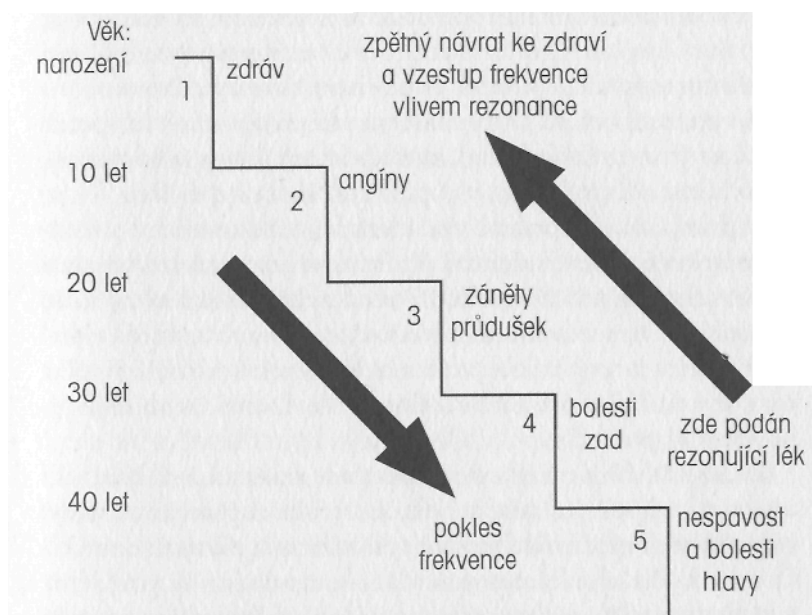
si vzpomenete, co se tehdy přesné dělo. Pokud nějaké potíže přejdou, za pár dní už o nich nevíte. A co teprve za tři měsíce! Muž tedy pohlédl do

notýsku a referoval: Zlepšil se spánek. Hlava nebolela. Na konci června se objevila ostrá bolest vlevo v zádech při nešikovném pohybu, od té doby nárazově bolest napravo pod žebry a někdy nalevo.

Za čtrnáct dní to samo zmizelo.

Mým úkolem nyní bylo zjistit, zda se tyto projevy, symptomy, už někdy u onoho člověka projevily. Pokud ano, je to dobrá zpráva, znamená to, že začíná procházet minulými frekvenčními (kvalitativními) stavy, přes které do své patologie vstupoval. Směřuje ke zdraví. Můžeme si jeho životní pouť představit jako jakési schodiště:

Jestliže se po podání rezonujícího léku zvyšuje frekvenční stav jeho organismu, prochází zpětně starými fyzickými a psychickými jevy, které s danou právě působící frekvencí v minulosti souvisely - bolesti zad. Také psychika se vrátila do mnohem lepšího, vyššího, stavu.

Takže nyní reaguje mnohem lépe na stres, nemá už bolesti hlavy, snáší lépe zatížení v práci. A říká, že má mnohem lepší životní pocit, cítí se výrazně lépe.

Americký homeopat devatenáctého století Constantin Hering vyslovil pravidla, dnes tzv. Heringovy zákony, podle kterých postupuje vývoj jedince po správně podaném léku: *Potíže se léčí z centra ven* - tj. centrálně uložené potíže na nejvýznamnějších orgánech nejdříve, pak na periferních orgánech. Tomu v našem případě odpovídá ústup nespavosti a bolesti hlavy v první fázi léčby.

Druhé pravidlo zní; *Potíže se léčí v opačném pořadí, než se objevily*. Člověk na své homeopatické cestě postupně odkládá problémy a potíže, jak se zvyšuje jeho frekvence. Tomu odpovídá vymizení bolestí hlavy a nespavosti jako posledních potíží a dočasný návrat

bolestí zad, které bolestem hlavy předcházely.

Uvidíme, že problémy ustupují od centra k periférii. To se děje právě jen po správně podaném léku, rezonujícím s centrální frekvencí a zvyšujícím ji. Podle toho poznáme, zda nastala správná homeopatická reakce. Pokud nelze postup symptomů podle Heringových zákonů vysledovat, znamená to, že lék nebyl zcela přesný a zvýšení centrální frekvence nezpůsobil. Jestliže jej v úvodu léčby po podání léku zjistíme, dává to tu nejlepší prognózu i pro léčbu potíží, které dosud přetrvávají.

Žádný další lék nebyl podán a muž se dostavil 3.4. 2001, čili po deseti měsících od podání léku. Referoval, že přes zimu nebyl (poprvé po desetiletích, možná v životě) ani jednou nemocen. Chronický kašel přešel a neobjevil se, opakující se problémy s hrdlem přešly, všechny výše popsané fyzické potíže zmizely. Zmizely pondělní indispozice a zlepšil se spánek, dávno se už nebudí, jak se mu stávalo dřív. Je velmi spokojený a zdravý.

Další kontrola byla v září 2001 a jen potvrdila stav z minulé kontroly.

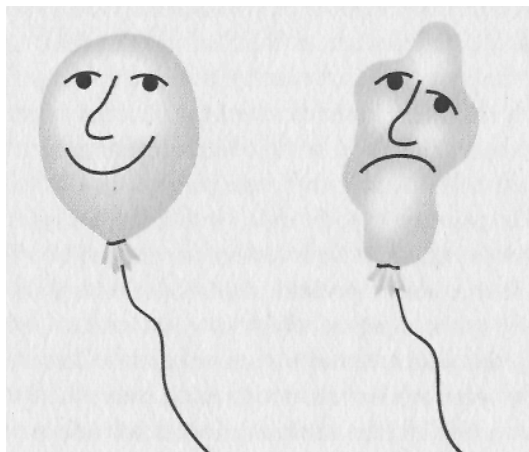
3. 1. 2002 ale přišel s tím, že jej už zase tři týdny bolí hlava. Navíc se začal v noci budit a je pak do rána vzhůru. Cítí se pracovně přetažený. Co to znamená? Lék přestal po roce a půl působit, rezonance centra ustala a jeho frekvence klesá k výchozímu stavu, jaký byl na začátku léčby. Adekvátně tomu se objevují při tomto poklesu (v homeopatii se mu říká relaps) symptomy, které klesající frekvenci odpovídaly. Nejdříve se týkají mysli (zhoršený spánek), která je s centrální frekvencí nejtěsněji spojena. Poté nastávají centrálně uložené potíže, bolesti hlavy, které mají se svým sídlem v ústředním orgánu, mozku, hierarchicky další nejtěsnější spojení s centrem. Fyzické potíže, kašel, mandle atp., zatím nenásledují, ale dá se očekávat, že by se mohly brzy objevit.

V této situaci je nutno obnovit rezonanci s centrem na vyšší úrovni. Doporučil jsem Lycopodium 1M - tisíckrát centesímálně ředěný preparát. Jedno podání jedné tablety.

25. 4. 2002 byla další kontrola, při níž sdělil, že: za 4 dny po podání se mu udělalo špatné, bolela ho silně hlava, zvracel, 4 dny musel ležet, cítil nejistotu při chůzi, lékaři mu zjistili rentgenem blokádu krčního

obratle. Budil se ve 3 hodiny v noci a už nespál. Nemohl se na nic soustředit. Na této úrovni potence léku se tedy objevilo silné zhoršení potíží, říká se mu „homeopatické zhoršení“. Pokud se takovéto zhoršení již existujících nebo dříve prodělaných symptomů projeví do několika dní po podání léku, znamená to, že byla vyvolána reakce organismu, a to je chápáno jako dobrá předzvěst pro další vývoj. Toto zhoršení se projevuje jen po podání přesného rezonujícího léku. Ne však vždy. V mnoha případech se projevit nemusí vůbec nebo se projeví jen maličko, téměř nepozorovatelně. Takové zhoršení bývá někdy léčeno běžnými prostředky, jindy ne. Po něm jde organismus výše. V USA dokonce vycházel odborný časopis, který se jmenoval Homeopathic aggravation (Homeopatické zhoršení), Jen málokdy toto zhoršení dosahuje právě popsané intenzity. Během dalších čtrnácti dní se vše upravovalo. Nyní je tento muž po dva měsíce, od února, opět bez potíží včetně dřívějších chronických, všechno mu funguje přesně jak má a cítí se výborně. Obvyklé zimní kaše a bolesti hrdla se opět neprojevily. Je zdravý a velmi spokojen s léčbou.

Při této kontrole jsme svědky toho, jak fyzický organismus reaguje silně na zvýšené jemnohmotné frekvence centra, bouřlivě prochází bývalými stavy a rychle dosahuje robustního zdraví.

Trochu mi celý ten vývoj před a po podání celostně působícího léku připomíná pouťový nafukovací balónek. Když ho nafoukneme, je krásné hladký, zdravý). Člověk je v mládí relativně zdravý a bez chronických potíží - bohužel tato idyla často dnes končí již v kojeneckém věku. Pak z něj začne neviditelný vnitřek pomalu odcházet netěsnostmi, vzniklými převážně kvůli

styku s drsným a znečištěným okolím a nebo hrubým zacházením, povrch balónku měkne a krabátí se.

Člověk si na ta zkrabacení zvykne a uvykne na nemoc, poruchu toho dříve krásného hladkého povrchu. Klasickými léky, masážemi a

podobnými povrchné působícími prostředky se snaží o jakousi kosmetiku svého balónku, o jakési plastické operace, vyrovnání či napnutí aspoň některých zkrabacenin. Jenže vzduchu stále pomalu ubývá, a tak když na jednom místě balónek uměle vyboulíme či uhladíme, na jiném se zas o to více propadne. Když jsou tu zkrabaceniny dlouho, zvykneme si na ně, ač neradi. Pak se objeví někdo, homeopat s konstitučním lékem, který místo vyrovnávání zkrabacenin balónek přifoukne, přidá to neviditelné, co mu dává tvar. Povrch se napne, zkrabaceniny *mizí*, ale protože materiál na povrchu už kolem nich jaksi zatvrdl, je i toto vyrovnání částečně bolestivý proces. Ovšem podstatně příjemnější, než byia cesta do nemoci. Je to jen takové přirovnání, které by mělo připomenout, že skutečná léčba se vždy týká celku. A že pod povrchem je cosi neviditelného, co má zásadní význam a co dává tvar. Ale protože přirovnání k balónku nevystihuje docela přesně frekvenční pojetí, znovu ještě jednou odkazují na předcházející schéma schodiště. Organismus se dostává do frekvenčních stavů, v jakých byl v mládí, v době, kdy trpěl mnohem menšími nebo ještě předtím žádnými potížemi. Kdy byl relativně zdravý. Vnější stav organismu odpovídá vnitřnímu frekvenčnímu stavu centra. Změny vnitřního stavu způsobují změny vnějšího. „)ak nahoře, tak i dole.“

Někdy po velmi přesném rezonančním působení léku dojde i k situaci, že člověk před tím celý život chronicky nemocný, sužovaný nejrůznějšími neduhy, získá dosud nepoznané zdraví. To byl možná i právě uvedený případ Lycopodia. Pacient má možnost dostat se na vyšší frekvenční stupeň, než byl kdykoliv předtím. Přiblíží se spirituálně a následně i fyzicky víc než dřív k jemnohmotné univerzální frekvenci zvané Člověk, od níž jsme všichni, někdo více a někdo méně dokonale, odvozeni.

Ještě jeden příklad hledání rezonance, který nás má o krok přiblížit hlavnímu tématu knihy, autopatii: Na konci prosince 2000 mi zaťukala na dveře štíhlá hezká tmavovlasá dáma po pětatřicítce a řekla mi následující:

Oficiální diagnóza jejího lékaře je Bechtěrevova nemoc. Má ztuhlá záda, silné ji bolí a cítí křeče ve svalech. V posledních třech měsících je to horší než kdykoliv dříve, i když má tyto potíže již od svých

jedenácti let. Bolí ji také kolena, zápěstí a ramena. Bere antirevmatika a další léky. Zároveň je stále velmi unavená, a to zejména k večeru, později večer se to trochu zlepší. Trpí silným nadýmáním a zácpa se střídá s průjmem. Cítí, že to s ní jde z kopce, má v poslední době také špatný spánek, dlouho trvá, než usne, často se budí a rnoč toho nenaspí, i když by spánek kvůli své únavě tolik potřebovala. Je velmi plačtivá, rozpláče se kvůli každé drobnosti, i několikrát denně, třeba i na třídní schůzce svého dítěte. Také když rni vypráví o svých potížích, drží v ruce kapesníček a utírá si slzy. Přestože má vážné fyzické problémy, cítí, že hlavní potíže a zdroj utrpení je v její psychice. Cítí velké vnitřní napětí a i její únava jsou spíš psychického rázu, někdy je tak unavená, že se jí i špatně dýchá. Má pálení záhy a bolesti v oblasti žaludku, zejména tehdy, když se děje něco negativního v rodině či v zaměstnání. Je trémistka a bojí se skoro každé události, která se nějak vymyká běžnému dennímu pořádku. Má na zádech několik mateřských znamének, která se objevila až v dospělosti, a má strach, aby se některé z nich nezvrhlo v rakovinu. Na mou žádost ještě doplnila něco o svém psychickém životě: Je velmi puntičkářská a dbá na to, aby byl byt v dokonalém pořádku a všechno v něm bylo jak má být. Miluje zpěv, vystupovala na veřejnosti a na soutěžích, ale jednou se jí trémou zadrhl hlas a málem prohrála. Hrávala dřív na klavír. Miluje tanec, o němž říká, že jí připadá jako nejpřirozenější forma pohybu. Je nerada úplně sama, musí být někdo v domě, aby se cítila dobře. Mívá pocit úzkosti. Trpí sebelítostí. Vyhýbá se konfliktům neumí se hádat, rozbřečí se nebo ustoupí, když jde o nějaký střet zájmů. Pak ji dodatečně rnrzí, jak se zachovala, a je na sebe naštvaná. Má ráda turistiku a jakoukoliv forrnu pobytu v přírodě včetně lyžování. Tatínek ji v dětství dost bil, i nespravedlivě, a bála se ho. Ráda cestuje, jezdí dost rychle autem, ale bezpečně, často předjíždí. Nejraději cestuje k teplému moři, kde se její potíže zlepšují a cítí se tam celkově lépe. Ale už v letadle cestou zpět se bolesti znovu ozvou s původní silou.

V tomto případě byla vodítkem k výběru léku opět hlavně psychika. Charakteristické pro vybraný lék jsou zejména tyto vlastnosti: Hluboká emoční nevyváženost; nahoru a dolů. Traumatické poškození

v dětství jako následek násilí ze strany rodičů. Umělecké sklony (zpěv, hra na klavír) a láska k tanci. Touha po dokonalosti. Strach z rakoviny. Velká láska k přírodě. Pláče, když hovoří o svých problémech při homeopatickém rozhovoru. Velká citlivost na jakoukoliv disharmonii (hádky, stres) nebo naopak i harmonii (láska k přírodě, hudba) v jejím okolí. K tomu přistupují typické vlastnosti léku v oblasti tzv. generálií neboli všeobecného charakteru patologie - zlepšení potíží u moře a přechodné zhoršení v podvečer.

Lék, který již za chvíli prozradím, je také snad nejdůležitější pro únavový syndrom, jaký se zpravidla u lidí tohoto typu dříve nebo později vyvine. Je to přesně ten druh duševní i fyzické únavy, pro kterou není ani po absolvování příslušných lékařských vyšetření obvykle žádné vysvětlení. Základní duševní stav tohoto typu lidí mí velmi dobře popsal jeden muž, který na své neduhy potřeboval stejný lék. Řekl: „Mám pocit, že jsem anděl, který se za nějaký drobný prohřešek nebo spíš ze zvědavosti zrodil v tomto životě na Zemi a touží, aby jej zde přijali mezi sebe a měli ho rádi. Ale nějak se mi to moc nedaří, stále narážím na problémy a překážky. Tenhle svět je pro mě až moc hrubý, nemorální, nedokonalý a zraňující, jako bych byl stále zvyklý na vyšší řád existující v nebeské sféře, proto se tu nemohu cítit trvale dobře.“

Hlavní téma toho léku je hledání ztracené harmonie.

Doporučil jsem jí Carcinodin (též Carcinodinum) C200, jednu tabletu.

Carcinodin je lék, jehož celostní, a zejména mentální obraz byl odhalen v padesátých letech dvacátého století, ale do materií medik a repertorií pronikl vlastně až v devadesátých letech. Tehdy mnozí homeopate, jako Australan Philip M. Baily nebo Francouz H. Bon Hoa, prohlásili, že je to vůbec nejužitečnější a nejčastěji se vyskytující konstituční typ a lék v jejich praxi. Musím se k nim jen připojit. Mám ve své praxi dost případů lidí, kterým Carcinodin pomohl nejen v lehkých či akutních, ale i v zastaralých chronických a někdy vážných stavech, od chřipek, bradavic, artróz, alergií, ekzémů, kolitid, migrén až po cukrovku, anorexii, nespavost, fobie, deprese a úzkosti.

Je zajímavé, že původ tohoto léku je neznámý. Ví se jen, že jej londýnská Nelsons Pharmacy získala už na začátku 20. století z USA, a

to ve třicáté potenci, která pak byla dále potencována. Originální lék se tedy nemůže vyskytovat v nižší než 30. potenci. Neví se přesně, z čeho je vlastně vyroben. Nejpravděpodobnější však je, že jej zhotovil J. T. Kent, který odebral a potencoval čirý vodnatý výrok z otevřeného rakovinného nádoru prsu své pacientky a nazval jej Carcinosin. Sám Kent jej však používal jen symptomaticky k utlumení bolesti při rakovině či k jejímu zlepšení a nebyl si vědom jeho širokého záběru. Lék vyrobený z člověka nese vibrace nemocného, který cítí a ví, že byl jeho organismus odtržen od vyššího zdroje a propadá se do disharmonie a chaosu.

Carcinosin spadá do kategorie tzv. nosod, tedy léků z patologických tkání, sekretů apod. - jako vůbec jediný z nich však neobsahuje žádné specifické mikroorganismy a je výlučně produktem lidského těla, jediným dalším takovým lékem v homeopatii je Lac Humanum, lidské potencované mléko, v současnosti nový lék, který je zatím velmi málo vyzkoušen. Není divu, že mají tyto dva léky i velmi podobný obraz čili účinek. Oba vlastně pocházejí z lidského prsu, ve druhém případě ovšem ze zcela zdravého. Podnět k zamyšlení: Jak to, že vysoké procento homeopatických pacientů reaguje celostně na čistý potenco-vaný produkt lidského těla? (Odpověď najdeme v druhé části knihy.)

Na kontrolu ona dáma s bechtěrevem přišla 19. 4. 2001. Ovšem už bez bechtěreva. Závažnost přestala bolet. Jen po prochlazení se mírná bolest ještě projeví v bederní oblasti. Křeče svalů přešly. Není už unavená. Zesvětlely jí pigmentové skvrny na zádech. Psychicky se cítí podstatně lépe, víc se směje, je po-vídavější, lítostivost je menší, nerná už pocity úzkosti a vůbec nepláče. Pobolívají dosud zápěstí a prst na noze.

V červnu téhož roku volala, že měla dvoudenní horečku, která sarna přešla. Cítí se dobře. Přešla i bolest zápěstí.

V září toho roku se začaly vracet bolesti zad a počít úzkosti. Začala opět cítit únavu. Co to znamenalo? Relaps, tj. znovuupadání do původní patologie, zatím ještě ne až do stavu před léčbou. Doporučen Carcinosin 1M.

V lednu 2002 hlásila: 3 dny po podání léku cítila velkou únavu, 4. den únava zcela přešla a začala se cítit skvěle psychicky. Rozbolely jí na pár dní všechny klouby. Co to však bylo proti předchozím potížím?! Vývoj

v tomto okamžiku zcela odpovídal Heringovu zákonu, že symptomy se májí léčit *zevnitř ven*. Hluběji uložená patologie mizí - únava a úzkosti, povrchové symptomy se dočasně zhorší - klouby. To dává velmi dobrou prognózu pro další vývoj. A opravdu: Začala se cítit klidnější a vyrovnanější a bolest kloubů postupně slábla. Bolest zad zmizela. Na pár hodin se jí objevily skvrny na kůži, jaké kdysi mívala po léčích. To znamená projevem starého symptomu, dočasný návrat stavu, jaký zažila v minulosti, i když nyní žádné léky nebrala. Na cestě vzhůru tedy *prochází* minulými frekvenčními stavy. V dubnu 2002 se projevila opět v mírnější podobě bolest zad při ochlazení nebo když se zpotila a opakovaně ji pobolívala hlava. Doporučen Carcínosin 50M.

V červenci 2002 mě navštívila kvůli své dceři, o sobě vůbec nemluvila, nastolila jakési konverzační téma, vypadala dobře a stále se usmívala. Vzhledem k tomu, že mi při potížích dříve často telefonovala, se dá předpokládat, že žádné co by stály za řeč nemela.

Nechci ale tvrdit, že všechny z mých mnoha stovek případů chronických nemocí probíhaly tak jednoznačně, a hlavně že se mi vždy hned na poprvé podařilo najít rezonující lék, který vyléčil a dál pozitivně ovlivnil pacienta na řadu let. I když to tak ve značném procentu mých případů opravdu bylo. V homeopatii to není běžné a poznal jsem i poměrně vážené homeopaty, kteří například nemohli ve svých případech vysledovat působení Heringových zákonů. To znamená, že nepoužívali přesně rezonující léky, lépe řečeno je neuměli najít. Hledání přesného léku je náročná práce, probíhající po podrobném pohovoru. Je třeba zpracovat vybrané typické symptomy, v počítači nebo s knihou, rozhodnout se pro správné rubriky repertoria a vysoko vycházející léky pokrývající symptomy případu porovnat s pacientem a s materií medikou. Někdy je opravdu obtížné rozhodnout se mezi několika léky, protože všechny jakoby odpovídají našemu pacientovi. Jindy se zase zdá, že mu neodpovídá žádný lék. Zatímco odborné homeopatické časopisy a knížky se hemží popisy těch případů, kde byl rezonující lék rychle a elegantně nalezen, v kuloárech vám autoři těchto prací upřímně řeknou, že je v jejich praxi mnoho případů, kdy střídají a zkoušejí nejrůznější léky, aniž by se dosáhlo podstatného zlepšení problémů, a jde jen o mírná dočasná zlepšení (i ta jsou u případů, kde předtím konvenční léčba

selhala, pacienty samozřejmě vysoko ceněna). Nebo ani to ne. Například než byl zaveden do celostní léčby Carcinodin, týkalo se to také všech pacientů dnes úspěšně léčených tímto lékem. A další léky se stále nacházejí, i tak je těch vleklých a obtížných případů opravdu dost a dost. Někdy se celkové chátání nepodaří ani trochu ovlivnit, i takové případy jsou, a to i u těch nejlepších homeopatů. Také může být originální obraz pacientovy patologie, jeho základní vibrační vzor, jaksi zamaskován předchozí nebo i pokračující vydatnou medikací chemickými léky a na povrchu se v čisté podobě nemůže projevit, čímž znemožňuje přesné předepsání, přiblížení se frekvenci centra. Uvedu jeden právě takový případ, který nakonec přece jen skončil nalezením přesné rezonujícího léku. Pacientku za mnou poslal jeden lékař, kterému jsem před mnoha lety vyléčil dítě. I několika jeho dalším příbuzným jsem pomohl z dost zastaralých potíží - a to byl asi důvod, že ta dáma u mě vydržela i přes dlouho přetrvávající problémy. Je to případ sice dosti extrémní a určitě ne typický, ale uvádím jej, protože dobře ukazuje úskalí a zatačky, které často potkáváme na cestě homeopatické celostní léčby potíží, při obvyklé konvenční léčbě beznadějně nevléčitelných. Ukazuje i jakousi hranici homeopatie, na niž nezřídka narážíme.

Přišla v lednu 2000, pětáctýřicet let, upravená, s napjatým výrazem. Vyprávěla příběh plný bolesti. Již sedni let má těžké migrény. Bolest je na levé straně hlavy, ztuhne při ní šíje. Hlava je přitom citlivá na dotek. Migréna trvá tři dny, a to i přesto, že stáJe bere léky proti bolesti, užívá je i preventivně, protože pokud vezme prášky do již probíhající bolesti, nijak ji neovlivní. Vytvořila si stupnici intenzity bolesti od 1 do 5. Už první stupeň je dost špatný. Při pátém neovlivňují bolest ani injekce. Neurolog si s ní neví rady. Má to obvykle jednou, někdy ale dvakrát týdně. Je z bolestí zoufalá. Před sedmi lety měla cysty na vaječnicích, které byly operativně odstraněny zároveň s dělohou a vaječníky, poté jí byla nasazena substituční hormonální terapie. Od té doby se datují její migrény. Trpí nespavostí - opět od resekce dělohy a vaječníků, bez prášků na spaní neusne, i když čeká více než 2 hodiny. Je na nich zcela závislá. Třikrát do roka mívá zánět močového měchýře. Když cítí nespravedlnost, rozpláče se. Má ráda společnost. V konfliktu raději ustoupí, ale ne vždy. V práci i doma často hájí své stanovisko. Její

zálibou jsou procházky v přírodě, les a sbírání hub, čte hodně, hlavně romány a detektivky. Někdy jezdí na kole. Je pověřčivá, plive, když vidí kočku. Zdají se jí hrůzostrašné sny, o válce a o boji, že ji opouští manžel. Mívá silnou trému před zkouškou. Třese se jí žaludek před očekávanou událostí, která se vymyká navyklému stereotypu. Je zirnómřivá a ráda má v pokoji kolem 25 "C.

O generálním charakteru svých potíží uvedla, že je jí nejhůře ráno, kdy také obvykle začíná migréna. Hůř je jí i po odpoledním spánku. Potíže se zhoršují při nízkém tlaku a při deštivém chladném počasí. Před časem jí vyřízli bulku v levém prsu. Po operacích se tvoří vystouplé keloidní jizvy. Od dětství má zácpu.

Když jsem uvážil charakter jejích potíží, její povahu a záliby, s důrazem na čtenářství, a také sklon k tvorbě keloidních jizev, usoudil jsem nakonec, že se asi jedná o Carcinosinum, které tyto charakteristiky obsahuje a doporučil jsem jí potenci 200. Jednu dávku. K tomu rozhodnutí mne rovněž vedl fakt, že jsem v té době měl několik podobných případů chronických migrén, zvládnutých právě tímto lékem.

Za měsíc referovala, že se bolesti hlavy ještě zhoršily, má je denně a nic nezabírá. Žádný z ostatních problémů se nezlepšil. Chodí stále do práce, ale stojí jí to hodně sil. V této fázi vývoje jsem usoudil, že by se mohlo jednat o podivně silné a nezvykle dlouhé homeopatické zhoršení, a že tedy ještě počkáme, jak se to vyvine. Po dvou měsících však zhoršení stále pokračovalo. „Homeopatické“ tedy nebylo. Brala prášky proti bolesti i na spaní.

Uplynula nějaká doba a stav se nelepšil. Opařila si navíc ruku a musela být kvůli tomu deset dní doma. Zkušenost mi říká, nemohu to ovšem zevšeobecnit, že lidé pod působením přesného rezonujícího léku nemají vážnější nehody. Nehoda není náhoda a dost často nějak záhadně souvisí s duševním stavem toho, komu se přihodila. Takže resumé bylo - je třeba najít jiný homeopatický lék, Carcinosín jím není. Nakonec mě napadlo Folliculinum, lék vyrobený z estrogenu, součásti antikoncepční hormonální pilulky. Dobře na ni seděla hlavní charakteristika léku: potíže u lidí, kteří se příliš snaží vyhovět druhým. To mohl být její případ. Byla tu i řada dalších důvodů pro Folliculinum, mezi nimi návaly horka do hlavy. V té době jsem zrovna otiskl ve svém homeopatickém

časopise překlad podrobného popisu Folliculina a zdálo se mi, že se jedná o sice nový a málo prakticky ověřený, ale zato velmi nadějný lék.

Vzala Folliculinum 200. Za několik dní migrény zeslábly a opět se vrátila období bez bolesti. Také spánek se poněkud zlepšil, i když se bez prášků na spaní stále neobešla. Zlepšení přetrvalo několik týdnů a pak se vše zase pomalu zhoršovalo. Poté, co znovu zopakovala stejný lék, se ale vše během pěti dní zhoršilo a stav přetrvával. Jednalo se tedy jen o částečné působení léku, přesnější rezonance nenastala. Zhoršily se návaly horka. Začala být velmi plačtivá.

Následoval Sulphur C200. Opět zde byla řada dobrých důvodů jako například návaly horka a lék pokrýval i většinu ostatních symptomů. Navíc má Sulphur pověst, že u komplikovaných a přelékovaných případů dokáže odstranit nánosy předchozích rmedikací a vyjasnit originální obraz patologie, čímž homeopatovi konečně umožní přesné předepsání.

Což se stalo. Lék sice nic nevyléčil, ale teprve měsíc po jeho podání mi žena řekla, že se zásadně podřizuje v konfliktu, a proto nikdy žádný koflikt nemá, že je mimořádné pečlivá, že jí dělá špatně teplá místnost, i když je velmi zimomřivá, že mělavždy přirozený sklon hubnout, nikdy se nepotila, ale nyní se velmi potí, v podpaží a na čele. Zkrátka, popsala se najednou jako dosti odlišná bytost od té, kterou mi předestřela před necelým rokem, když za mnou poprvé přišla. Tentokrát to byl, asi díky Sulphuru, správný obraz osobnosti, obraz původní, nepotlačený a nezměněný mnoha lety užívání léků. Najednou její popis dával logický celek. Byl to braz léku *Silicea*.

Po jedné pilulce *Silicea* C30, se vše začalo měnit podle Herin-gových zákonů. Hned první den ji silné rozbolela hlava s tuhnutím šíje až do zad - nastalo homeopatické zhoršení. Brzy začala spát (opět po letech) bez prášků na spaní. Bolesti hlavy se občas sice projeví, ale ve stále delším intervalu a menší intenzitě. Hned od počátku ji přešla plačtivost. Objevily se a zase rychle zmizely staré problémy s močovým měchýřem, kterými kdysi trpěla. Opět normálně existovala v práci i doma. Po třech měsících byla úplně bez potíží a bez prášků. Za několik dalších měsíců úplného zdraví se zhoršil spánek a dostala *Silicea* C200. Říkala, že má perfektní energii. Přešla ji také celoživotní zácpa. Přestala se nadměrně

potit. Absolvovala nějaké zkoušky v zaměstnání - poprvé v životě byla před zkouškou klidná. Také neměla již rok chřipku, dřív dvakrát ročně. Byl z ní úplně nový člověk.

Po půl roce bez jakýchkoliv potíží opět mírný návrat bolestí hlavy a nespavosti. Byla podána Silicea 1M. Poté návrat k úplnému zdraví na půl roku. Pak, před dalšími zkouškami, opět několik dní občasná mírná bolest hlavy s občasnou nespavostí. Následovala Silicea 10M. Po ní se vše vrátilo do normálu, ale jen na tři měsíce, pak pomalu přicházely bolesti hlavy, sem tam, jednou za 14 dní musela vzít léky proti bolesti a znovu se objevovala nespavost, ve 3 ráno se budila a do rána neusnula. Z katastrofální situace až k úplnému dlouhodobému vyléčení - ale přesto jen dočasnému! Stalo se to, s čím se i při vzorné ho-nieopatické léčbě běžně setkáváme: frekvenční charakteristika té dámy se změnila a lék, původně přesný, přestává „sedět“. Rezonance se ztrácí. Odesla si tedy ode mne návod, jak si vyrobit vysoko řaděný *autopatický preparát v potenci C60*.

Za měsíc a půl po užití *autopatického preparátu* referuje: spánek se rychle upravil a spí dokonale. Hlava se v posledních čtrnácti dnech zlepšila a bolela už pouze poté, když se v práci napila alkoholu (na to byla vždy velmi citlivá). Jde to z centra ven - příkladná reakce. Škoda že jsme o autopatii nevěděli dost už před dvěma lety.

Navštívil mě před půl rokem také její manžel, hudebník, s různými drobnými potížemi, které všechny přešly po Carci-nosinu. Není to náhoda, že jsem za carcinosinovy případ považoval jeho ženu. Zaznamenal jsem, že u manželů (a životních partnerů) vychází velmi často vysoko lék jejich partnera. Jsou si zkrátka v mnohém podobní. Vždyť i láska není ničím jiným než vzájemnou rezonancí na vyšší frekvenční úrovni. Pokud rezonance nenastane, nebo zeslábně, jsou si lidé lhostejní. Výběr partnera, pokud je hlavním kritériem láska, to je jen a jen výsledek rezonance s někým, kdo je mi dostatečně vnitřně podobný. Nikdy ale zcela stejný - protože u partnera hledáme i vlastnosti, které nám chybí. Láska na první pohled je typickým příkladem okamžité rezonance.

Obvykle toužíme po partnerovi, který je na vyšší frekvenční úrovni než my sami. Ten tak nás může pozitivně ovlivnit, a nikoliv stahovat

dolů. Jakmile se paní Silicea dostala na vyšší frekvenční úroveň, pomohla tam i svému manželovi tírn, že ho přivedla ke mně a k jeho konstitučnímu léku.

Právě popsany případ měl ukázat cosi, co je pro homeopatii typické - hledání přesného similima může být zdlouhavé, přes řadu jiných, někdy jen částečně zlepšujících léků. Ve vážných stavech, jako byl tento, však nakonec lék plně rezonující s celkovou konstitucí, similimum, musí být bezpodmínečně nalezen, jestliže má být skutečně navráceno zdraví. Pokud by se to nepodařilo (nezřídka se to opravdu nepodaří i při sebevětší snaze a znalostech), návrat celkového zdraví se konat nebude a půjde v nejlepším případě o mírnění (nepochybně také velmi žádoucí) průběhu nemoci. I ke zmírnění potíží však musí být lék podán relativně dost přesně, tj. s použitím dobrých znalostí léčby, a s profesionálními nástroji, jako je velké tisícistránkové repertorium nebo počítačový repertorizační program a materia medica (dobrý homeopat má vždy repertorií a materií medik více, aby si mohl doplňovat údaje). Při náhodném či nepřesném podání léku rezonance většinou nevznikne, nebo je stěží pozorovatelná, a především pokud vůbec nastane, například i při zkouškách léků, je velmi dočasná. Na svém konci případ ukazuje, že efekt homeopatického léku, jakkoliv byl přesně určen, může po čase pominout - a je třeba jít dál.

Poslední homeopatický případ, který hodláni pro srovnání a nastínění vývoje v této knížce ukázat, se týká Karla, čtyřicetiletého muže, otce dvou dětí a šéfa firmy. Přišel za mnou před Šesti lety s bolestí čelních dutin, bolestmi hlavy, velkým nadýmáním po jídle, s chronickou bolestí v hrdle a s bolestmi zad. Často se budil v noci hrůzostrašnými sny a dost mu vadily postupem doby se stupňující pocity strachu, které ho přepadaly a dosti ochromovaly před různými denními událostmi, zejména pak zkouškami a před veřejným vystupováním, jemuž se v podniku nemohl vyhnout. Všechny tyto potíže trvaly již roky. Běžná péče mu příliš nepomohla, obrátil se tedy na lékaře, který rnu dával bez podrobné homeopatické analýzy různé homeopatické leky, několik dohromady. Ani to nepřineslo efekt, a tak se objeví! u mé. Některé význačné rysy případu ukazovaly dosti jasně na *Lycopodium* - Šéfovský typ, zhoršení všech potíží odpoledne mezi pátou a osmou hodinou, převaha potíží na

pravé straně těla, tréma před veřejným vystoupením a před zkouškou. Doporučil jsem Lycopodium C1000, jednu dávka. Brzy po podání jej zcela přešly bolesti hlavy, dutin a hrdla.

V průběhu prvního roku se také významně zlepšily pocity strachu a přešly děsivé sny. Spokojenost s léčbou trvala dva roky, jednou bylo ještě Ly-copodiurn C1000 opakováno. Krátce se projevily, na hodiny či jen dny, některé staré potíže, které znal z dřívějšíka, jako píchání v břiše, na dva dny se projevila ekzémová vyrážka, jakou měl v pubertě. Kvůli přetrvávajícím trémám před veřejným vystoupením vzal po dvou letech vyšší potenci, vyšší ředění plavuně - Lycopodium 10M neboli 10 000 postupných ředění. Po třech letech od začátku léčby prodělal jen jednu krátkou chřipku a při lékařských testech, které si nechal udělat u svého bratra lékaře, se ukázalo, že rná všechny hodnoty krve, moči atp. naprosto v normě, což dříve nebyvalo. Příkladný úspěch. Nicméně o rok později se jeho úzkostí a strachy začaly bezdůvodně posilovat, budily jej ze spaní, takže se výrazně zhoršil spánek a dostal se až do stadia depresí. Začal také trpět častými pocity zimy s třesem. Měl stále ucpaný nos. Opakoval znovu Lycopodium 10M - tentokrát bez výsledku. Dalším lékem, který homeopaticky dobře pokrýval svým obrazem obraz pacienta, byl Carcinisin. Vzal si potenci 1M a okamžitě zmizela nespavost, která jej předtím dost vysilovala. Ale po dvou měsících se občas vracela, spánek již nebyl spolehlivý. Také ostatní symptomy, zejména deprese, se na čas výrazně zlepšily, ale jejich úplné vymizení nenastalo, Po půl roce se deprese dostaly zpět na starou úroveň. Vzal Carcinisin 50M, ale po třech měsících hlásí, že je na tom stále stejně, spí sice docela dobře, ale ráno se budí zpocený a hned na něj padne pocit sevřeného žaludku, strach, a ten trvá většinu dne. Připadá mu to neúnosné. Z homeopatického hlediska nastala dosti obvyklá situace: Účinek jednoho léku skončil, účinek druhého léku je o něco nižší a jíž končí také. Je třeba najít něco lepšího. V této situaci se ocitá dosti často každý homeopat. Někdy se to podaří - a někdy už ne. Dal jsem mu návod na výrobu autopatického preparátu a řekl jsem rnu, ať si naředí vlastní slinu patnácti litry destilované vody na potenci C600 a užije jednorázově.

Ozval se až za tři měsíce a referoval: Hned po podání strachy ještě

zesílily. Byl velmi nervózní a depresivní, naštěstí byl zrovna s rodinou na dovolené, a tak týden trvající zhoršení přestál celkem bez problémů. Pak se psychika rychle uklidňovala v průběhu dalšího měsíce. Přestal se budit zpocený. Deprese a strach pominuly. Spánek byl výborný. Přešly všechny tělesné chronické a opakující se potíže. Jen dva dny měl pocit chřipky a průjem. Potencovaná substance z jeho vlastního těla vyvolala ještě dokonalejší rezonanci než substance z těla paní žijící v 19. století (Carcinosin) a z těla rostliny (Lycopodium). Byl velmi spokojen a požádal mě, abych jeho manželce, trpící lehkými potížemi a dosud dobře reagující na lék Sepia, také doporučil autopatii. Za další dva měsíce za mnou přišla a řekla mi, že je manžel stále v pořádku.

Když už pojednávám o této rodině, nedá mi, abych krátce nedoplnil rodinný portrét o jejich syna, kterého též léčím. Před pěti roky jej otec přivedl kvůli stále se opakujícím rýmám, kašlům a zánětům středního ucha. Po léku Tilia C30 (lípa) jej všechny neduhy opustily a je trvale zcela zdravý a odolný, v nedávné době mu otec podal na mou radu Tilia C1000. Je to jeden z mých několika úspěšných případů Tilie. Je dost obtížné diagnostikovat Tiliu, lidi celostně a dlouhodobě reagující na potencovanou Tiliu najdete jen vzácné. Tilia je tzv. „malý lék“ - což znamená v homeopatické terminologii totéž co „vzácný“. Když jsem ten případ vyprávěl kdysi panu doktorovi Shahovi 7. Indie, který u nás přednášel na Homeopatické akademii, byl velmi udiven, zejména pak tehdy, když jsem mu ukázal ohromný strom, z něhož lék pochází. Myslel si totiž, že je to jen „malá“ květinka.

I. Jeden z případů

Na jaře 2002 za mnou přišel na poradu Václav, pět-atřicetiletý štíhlý muž se strupovitou tváří, pokrytou velkými rudými a místy mokvajícimi fleky. Stejnou vyrážku odhalil i na prsou, na celých rukách, ramenech a zádech. Atopický ekzém svědil a nutil ke škrábání, občas se z těch intenzivních nepříjemných, bolestných a nikdy nepřecházejících pocitů vyvinula zimnice s třesem. Řekl mi, že se to zhoršuje jakýmkoliv, i drobným psychickým stresem. Lékaře s touto potíží navštěvoval od útlého dětství. Po pubertě zažil několik let bez atopického ekzému, zato však se

zhoršenou sennou rýmou. Ale od sedmadvaceti byl opět nucen stát se klientem kožní kliniky.

K tomu se v posledních letech přidružily bolesti v pravém podžebří - lékaři mu zjistili špatnou funkci žlučníku. Žlučník bolí stále častěji, zejména po česneku, tučné stravě nebo po přejedení. Mívá i velké záchvaty, které jej vyřazují na čas z běžného života. Jeden proběhl tři dny před návštěvou u mne. Při záchvatech má křeče v břiše, bolest kolem žaludku, nadýmání a průjem a k tomu zvýšenou teplotu, posledně to bylo 37,6 °C.

Václav měl vážnou obavu, že pokud se jeho zdravotní stav bude horšit stejným tempem jako dosud, mohlo by to skončit špatně. Proto se rozhodl zkusit celostní přístup k léčbě, před časem se u mě objednal a nyní je tu a očekává, že trumfnu pokud možno hladce a rychle všechny méně úspěšné předchůdce.

Pro homeopatickou léčbu mi jeho případ nepřipadal příliš vhodný, protože patologie a psychický profil nedávaly žádný spolehlivý obraz léku (vysvětlím stručně později). Tehdy jsem s autopatií teprve začínal, mel jsem v péči touto novou metodou (částečné však staronovou, vysvětlím později) jen několik případů chronicky nemocných lidí. Takže jsem trochu zaváhal - ale pak jsem mu autopatii přece jen nabídl. Řekl jsem mu, že v homeopatii, kterou praktikuji dvacet dva let, hledáme takovou přírodní substanci, která by mohla rezonovat s jeho spirituálním centrem a tedy s celou jeho osobností, a byla schopna ladit jeho organismus do stavu zdraví. Tato substance musí být vždy silně zředěná až na nehmotně malá „množství“. Pro někoho to může být kočičí mléko (*Lac felinum*), pro jiného rozetřená včelí královna (*Apis mellifica*), jiný rezonuje s hadím jedem (*Lachesis*) a další zase s lidským hnisem (*Medorrhinum*, *Psorinum*), samozřejmě do nehmotná naředěným a tedy neškodným, s rostlinou *Lycopodium*, plavuní, nebo s minerálem, například sírou nebo fosforem. Toto hledání je někdy složité a odborně velmi náročné. Čím je substance pacientovi podobnější, tím je rezonance výraznější, léčba tudíž efektivnější, účinek léku hlubší a dlouhodobější. Snaha je, dostat se lékem k pacientovi co nejbliže. V homeopatii hledáme substanci *naladěnou co nejpodobněji* jako pacient. V autopatii však nepoužívám

substance odebrané z okolní přírody, z rostlin nebo z tel zvířat či lidí. Místo toho doporučuji užít substanci z vlastního těla - slinu. Substanci *naladěnou stejně* jako pacient. Samozřejmě ne v tom stavu, v jakém je v ústech. Je naředěna vodou na jernnohmotnou (z materialistického hlediska nehmotnou) úroveň obdobným způsobem, jaký používáme v homeopatii, a pak jednorázově užita. Nekonečně zředěná slina nese celou informaci o organismu, jeho vibrační otisk, a zaručí plnou rezonanci jemnohmotného frekvenčního či oscilačního organizačního principu, jaký má v sobě každý člověk. Podal jsem Václavovinávod k domácímu zhotovení autopaticeho preparátu ve vysoké potenci (vysvětlím později). Řekl jsem mu: „Když to mám zjednodušit, tak plivnete do skleněné lahvičky, prolijete to pár litry destilované vody a na konci ředění si kápnete pár kapek na jazyk. Lahvičku pak hodíte do smetí a přijdete za pár týdnů na kontrolu.“ Načež jsem se s jen těžko skrývanou zvědavostí zahleděl do jeho inteligentního a utrápeného obličeje a čekal, jak na tento návrh spadající do oblasti fantastické literatury (či detektivní, pokud by šlo o podvod) zareaguje. Kupodivu ani nehnul brvou. „Dobrá,“ řekl. Věřil mi, snad i proto, že mě viděl půl roku předtím v televizním pořadu o zdraví, kde jsem vystoupil s dcerou dětského lékaře, jíž jsem kdysi podobný ekzém homeopaticky vyléčil. Odnesl si vytištěný návod, jak si jednoduše autopatický preparát doma v koupelně připravit.

Za čtrnáct dní mi zatelefonoval. Řekl, že žlučník stále cítí, ale nebyl už žádný záchvat, ani vyslovená bolest. V prvním týdnu po užití autopatického preparátu se ekzém poněkud zhoršil, v dalším týdnu začal mizet z obličeje a místo něj se udělalo na kůži pár malých hrbolků, vypadajících jako uhříky. Nyní, čtrnáct dní po užití, již na obličeji skoro nic není.

Tři měsíce poté, co požil jednorázově autopatický preparát, jsme se opět setkali. Vytáhl notýsek, do něhož si na mou radu zapisoval všechny výraznější zrněny zdravotního stavu, aby o nich mohl zpětně referovat při kontrole. Souhlasil jako minule, že si jeho tvář natočím na video - používám někdy tyto záznamy se svolením dotyčných lidí při svých přednáškách v Homeopatické akademii. Bylo co natáčet, i když v tu chvíli byla vlastně jeho tvář docela nezajímavá a naprosto obyčejná -

totiž bez ekzému a bez strupů. Referoval, že ekzém zmizel všude, s výjimkou mírného výskytu v jamkách loketních kloubů. S ním zmizely i všechny ty bolestné pocity. Tohoto stavu dosáhl v průběhu pouhých prvních šesti neděl po podání autopatického preparátu. Žlučník je výrazně zlepšen, nebolí. Neměl žádnou žlučnickovou krizi za celé to období. Jen když udělá dietní chybu, ještě o žlučníku „ví“. Cítí se celkově velmi dobře, zdravý, což je pro něj zcela nový životní pocit. Rozešli jsme se s tím, že pokud by se projevil nějaké potíže, ozve se.

Je to jen jeden z mých případů tzv. „nevléčitelných“ a dlouhodobých chronických nemocí, zvládnutých s pomocí auto-patie. Tady byla léčba až neuvěřitelně snadná. Raději hned na začátku podotýkám, že ne vždy to probíhá tak rychle a hladce.

Dlužno též poznamenat, že při celostním přístupu k člověku viastně případ nikdy nekončí, ale stále někam pokračuje. Jde o to, zda nahoru nebo dolů. Vždy však spletitě, jak to přináší život!

Část II. Autopatie

1. Historie

Zrod nového oboru nikdy není z čistého nebe. Vždy se dlouho připravuje prací mnoha lidí a moudrostí generací. Hahnemann čerpal při své tvorbě homeopatie, léčby podobného podobným, z dědictví po řeckých lékářích i středověkých alchymistech a z velké evropské herbalistické tradice. Také autopatie sahá svými kořeny hluboko do minulosti. Léčivé celostní účinky vlastní moči byly například známy v Indii již dávno a v ajurvédě byly hojně používány. Evropští lidoví léčitelé doporučovali vlastní moč např. k rychlému a bezproblémovému zacelení ran. Svou pravou a nejúčinnější podobu však na sebe léčba lidskými výměšky vzala teprve tehdy, když někteří američtí homeopate devatenáctého století začali používat po-tencované vysoko zředěné lidské sekrety na principu equalia equalibus curanur, stejné léčí stejné. Říkali tomu izopatie. Vycházeli převážně z názoru ovlivněného běžnou lékařskou praxí, která se soustředí na pojmenování a léčbu lokalizovaných chorob. Například známý homeopat a autor materií medik Adolph Lippe se zmiňuje ve svém článku v The Homeopathic

Physician, April 1884, s. 83 o svém kolegovi Luxovi, který tvrdil, že „všechny nakažlivé nemoci s sebou nesou ve formě své infekční hmoty i svůj léčebný prostředek“. Chorobné výměšky potencovali, například při epidemiích, a podávali pak jiným nemocným se stejnou nemocí. Trochu nám to samozřejmě připomene princip očkování. Nazvali tento postup „izopatie“. Dnes se izopaticky léčí například následky po nějakém druhu očkování, a to právě tou stejnou vakcínou, homeopaticky zředěnou. Izopaticky je možno podat třeba potencovaný jed Vippera na uštknutí hadem vippera, zmijí. Takto chápaná izopatie má však i několik nevýhod - znamená rezignaci na některé silné stránky homeopatie - především její celostní pojetí. A odporuje tomu, co řekl Hahnemann o homeopatii: že je to léčba podobného podobným. Takže izopatie již vlastně přestává být homeopatií. Názory na to však byly různé. Homeopaticky doktor J. H. Allen z Indiány například napsal v The Medical Advance, díl. XXXII, č. 2, 1894, s. 59.: „Pro většinu lidí i pro mne je velmi přesvědčivý názor, že takzvaná izopatie není ničím jiným než nejvyšší fází similima v tom nejvyšším slova smyslu.“

Léky vytvořené podle této filosofie byly nazývány nosody. Jednou z těchto nosod byl i Carcinodin, vyrobený J. T. Kentem. Až o padesát let později byl nalezen jeho celostní obraz.

Teprve ve dvacátém století nacházíme první zmínky o tom, že se homeopat rozhodl podat potencovaný preparát stejné osobě, od které odebral patologicky¹ materiál. Záznam o tom nám zanechal francouzský klasický homeopat Julian v knize Nosodes. Popisuje, že byl na dovolené, kde (jak omluvně vysvětluje) neměl k dispozici žádné léky, povolán k rnuži s ošklivým oparem. „Leze byla umístěna na levé straně tváře. Puchýřky a vředy se šířily na čelo, tvář a horní ret, sliznice levé nosdru a horní část patra byly také postiženy stejně jako oteklé levé oční víčko s puchýři a spojivka.“ Měl horečku 38,8 °C a pulz zrychlený. Nemocný trpěl nespavostí, zvracením a silnou bolestí hlavy. Dr. Julian připravil izopatikum z výtoku z vředu na patře. Ředil jej ve vodě na 6. centesimální čili velmi nízkou potenci, poslední ředění smísil s lihem. Tento preparát podával zpočátku každou půlhodinu. Nejdříve se bolesti zvýšily, ale druhý den již ustupovaly výrazně, zvracení přešlo a vrátil se dobrý spánek. Již druhý den se opar zmenšil na polovinu a zmizel otok.

Za několik dní zbyly jen zdravě vypadající strupy.

Musím však konstatovat, že zmínky o izopatii, či dokonce o autoizopatii (léčbě stejné osoby, z níž byl materiál odebrán) jsou v homeopatické literatuře opravdu vzácné. Mám ve svém počítači homeopaticky program Reference Works, který obsahuje asi stovku materií medik a repertorií, často i desetidílných a několikatisícstránkových děl, a k tomu přes deset tisíc stran Článků z odborných časopisů, ale dám-li vyhledat tato a spřízněná slova v celém objemu literatury, objeví se jen několik odkazů a to ještě velmi stručných. Právě citovaný případ je také vůbec jediným dobře popsaným případem autoizopatické léčby, který jsem v obrovské knihovně Reference Works našel. A to ještě nešlo o léčbu celostní.

Velmi zajímavá je zejména zmínka francouzského lékaře Dr. Bon Hoa v článku o Carcinosinu pro British Homoeopathic Journal, Jeho poznámka je pro tuto tematiku zcela typicky jednovětá: „Některým pacientům, kteří reagovali na Carcinosin, ale jejichž zlepšení trvalo jen krátce, byla ku prospěchu auto-izopatie. Podávám jedinou dávku Faryngeální hlen C30." Věta, která by jistě, když se nad ní zamyslíme, zasloužila rozvést do tlusté a úctyhodné knihy a která by mohla přinést mnoho prospěchu nemocným. Naznačuje totiž, že poíencovaný, patrně obyčejný nepatologický vlastní hlen přinášel *celostní* efekt na zdraví patrně většině osob, které jej užily. Je to však jen kusá zmínka a nic dalšího o této metodě v článku není.

Takové a podobné zmínky nicméně vzbuzují zvědavost, a tak jsem před několika lety začal pátrat dále. Například v mnoho let starém katalogu londýnské lékárny Ainsworth pharmacy jsem zjistil nabídku výroby vysoké potence z vlastní krve nebo jiných tělesných tekutin. Když jsem se tam dotázal, zda mi mohou tyto potence dodat, odpověděli, že s tím museli skončit, protože jim to bylo (patrné z důvodů „virové bezpečnosti" a v souvislosti s šířením AIDS) zakázáno. Že si úřady (či kdo?) našly naprosto podivný důvod, je jasné - při výrobě homeopatické potence nemůže ani jeden virus zůstat v preparátu, a to dokonce ani v případě, že by používali stejné nádoby pro všechny preparáty, což je v homeopatii nemyslitelné a nikdy se to nedělá, jistý

pán z této lékárny mě nicméně informoval, že do nedávna tyto preparáty vyráběli a mají s tím dlouholeté zkušenosti, hlavně u zvířat. Že se doporučuje jít v případě této léčby na vysoké potence. Napsal mi: „čím výše, tím lépe." O tom, že se tato léčba v Anglii běžně praktikuje u zvířat, svědčí i zmínka (opět stručná) ve Veterinární homeopatii Dr. Macleoda (česky Alternativa, 2002).

Takže výsledkem těchto bádání bylo zjištění, že autoizo-patie je jakousi tajemnou třináctou komnatou homeopatie. A následovalo nezvratné rozhodnutí - jít dál tímto směrem. Sbírat informace a zkušenosti. Udělat kroky k tomu, aby bylo možné potencovat vlastní tekutiny, a to zdravé obyčejné sliny (bez nadnormativní příměsi patogenních bakterií nebo virů), které jsou nepochybně „nejvyšší fází similima v tom nejvyšším slova smyslu" a nesou podrobnou informaci o stavu celého organismu. Jak se později ukázalo, máji opravdu schopnost být nejpřesněji naladěny na frekvenci jemnohmotného kreativního centra v člověku, jehož jsou hmotným produktem. Proto, povýšeny potencováním, homeopatickým ředěním v čisté vodě, do jemnohmotné podoby, mohou znovu rozeznít na základě přesné rezonance ochabující jemnohmotnou kreativní sféru nemocného v její původní frekvenci a nastolit návrat k původní struktuře organismu, ke zdraví. Nejedná se již o co nejvyšší a nejtěsnější podobnost léčebného prostředku, ale přímo o stejnost. O tu nejbližší frekvenční strukturu, jaká se v přírodě vůbec může vyskytnout.

2. Proč název autopatie?

Asi bych měl konečně vysvětlit, proč „autopatie", a ne „izopatie" či „autoizopatie". Název jsem si nemyšlel, ale pochází z internetového seznamu British Homeopathic Library, kde je autopatie uvedena jako jedno z hesel u autoizopatie. Tak vyplývá z předešlého, slovo izopatie silně souvisí s léčením lokalizované patologie. Výpotek určité nemoci léčí tuto nemoc. Izopatie tak v historii rezignovala na celostní pojetí léčby. Tato knížka je však výhradně o celostním působení v duchu Hahnemannova výroku: Neléčím nemoci, ale člověka. Proto volím termín, který tímto „patologickým" uvažováním není zatížen. Protože je

nový, není zatížen ani celou řadou dalších předsudků, které v homeopatii někdy vznikly v rámci různých „škol“ a směrů. Autopatie nehledá similitum - podobný lék a nepoužívá homeopatické léky. Není tedy směrem v homeopatii, ale zcela samostatnou a plně svébytnou metodou. I když má své ideové a historické kořeny mezi jiným právě v homeopatii, stejně jako v učení Buddhy, Swedenborga, alchymistů, kabalistických rabínů, indiánských nebo keltských šamanů, jogínů, v názorech raných křesťanů, rosikrucianů, sufistů, lidí praktikujících channelling (mentální komunikaci s vyššími dimenzemi) a mnohých dalších. Chápu ji primárně jako spirituální, duchovní disciplínu, individuální cestu ke spojení s vyššími hladinami univerza. Zlepšení organizační funkce individuální vyšší kreativní sféry vede druhotně ke zlepšování v celém hierarchickém spirituálním systému člověka - až po jeho fyzické tělo a ještě dál. Spirituálně se uzdravující člověk šíří své vysoké vibrace v celém svém okolí, v rodině, ve společnosti, je schopen zlepšit život podobně naladěných lidí. Autopatie je metoda k nastolení celkové harmonie. Je postupnou cestou k vyššímu vědomí a štěstí.

3. Jak získat autopatický preparát?

K tomu, abychom mohli autopatii provozovat, musíme mít k dispozici autopatický preparát. Pak s ním můžeme pracovat, získávat zkušenosti, experimentovat, a především léčit. V současné době však existuje v Evropě snad již jen několik málo výroben, kde mohou autopatický preparát z vlastní tělesné tekutiny ve vysoké potenci zhotovit. Technika potenco-vání vlastních tělesných tekutin pacienta ve vzdálené výrobě přináší navíc určité problémy. Tekutina musí být transponována na velkou vzdálenost a tudíž smíšena s lihem, aby se během přepravy „nezkazila“, nezměnila kvůli bakteriím svou frekvenční strukturu, která je otiskem frekvenční struktury celého organismu. Děje se tak ovšem za cenu toho, že se vlastnosti tekutiny stejně změní - a to právě smísením s lihem. Je totiž známo, že líh má svůj vlastní homeopatický (frekvenční) obraz, který dobře zná každý, kdo někdy přebíral. Vzniká tedy směs dvou obrazů, v níž nicméně hraje rozhodující roli otisk pacienta. Totéž

bychom mohli říci o smísení s cukrem, laktózou, který je také někdy používán místo lihu.

V lékárně, spíše však ve farmaceutické výrobě, je tekutina s lihem potencována na ředicích strojích, které jsou většinou při potřásání s baňkou elektricky poháněny. Znamená to tedy, že vzniká při výrobě magnetické pole, které případně také může **poněkud** ovlivnit frekvenční vlastnosti preparátu. Výsledkem by pak mohlo být, že vznikne preparát jen „podobný“, spíše similitum, částečné rezonující, ale ne „stejný“ - plně rezonující. Při lékárenském zpracování zcela odpadá možnost vyrobit lék pro akutní potřebu, okamžitě, a hned jej použít. Například při dplňkové léčbě akutní nemoci nebo při náhlém relapsu, tj. prudším ukončení účinku předchozí dávky.

To vše vytváří situaci, kdy člověk v současné době prakticky *nemá* možnost autopatický preparát použít či si jej aspoň vyzkoušet. Proto má první úvaha, potě co jsem zjistil, že na autopatii něco je, byla, jak zajistit pohotovou a jednoduchou výrobu vysoké potence v nikoliv laboratorním prostředí, ale i v podmínkách běžné domácnosti. Nejdříve jsem se pustil do studia historie potencování. Něco jsem o ní samozřejmě věděl již z dřívějšíka, dost detailů jsem našel ve skvělé knize Juliana Winstona o historii homeopatie.

Objevitel homeopatie vyráběl po většinu života potencované léky tak, že vložil do skleněné dózy např. tinkturu rostliny, a to jen jednu setinu objemu dózy. Dolil 99 díly destilované vody. Protřepal silnými údery na pevnou pružnou podložku (obvykle knihu). Jednu setinu obsahu první dózy přenesl do nové čisté, dosud nepoužité dózy a dolil 99 díly destilované vody, protře-pal... A tak dále, třicetkrát, a dokonce i dvěstěkrát. Vzniklo tak dvě stě centesimálních ředění, C200. Tato metoda byla velmi náročná na spotřebu skla. Hahnemann zjistil, že skleněná nádobka zcela a spolehlivě zbavená potencované kapaliny uchovává dál potenci, která byla vložena, a má schopnost ji předat dál. Říká se tomu „paměť skla“. Proto nemohly být stejné dózy použity k výrobě jiného léku, došlo by totiž k tzv. „křížové konlaminaci“ dvou léků, k jejich smísení a tím znehodnocení preparátu. Ke konci života začal vyrábět léky jiným způsobem, který je popsán v 6., posledním autorizovaném vydání Organonu:

„.....promíchá se malá část látky, která se má dynamizovat, například jeden grán, níže popsáným způsobem nejprve tříhodinovým třením í třikrát 100 grány mléčného cukru. Tím vznikne miliónkrát zředěný prášek. Z důvodů, jež jsou udány níže v poznámkách, se nejprve rozpustí jeden grán tohoto prášku v 500 kapkách směsi tvořené jedním dílem líhu a čtyřmi díly destilované vody. ledna kapka vzniklého roztoku se dá do lahvičky uzavřené zátkou. K ní se přidá 100 kapek dobrého alkoholu a pak se tato směs protřepe 100 silnými údery o tvrdou, ale elasticou podložku. To je lék v prvním stupni dynamizace. Jím se nejprve důkladně zvlhčí drobné kuličky cukru, jež se pak rychle rozloží na savý papír, nechají se uschnout a uchovávají se v uzavřené lahvičce s označením prvního stupně potence (I). Z toho se vezme pouze jediná kulička k další dynamizaci. Tato kulička se dá do druhé, nové lahvičky (s jednou kapkou vody, aby se rozpustila) a pak se stejným způsobem, 100 údery, dynamizuje se 100 kapkami dobrého alkoholu. Tímto roztokem se opět zvlhčí kuličky, rychle se rozloží na papír, usuší se, uchovají se v uzavřené skleněné nádobce na chladném temném místě a označí se druhým stupněm potence (II). A tak se pokračuje, dokud se stejným způsobem nevyrobí jedna rozpuštěná kulička XXIX se 100 kapkami alkoholu dynamizovaná sterým protřepáním. Kuličky zvlhčené tímto roztokem pak získají stupeň dynamizace XXX." Léky vytvořené výše popsáným způsobem jsou nyní nazývány LM potence a stále se používají. Je však jasné, že je to neobyčejně náročná a složitá metoda vhodná jen pro laboratoř.

Později, když vznikal požadavek vysokých potencií, začaly být léky vyráběny na potencovacích strojích. Americký homeopat Dr. Dunham přiděloval lahvičky na buchar, aby byly protřeseny co nejsilněji. Všeobecně se však prokázalo, že účinek léků vzrůstá až se vzrůstajícím počtem ředicích kroků, které šly do tisíců a desetitisíců, i výše.

Dr. Thomas Skinner přišel ve druhé polovině 19. století s myšlenkou, že prudké potřásání není až tak důležitou složkou příprav}' a že slouží spíše jen k důkladnému smísení kapaliny, což jde zařídit i jinak. Skinnerův stroj byl prvním fluxním (znamená průtokovým) zařízením na výrobu homeopatických potencií. Byl v provozu v americké lékárně Boericke & Tafel sto let až do konce dvacátého století, kdy na

něj svou pozornost soustředil úřad pro potraviny a léky (FDA) a rozhodl, že nesmí být dál používán, protože je v rozporu s americkým lékopisem. V něm je totiž napsáno, že homeopatický lék vzniká, jak stanovil Hahnemann, ředěním a potřásáním. Potřásání chybělo. Takže od roku 1999 se již Skinnerovy potence (po sto třiceti letech užívání) nesmějí v USA prodávat. Skinnerův stroj obsahoval dvě dózy otáčející se hrdlem nahoru a dolů kolem své příčné osy, nejdřív byly naplněny tinkturou látky, pak vodou, pak vylity a opět napuštěny vodou a opět vylity a opět napuštěny vodou... Kapky ulpívající na stěnách tvořily zhruba setinu objemu a přenášely potenci do dalšího naplnění. Jednalo se opravdu jen o průtok (říux) vody, Skinner strojem dosahoval ředění, odpovídající až jednomu milionu hahnemannovských centesimálních ředění. Většina homeopatických léků nad 1M, C1000, podávaných i těmi nejznámějšími a nejúspěšnějšími americkými, anglickými a indickými homeopaty v průběhu dvacátého století, pocházela právě z tohoto stroje. Ověření jejich účinku je, alespoň pro homeopaty a jejich klienty, mimo pochybnost.

Dr. Bernhardt Maxmillian Fincke (1821-1906) z New Yorku realizoval přibližně ve stejné době, dokonce poněkud dříve než Dr. Skinner, jiný podobný nápad: nejdříve dosáhl potence C6 nebo C30 ředěním v lihu, pak ve své laboratoři zavedl do baňky s lihovou potencí C30 vodu z newyorského vodovodu (!) a nechal ji protékat po různou dobu, hodinu nebo den či několik dní. Tehdejší vodovodní voda zřejmě neobsahovala chemické příměsi. Tak dosahoval zředění srovnatelných s hahnemannovsky dosaženou 1M, tisící potence, 10M destitisící potence, 5QM patesátitisící potence, CM stotitisící potence, MM milionová potence a MMM miliardová. J. T. Kent byl jedním z mnoha, kdo používali Finckovy, léky a napsal o nich: „Finckovy vysoké potence mé nikdy nezklamaly; působí rychle, dlouho a hluboce.“ Fincke byl natolik uznáván za své dílo týkající se fluxní, průtokové výroby potencovaných preparátů, že byl v roce 1896 zvolen prezidentem Mezinárodní hahnemannovské asociace.

V průběhu času se však na jeho zásluhy poněkud zapomnělo, mnoho současných homeopatů jeho jméno nezná. Fluxní metodou nicméně vznikají homeopatické léky i v současnosti, a to v laboratořích některých výrobců.

Historie a současnost homeopatie zná i další, tzv. Korsakovovo ředění, používané více než sto let a silně připomínající Skinnerův stroj. Do lahvičky se dá jedna setina objemu tinktury substance určené k potencování (např. kapka). Na ni se nalije ředící médium, voda nebo líc, a po naplnění lahvičky se celý obsah vylije. Někdy je s lahvičkou potřásáno, někdy ne. Efekt je stejný. Poté se lahvička naplní, vylije a znovu naplní ředícím médiem, vylije... atd. Kapičky ulpívající na stěnách přenášejí informaci do další náplně. Toto ředění je považováno za srovnatelné s centesimálním hahnemannovským. K potřásání lahvičky a k jejímu plnění a vyprazdňování jsou někdy používána ve výrobních elektrická zařízení. Třicet vylití lahvičky znamená potenci C30.

Poučen zkušeností několika generací homeopatů a samozřejmě svou vlastní dvacetiletou praxí, uvědomil jsem si, že nejvhodnějšími pro domácí spolehlivou přípravu autopatického preparátu budou právě poslední dva postupy. Pojedu o nich ještě podrobně se zřetelem k praktické domácí přípravě.

4. Tělesné tekutiny

Každá naše tělesná tekutina s sebou nese frekvenční strukturu, která je shodná s frekvenční strukturou celého organismu a také s o mnoho oktáv vyšší frekvenční strukturou našeho jemnohmotného kreativního systému. Jak jsme si řekli, tento nehmotný systém průběžně organizuje veškeré dění v našem hmotném těle. Pokud jeho kreativní frekvence slábnou nebo se sníží v nižší, onemocníme. Pokud se rezonancí s potencovanou vlastní tělesnou tekutinou rozezní znovu naše vyšší kreativní sféra svou původní melodií, navrací se původní struktura organismu, původní zdraví, v němž jsme byli kdysi, než jsme onemocněli.

Principem autopatie je, použít k výrobě potencovaného preparátu relativně co nejzdravější tělesnou tekutinu. Právě ta nese frekvenční strukturu celého organismu nejvěrněji. Infikovaná tekutina plná bakterií (hnis atp.) nevypovídá o stavu jemnohmotné sféry tak věrně, protože obsahuje ve zvýšeném množství jiné organismy. Tím se autopatie právě liší od izopatie, používající k výrobě potenci často patologicky změněné výpotky, sekrety nebo části chorobou silně ovlivněných tkání. Izopatie

byla též v minulosti více spojována se syrnplomatickýrn uvažováním, často byla míněna jako cílená léčba určité nemoci či neduhu. Autopatie se však jednoznačně hlásí k celostnímu pojetí. Každá část organismu a každá tělesná tekutina nese úplnou informaci o celku, respektive o individuální frekvenční struktuře vyšší organizační sféry člověka. Čím méně je tělesná tekutina přímo zasažena nějakou probíhající chorobou či neduhem, tím lépe nese informaci o celkovém stavu organismu včetně této choroby či potíže. Tím věrněji uchovává jeho základní frekvenční strukturu. Příklad: Jedinec trpí zánětem močového měchýře se značným výskytem bakterií v rnoči. V izopaíiii by se zřejmě uvažovalo o potencování nemocí ovlivněné moči. V au-topatii dáme v této situaci jednoznačně přednost slině, která nemá na rozdíl od moči žádný abnormální bakteriální nález. O to lépe bude ladit organismus ke zdraví a bude léčit i zánět močového měchýře.

V podstatě je možné jako výchozí substanci k potencování použít jakoukoliv čerstvou relativně zdravou tělesnou tekutinu. Každá tekutina vycházející z těla člověka nese informaci o frekvenci celého organismu. Ne však každá ve stejné míře.

Při autoizopatické léčbě chronických i akutních chorob měli v Anglii v minulosti dobré výsledky s preparáty z vlastní krve, a to u zvířat i u lidí.

Krev je však dnes z hygienických důvodů úřady ostře sledovaná kapalina a zacházení s ní podléhá přísným předpisům. 7 hlediska funkce také není nejvýhodnější:

- a) K jejímu získání je nutno narušit kůži. To je bolestivé a za určitých okolností může dojít i k infikování rány. Podstatnější však je, že v okamžiku odběru krve vzniká trauma, které vibračně ovlivní celý organismus a jeho stopy jsou zachyceny i ve vibrační struktuře krve. Informace o organismu je tímto akutním traumatem mírně změněna. My však chceme získat pokud možno nezměněný aktuální frekvenční obraz daného člověka.
- b) Krev se okamžitě poté, co opustila cévní systém, mění.

Sráží se. Krev na povrchu kůže či v injekční jehle již není přesně ta krev, která koluje uvnitř těla.

c) Krev může být nevhodně pozměněna dezinfekcí kůže před vpichem, pokud by se použila např. jodová tinktura, jejíž stopa by se dostala do krve.

Jedna posluchačka Homeopatické akademie mi nicméně vyprávěla, že své dceři velmi zlepšila chronický ekzém, když jí podávala opakovaně kapku její vlastní krve potencovanou na nízkou potenci C6.

Moč vytéká z těla zcela přirozeně a nese, jako všechny ostatní tělesné tekutiny, frekvenční strukturu celého organismu. Protože je produkována ve spodní části těla a odnáší odpadní látky, je svou frekvenční charakteristikou blíže k nejnižším čakrám. Užívání vlastní moči při léčbě chronických nemocí má velkou a dlouhou tradici, o níž již byla zmínka. Ve světě i u nás vyšla o urinoterapii, léčbě vlastní močí, řada knížek. Většinou je doporučováno denní opakované užívání neředěné vlastní moči a jsou popsána pozoruhodná vyléčení i závažných chorob, prodloužení věku a *zvýšení* imunity.

Mé první a úspěšné zkušenosti s auíopatií vznikaly právě s potencováním a užitím moči.

Existují i další tělesné tekutiny - **čirý hlen z nosohltanu, mateřské mléko, sperma, pot a slzy**. Všechny nesou frekvenční informaci o celém organismu a tudíž jsou schopny po homeopatickém naředění celostně léčebně působit na toho, z koho tyto sekrety pocházejí, a to bez ohledu na lokalizaci nebo charakter potíží. Dr. Russell Malcolm z Londýnské Faculty of Homoeopathy se na své přednášce o střevních nosodech na Homeopatické akademii v Praze v květnu 2002 zmínil o anglických lékářích podávajících pacientům jejich vlastní vysoce (infinitesimálně, nekonečně) naředěnou stolici.

Sliny pocházejí z oblasti, která má nejbliže k nejvýznamnějším čakrám, přenášejícím kreativní frekvence z vyšších úrovní do naší mysli a fyzického organismu. Jejich struktura zcela přesně odráží jakýkoliv děj v organismu a zároveň i ve vyšších frekvenčních hladinách

(Hahnemannova dynamis, Kentův vnitřní Člověk) způsobujících, že organismus, ať už dobře či s poruchami funguje, že vůbec existuje. Právě porucha v těchto hierarchicky nadřazených frekvenčních hladinách způsobuje nemoci ve fyzickém organismu - proto musí být právě tam nejdříve odstraněna. A to co neblíže rezonující vysoko poíncovanou substancí. V době, kdy jsem přešel z preparátů z moči na preparáty ze slin, zaznamenal jsem o něco pronikavější reakci a poněkud výraznější celostní léčebný efekt. V současnosti doporučuji zásadné použití vlastní sliny.

5. Metoda

Protože autopatický preparát působí na stejném principu jako dobře vybraný homeopatický lék, předepsaný podle souhrnu symptomů celého pacienta, platí v autopatii také mnoho zásad, jak je popsali zejména }. T. Kent, C. Hering, Elizabeth Hubbard-Wrightová, G. Vithoulkas a jiní známí homeopate.

Jedno jediné podání

Preparát v potenci C15 a vyšší jsem doporučoval užít zásadně jednorázově. Jen jednou. Podání se odehraje okamžitě po vyrobení preparátu. Stačí jen několik kapek. Musíme si být ovšern jisti, že těch několik kapek na sliznici úst opravdu skanulo (podrobný návod k výrobě preparátu uvedu později). Doba, po kterou je organismus pod vlivem jediného podání, závisí na výšce potence (počet vyprázdnění nádobky) a na individuálním stavu organismu. Čírn vyšší potence, tím delší doba působení. Už při použití C15 jde zpravidla při léčbě chronické nemoci nejméně o jeden měsíc, někdy ale i o mnohem delší dobu rnoha měsíců, po kterou je člověk stále pod pozitivním vlivem preparátu. S přibývajícímí ředicímí kroky se doba působení prodlužuje. U starých lidí již nízká potence naředená malým množstvím vody působí dlouhodobě. K tomu, abychom včas poznali, kdy jeho účinek slábne, případně mizí, a mohli udržet doposud dosažené výsledky léčby a posunout ji ještě dál, používáme pravidla pro sledování případu, známá v homeopatii přes sto let jako Heringovy zákony léčby.

Zákony léčby

Vlastně jsem se již o nich zmínil, ale protože je to podstatná věc, a navíc dává pro většinu lidí velmi nezvyklý pohled na zdraví a nemoc, stojí za to ji ještě poněkud rozvinout, zejména s ohledem na specifika v autopatii.

Po podání preparátu je nejprve ovlivněna vyšší, vnitřní kreativní sféra člověka, odkud se šíří léčebná vlna přes mysl a emoce k fyzickým orgánům, a to opět hierarchicky, od těch nejcentrálnějších, mozku a srdce, přes vnitřní orgány až na kůži a sliznici nosu. Léčebná vlna tedy postupuje z *centra ven* - což je *první Heringův zákon*. Tento léčebný proud je opačný přirozenému postupnému zdravotnímu chátání, jaké proděláváme obvykle v průběhu života. Typický zdravotní sestup průměrného člověka začíná v dětství rýmami, pak kašlí, následují záněty průdušek, pak astma v adolescenci a posléze třeba depresivní stavy. Patologie zvolna postupuje od periferie, třeba sliznic nosu, do vnitřnější sféry (akutní záněty průdušek}, pak se usazuje v chronickém a život ohrožujícím stavu (bronchiální astma), prohlubujícím se potížemi srdce, a posléze napadá ještě vnitřnější sféru - psychiku (deprese). U někoho ovšem tento postup patologie dovnitř může proběhnout velmi rychle nebo i v prenatálním stadiu. Jakmile dojde k léčebné rezonanci, nastane proces podle Heringova zákona z *centra ven*. Nejdříve se léčí psychika - ustanou deprese. Pak teprve může přijít řada na srdce a pokud zde vymizí postupem času potíže, pak se léčí dusnost, astma. Po vymizení astmatu se může dočasně projevit zánět průdušek, léčba končí rýmami, které kdysi předcházely postupu do těžší patologie. Snadněji si to představíme na schématu onoho již zmíněného zdravotního schodiště (viz str. 47):

Po podání aulopatického preparátu prochází postupně člověk minulými frekvenčními stavy a organismus se přes ně vrací k původnímu zdraví, které stálo na počátku. Nebo ještě dál, až k původní zdravé frekvenci Člověka. K onomu frekvenčnímu pravzoru,

umístěnému velmi vysoko v kreativní sféře. Návrat ke zdraví vede stejnou cestou jako sestup do nemoci, jde se však opačné. Mohou se tak vrátit potíže, které existovaly v minulosti a nyní již nejsou (zánět průdušek). Ty v relativně krátkém čase zaSe pomínou. Říkám těmto návratovým starým symptomům *reverzní symptomy*. Kent o těchto starých, znovu se objevujících a opět mizících symptomech napsal ve svých *Lectures on Homoeopathic Philosophy* (česky *Přednášky o homeopatické léčbě*. Alternativa, 1994): „Jen hlupák si nepřejí, aby se objevily staré příznaky, protože to je jediná cesta k uzdravení.“

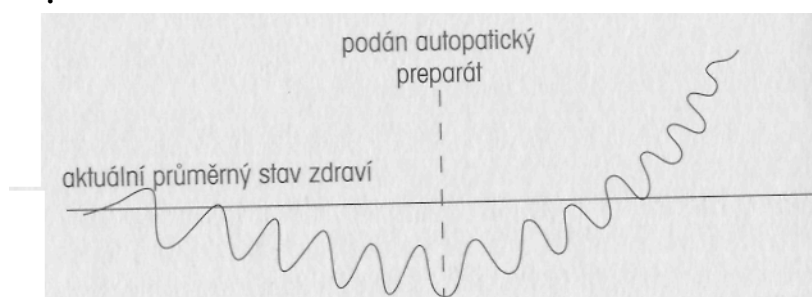
Protože autopatický preparát působí na hierarchicky vyšší úrovni a vyvolává nejpřesnější rezonanci, není nutné při potížích vysazovat či nepoužíval obvyklou lékaři doporučenou terapií či léky. Rada mých případů chronických potíží se zlepšovala při současném užívání obvyklých léků, a to úplně stejné jako klienti, kteří žádné klasické léky nebrali.

Ve skutečnosti zdaleka ne všechny staré potíže se v průběhu vyladování projeví. Některé se vyskytnou téměř nepozorovaně, jen náznakem, třeba jen na hodinu, na den, jako letmý pocit. Ale některé i výrazněji. Vždy platí, že záhy ustupují pod vlivem pokračujícího vyladování organismu do původního zdravého stavu. Mezi nimi jsou ovšem i měsíce, později možná léta, kdy se žádné nehlásí. Tyto příznaky lze léčit konvenčně nebo ne, podle vlastního nebo lékařského posouzení a konkrétního vývoje. Konvenční zásah nemá obvykle na dlouhodobý celostní vývoj člověka velký vliv. Může proběhnout například stará bolest v krku, horečka, obvykle jedno či dvoudenní, chřipkové symptomy, dloubání v břiše atp. Např. pokud někdo trpěl opakovanými angínami třikrát ročně, projeví se reverzní angína po podání preparátu jen jednou dvakrát, a to v lehké formě

Vždy však platí, že zlepšování organismu probíhá okamžitě od podání, frekvence kreativní sféry se zvyšuje. Například: deprese a úzkosti mizí nejdříve jako nejhlouběji uložené potíže, pak se zlepšují a mizí potíže se srdcem, poté se zlepšují a mizí stavy dusnosti související s bronchiálním astmatem. Poté se znovu projeví průduškový kašel, pak pomine a může tu být rýma. Zdraví se celou

tu dobu prohlubuje, pocit životní pohody vzrůstá. Hezky tyto skutečnosti ilustruje *druhý Heringův zákon - symptomy se léčí v opačném pořadí, než se objevily*,

Víme ovšem, že pocity stejně jako potíže v průběhu dne stále kolísají v závislosti na vnějším prostředí i na vnitřních dějích. Toto kolísání v průběhu času směřuje při léčbě vzhůru, k většímu pocitu pohody. Nebo (bez léku rezonujícího s jem-nohmotným centrem) směřuje dolů, k vážnějším a vážnějším problémům, do hlubší patologie a do většího utrpení.

Kolísání zdravotního stavu před podáním autopatického preparátu a po něm v průběhu času. Průměrný stav se pomalu zhoršuje. Po podání se průměr pomalu zlepšuje.

Je tu konečně *třetí Heringův zákon - symptomy rozprostřené v tele se léčí shora dolů*. Tento postup je možné pozorovat zejména u kožních problémů nebo např. u bolestí páteře. Opět to zřetelně souvisí s působením z centra, nejdříve se léčí u hlavy, centra, pak doleji. Pro ekzémy je typické, že mizí z vlasové části a z obličeje nejdříve, pak dál ustupují směrem dolů. Takže, pokud přijde nemocná s ekzémem a stěžuje si, že ekzém na obličeji sice zmizel, aie zato je nyní na nohách horší, než byl, víme zcela jistě, že vývoj jde správným směrem, léčba pokračuje a tak jako zmizel již ekzém na obličeji, zmizí časem i na nohách, 'aniž bychom znovu podali autopatický preparát. Můžeme jí věc vysvětlit a dodat jí důvěry. Porovnávání vývoje případu s He-ringovými zákony při kontrolách v průběhu léčby nám slouží hlavně k tomu, abychom včas zachytili

případný *relaps*, tedy znovu upadání do již vyléčených symptomů. Po čase může totiž účinek prvního podání autopatického preparátu zeslábnout a zmizet a organismus se začíná vracet do své původní patologie, do stavu před léčbou. Tento bod obratu je nutno rozpoznat co nejdříve, aby nedošlo až k návratu všech dříve vyléčených problémů a aby byl včas podán autopatický preparát, zpravidla ve vyšší potenci, který zjedná pokračování ve zdravotním zlepšování a zastaví sestup.

Vedle sledování případu podle Beringových zákonů je třeba umět rozpoznat tzv. *homeopatické, v našem případě antopatické, zhoršení*. To může, ale nemusí nadejít v prvních hodinách, dnech a někdy i týdnech po podání rezonujícího potencované-ho preparátu. Některá potíže se může po užití preparátu dočasně mírně zhoršit. V autopatii slejně jako v homeopatii se zhoršení po podání léku může považovat za příznivý signál, ukazující, že došlo k rezonanci. Zhoršení může být předzvěstí budoucího zlepšování a mizení potíží. Bývá mírné a krátkodobé. Převážné se ale vůbec nedostaví nebo ani nestojí za povšimnutí. Navíc, protože potencovaný preparát působí hierarchicky, při zhoršení čehokoliv je již zdravější náš vnitřní jemnohmotný (spirituální) systém - takže se cítíme více nad věcí, a to i při probíhajícím zhoršení. Na možnost takového případného zhoršení je zapotřebí vždy upozornit.

Pokud by zhoršení bylo pocíťováno jako vážnější či vzbuzovalo nejistotu, je samozřejmě možné je regulovat jakoukoliv vhodnou odbornou péčí stejně jako případné vážnější projevení starých, reverzních příznaků. Autopatie působí v prostoru nad léky a neomezuje působení léků ani jím není výrazně omezována - vývoj půjde dál. Z širšího filosofického hlediska není auto-patie metoda k léčení nemocí. Je to metoda ke zvýšení vibrací spirituální kreativní sféry člověka. Může postupně přinášet do života harmonii. Ale vždy v závislosti na vnitřním, karmickém individuálním založení jedince. A to se může u jednotlivých lidí velmi lišit. Ten, kdo používá autopatii, si má být vědom toho, že pracuje s čímsi neznámým, složitým a nepoznatelným, s Člověkem. Stále může být něčím překvapen a nikdy nic nemůže, což je ostatně v léčbě

obvyklé, napevno slíbit. Autopatie je cesta, a to spletitá cesta života.

Čištění organismu

Zejména v prvních týdnech po užití vysoko naředěné sliny, ale také kdykoliv během dalšího vývoje, mohou proběhnout v mírné formě i některé reakce organismu, mající očištný charakter. Může jít o období častějšího močení, častějších stolic až průjmů, většího pocení, může se objevit rýma či vaginální výtoky. Z organismu jsou zvýšenou rněrou odplavovány odpadní látky. Člověk se po jejich odeznění (ať už proběhlo za použití prostředků konvenční medicíny, či nikoliv) cítí obvykle lépe než předtím. Jinou formou čištění či vytlačování patologické disonance zevnitř ven mohou hýt vyrážky, uhry apod. Někdy se dočasně objeví v téže logice věci bolesti kloubů. Např.: Přešla nespavost a deprese (vnitřně uložené problémy), ale objevily se mírné bolesti kloubů prstů ruky (periferie). Ty za čas pominou. Také horečka je reakcí organismu, která má léčebný účel, svědčí o zvýšené aktivitě organismu a je projevením jeho snahy zbavit se

patologie. V autopatii jde většinou o horečku trvající jeden den, druhý den má obvykle tendenci slábnout nebo již rnízí. Zatím jsem se setkal jen se dvěma případy u dospělých, kdy horečka trvala déle. Zajímavé je při takové horečce, která se objeví zpravidla jen výjimečně, nebo jen jednou, že se při ní nemocný cítí obvykle poměrně dobře, neztrácí energii a lidé mají někdy pocit, že jim jinak nic není a také se podle toho chovají. Například jedna paní chodila do práce s opravdu vysokou teplotou. Po ní se cítila očištěna. Nedoporučuji ji napodobovat, byla to její osobní volba. Lepší je odpočívat. Když se věci komplikují a vyvolávají znepokojení, přivolat vždy včas lékařskou pomoc. Orientovat se v těchto jednoduchých pravidlech není těžké, i když to může být zpočátku nezvyklé pro ty, kdo neumí dosud myslet a léčit celostně. A připomínám: Popsané pochody v organismu nevyvolává naředěná slina! Jsou to procesy generované nehmotnou, kreativní sférou člověka. Je to život sám.

6. Co léčíme?

Vybaveni základními vědomostmi, můžeme nyní začít mluvit o praktickém přístupu k léčbě. Léčena či ovlivňována nehmotnou pomocí je pouze a výhradně vrstva spirituální. Nižší vrstvy jen vypovídají o jejím stavu a jsou na ní stoprocentně závislé. Neléčíme nemoci, ale vnitřního člověka, nehmotný spirituální princip.

Pozitivně ovlivněná vysoká jemnohmotná sféra může, v závislosti na osobních vnitřních, karmických* vlastnostech jedince, zlepšit celý systém člověka, od spirituální polohy až po komplexní tělesnou, případně rozšiřuje svůj vliv dál do oblasti sociální, vztahové, a to postupně. Nicméně snad každého, kdo není zcela uvyklý celostnímu pojetí léčby, napadne otázka, na co přesně autopatie je, případně kde, u jakých poruch bylo možné dosáhnout nejlepších výsledků právě autopatií.

Má osobní zkušenost je takováto: Výčet chronických (to slovo znamená v názvosloví konvenční medicíny přibližně totéž co nevléčitelný) potíží, které se po autopatiích radikálně zlepšily, nebo dokonce zmizely, je zhruba následující (diagnózy samozřejmě nepocházejí ode mě, ale od lékařů, které předtím ti lidé bez výrazného úspěchu navštěvovali): chronický ekzém, bronchiální astma, časté či trvalé bolesti hlavy, syndrom chronické únavy, nespavost, alergie, neodůvodněná úzkost až deprese, neodůvodněný trvalý smutek, chronický kašel a opakované záněty průdušek, chronická rýma, pláč a nespavost u kojenců, poruchy spánku dospělých, porucha funkce jater (výrazné zlep-

* Karma je pojem používaný v buddhismu pro vnitřní spirituální a odvozené i mentální, fyzický nebo společenský stav člověka, vzniklý jeho minulými myšlenkami a činy, je výsledkem jeho vlastního volného chování, a to nejen v tomto, ale i v řadě minulých zrození.

šování při testech), nepřetržité genitální krvácení po menses a únava s tím spojená, chronické záněty střev, bolesti a špatná funkce žlučníku, vysoký tlak, bolesti srdce při námaze, trvale zrychlený tep, nepravidelný a vynechávající tep, křeče nohou, stálé zvracení u kojenců, potíže s trávením, bolesti kloubů, sklon k opakovaným infekčním onemocněním - chřipce, angíně (snížená imunita)...

Rád bych ovšem na tomto místě zdůraznil starou homeopa-tickou pravdu, že totiž existují i velmi pokročilé patologické stavy, kdy již návrat ke zdraví možný není. Nejde tu o názvy nemocí, ale o celkovou vitalitu organismu. Pokud je už slabá, nemá na to, aby byl organismus opraven. Někdy to nejsme schopni na člověku poznat, věk zde není hlavní kritérium. Musíme být pokorní. Karma člověka, stav jeho nitra, je někdy hluboko skryta. I zde by však případně mohla autopatie přinesl alespoň zlepšení kvality života, zlepšené prožívání, zlepšení vyšší spirituální sféry, přestože nižší hmotné struktury jsou pro kreativní sféru již neopravitelné.

Také *akutní potíže* po podání autopatického prostředku rychle ustoupily. Letos v létě jsem doporučil autopatický preparát mladému muži, který měl již několik dní častou vodovou stolicí, teplotu kolísající během dne od 37,6 do 39 °C a byl zesláblý a poněkud melancholický, léky mu nepomáhaly. Vyrobil si podle návodu a užil potenci C160 vlastní sliny - druhý den byl bez potíží a stolice byla normální. Nadto je od té doby řadu měsíců úplně zdravý. Avšak pozor: není to návod, že máte v akutních případech spolehnout jen na autopatii. Jistější bude myslet především na lékaře. Autopatie je určena k léčbě vnitřní spirituální dispozice. V případech akutních nemocí ji doporučuji spíš jen jako doplňkovou a posilující léčbu ke standardní odborné péči, která má u akutních nemocí dobré výsledky, zatímco s odstraňováním chronických mívá někdy vážné potíže, jelikož neřeší vnitřní spirituální příčinu. Spolupůsobení obou u člověka v každém případě omezuje případná rizika. Rozhodování o tom, jak a čím se léčit, je vždy konec konců na uvážení toho, koho se to týká. Odpovědnost sama za sebe nemůže nikdo na nikoho delegovat.

Cítím povinnost stále znovu zdůrazňovat skutečnost, že akutní

nemoc, stejně jako chronická a dlouhodobá, je jen výsledkem chronického sklonu k nemocem, miasmatu. Podle frekvenční teorie je akutní nemoc stejně jako chronická výsledkem poklesle frekvence jeho kreativní organizační jemnohmotné sféry, která nedokáže již udržet harmonii, původní zdravou strukturu, zdravý chod fyzického organismu. Podáním auto-patického preparátu v jemnohmotné formě se centrum znovu rozezní a obnoví zdravou strukturu hierarchicky podřízených fyzických orgánů. Dá se samozřejmě předpokládat, že ve stolici chlapce byly přemnožené nějaké patogenní mikroorganismy. Ty však do druhého dne zmizely, protože ve zdravém střevě už nenacházely ke svému přemnožení, parazitování, vhodné podmínky. S patogenními mikroorganismy je to obvykle tak, že se nacházejí v nějaké malé míře v každém zdravém organismu. Přemnožení nastane, jakmile organismus ztrácí svou původní strukturu (čili zdraví) vlivem poklesu jemnohmotné frekvence, [estliže organismus ztrácí vnitřní jemnohmotnou vitalitu, stává se vítanou potravou pro mikroorganismy, ztralí-li vitalitu úplně, zemře - a bakterie jej zcela rozloží. Vnitřně zdravý organismus, který má kreativní sféru na své původní vysoké frekvenci a nastoluje ve fyzických orgánech harmonii, není infekcí ohrožen. Při epidemii dýcháme stejný vzduch, potkáváme stejné lidi a jíme stejnou stravu čí pijeme stejnou vodu, ale jen někteří z nás onemocní, i když s viry nebo bakteriemi přišli do styku všichni. Důvod je ten, že někteří z nás neměli sklon k nemoci díky dobrému stavu svého kreativního centra. Jiní sklon k nemoci měli, protože frekvence jejich centra byla nízká a nemohla udržet harmonii organismu při nárazu zvenčí - ti onemocněli.

Je zajímavé, že zničující epidemie v minulosti následovaly vždy po nějakých hrozných událostech, ovlivňujících negativně celou jemnohmotnou sféru - včetně mysli. Čili po válkách, kdy byli lidé demoralizováni zabíjením, ztrátou ideálů, agresivitou, nejistotou a zničením žalem, kdy „nízkofrekvenční“ či „pekelné“ proudy ve společnosti a v myslích lidí převládaly a výrazně snižovaly individuální frekvenci lidí. Upoutávaly pozornost k jevům stojícím na nejnižších etických stupních. Kdy převládla duchovní patologie. Příkladem je epidemie tyfu v Lipsku po napoleonských válkách. K epidemii AIDS v Africe, kde dochází k úplné destrukci tradičních etických hodnot. Nebo epidemie

chřipky po 1. světové válce, která zahubila v Evropě 10 milionů lidí a kdy se zrodil fašismus a komunistická diktatura. Byla to také doba velkého a masového ústupu evropské i americké populace od vysokých religiózních ideálů, doba nastupujícího ateismu, výhradního zájmu o ekonomiku a čistě materiální sféru. Právě v této době téměř zanikla předtím se slibně rozvíjející homeopatie a mohla se znovuzrodit až v osmdesátých a devadesátých letech v souvislosti s rozvojem celostního myšlení a ekologie.

Prevence

Úspěšné *předcházení* zdravotnímu úpadku spočívá (v kontextu popisované metody) ve včasném užití autopatického preparátu ve stavu relativně zdravém a ve zvýšení harmonie v celém organismu, a to nejdříve na té nejvyšší jemnohmotné úrovni. Princip je dobře známý z homeopatie, kde rovněž, *pokud* se podaří najít celostně působící vysoce rezonující konstituční lék, dochází k dlouhodobému a výraznému zpevnění zdraví, zvýšení odolnosti fyzické i psychické apod., a to jak u dětí, tak u dospělých. Mnohokrát jsem u lidí, kteří se ke mně přišli poradit, zaznamenal situaci, kdy původně často a dlouhodobě ve škole chybějící dítě rnělo po užití léku jen málo absencí a zařadilo se mezi tzv. zdravé. Je velmi výhodné užít vysoko potncovaný autopatický preparát v době, kdy nemoc ještě npropukla, v období jen mírných, povrchních či občasných potíží, které se ještě snadno a rychle odstraní. Je také vysoce funkční užít preparát tehdy, kdy se chystáme vstoupit do stresujícího či infekčního prostředí. Může ji využít i zcela zdravý člověk a přinese rnu pozorovatelný prospěch. Domnívám se, že zejména lidé usilující o navázání užšího vztahu s vyšší kreativní sférou, ať už formou meditace, channelingu, šamanských technik, modlitby atp. mohou získat vzestupem jejich osobních vibrací. Má osobní teorie, kterou nikomu nevnučuji, je ta, že lidé v minulých časech, například v době Buddhy Šákjamuniho, byli na rozdíl od nás mnohem blíže spirituální sféře, byli na vysoké frekvenční (duchovní) úrovni a jsou popisovány případy, že dosáhli hlubokých spirituálních vhladů nikoliv usilovnou meditací, ale jen na základě informace z úsl Osvíceného.

Cesta vzhůru však není bezbolestná. Chyby, které jsme spatřovali ve

svém okolí, možná začneme více vidět sami u sebe.

7. Úvodní konzultace

Při autopatické léčbě prakticky úplně odpadá to nejtěžší a někdy i nesplnitelné, s čím se má léčící osoba v případě homeopatického přístupu utkat - stanovení přesného rezonujícího léku. Rezonance jemnohrnotné kreativní frekvence s potencovanou vlastní slinou je nenejvýše pravděpodobná, snad s několika možnými výjimkami. Asi hlavní z nich je vážná chyba v přípravě preparátu, lajdáctví, výrazné odchýlení od jednoduchého návodu k přípravě. Největší chybou je, když při přípravě preparátu hovoří, kýchá nebo kašle v blízkosti nějaká další osoba. Dojde k přenosu kapénky cizí sliny a tím i nehmotné dezinformace do preparátu. Jiným důvodem, že člověk ani po dvou měsících po užití preparátu nezareaguje, může být velmi dlouhodobé usazený a vážný stav chronické patologie vyžadující mnohem delší období autopatického působení, než je obvyklé (*Vit* str. 128 případ astmatu). Samozřejmě připomínám, že neznámou při autopatii představují vnitřní skryté kar-mické dispozice jedince. Také při homeopatické léčbě časlo trvá léčba dlouhodobých a vážných problémů celá léta. V autopatii naopak léčba těchto potíží postupuje v průměru při porovnání s homeopatií, podle mých zkušeností, o něco rychleji vlivem přesnější rezonance.

V zásadě při autopatii platí zlaté pravidlo homeopatické léčby, které ve svých učebnicích uvádějí klasikové homeopatie velkými písmeny. **ČEKEJ A POZORUJ** vývoj případu.

Znalost sledování specifického *vývoje* má po podání preparátu velkou důležitost. Občasná odborná porada léčené osoby s poradcem obeznámeným s pravidly autopatie je obvykle žádoucí, pokud má být dosaženo trvalého a dlouhodobého výsledku. Zvláště když lidé začínají s autopatii ve stadiu dlouhodobých a hluboko usazených potíží, které si zcela jisté vyžádají dosti dlouhý čas, než budou zřelelně zlepšeny, či dokonce vyléčeny. Nelze většinou předpokládat, že jedno podání preparátu o střední potenci bude pozitivně působit celý život. Je proto třeba umět se znalostí věci rozhodnout, kdy a v jaké potenci preparát znovu vyrobit a užít. Okamžik dalšího podání má být poměrně přesně určen podle vývoje případu. I když k němu může dojít až za

několik měsíců. Naše úsilí se přesouvá při autopatické léčbě ke správnému sledování vývoje případu s cílem vhodně zasáhnout dalším autopatickým preparátem, ve správném čase a správnou potencí.

Zápis případu

Velmi důležité pro pozdější vývoj léčby je zapsání **výchozího** stavu před léčbou.

Zapisujeme na papír či do počítače. Výhodné je obdarovat každého hned při prvním setkání notesem, který bude jeho majetkem a bude jej mít u sebe vždy při kontrolách. Poučíme jej, jak s ním zacházet. Do něj niá v průběhu svého vývoje po užití preparátu stručně zaznamenávat výraznější změny svého stavu. Obvykle se k němu člověk uchyluje jen občas, třeba jednou týdně, nebo někdy častěji, a jindy zas nezapisuje celé měsíce. Nejde o to, aby se léčený neustále pozoroval, právě naopak. Jen když se něco zvláštního nepochybně přihlásí - např. bolest nebo odchod bolesti, zapisuje. Léčitelé, kteří nechtějí vést vlastní záznamy se jménem, prolože se na to vztahuje regulace na ochranu osobních údajů, mohou své poznámky zapisovat od začátku během konzultace právě do tohoto notýsku, který zůstává v držení osoby, které se to týká. Notýsek by měl obsahovat na vnitřní straně desek i poučení, že: „Působení vysoko zředěné sliny není míněno jako náhrada jakékoliv vhodné odborné péče.“ Je to důležitá informace pro každého v torn smyslu, že nemá spoléhat jen na autopatii a nemůže přenášet odpovědnost za úspěch či neúspěch celého svého životního vývoje výhradně na poradce v autopatii, k čemuž by mohlo celostní pojetí au-topatie někoho neoprávněné svádět. Taková poznámka jasné vymezuje působení autopatie jako komplementární, doplňkové metody. Navíc autopatie opravdu působí i tehdy, když se lidé podle vlastního svobodného uvážení léčí zároveň jinými, běžnějšími metodami a prostředky.

Autopatický přístup se v podstatě obejde i bez toho, že by nám byla sdělena konvenční diagnóza nemocí - mnohem významnější a pro nás určující údaje jsou ty, které nám řekne člověk jako svá subjektivní pozorování, své pocity a dojmy. V této souvislosti si musíme uvědomit dvě věci. Za prve, takový je i staletími prověřený systém celostní

homeopatické diagnózy a dalšího sledování případu.

Konvenční diagnózy jsou příliš obecné a nepostihují individualitu každého jednotlivého případu. Za druhé, zdraví je především subjektivní hodnota. Tak je charakterizuje oficiální definice světové zdravotní organizace WHO, která zní: „Zdraví je stav kompletní fyzické, mentální a sociální pohody, nikoliv pouhá nepřítomnost nemoci nebo neudu.“

Podstatné pro nás je, že chceme oživit individuální jernno-hmotné organizující frekvence člověka. Vývoj tohoto individuálního nehmotného centra však poznáváme tím, jak se projevuje v mysli a v těle. Proto, i když vlastně neléčíme nemoci, nýbrž Člověka, všímáme si psychického a fyzického i zdravotního vývoje jedince. Zejména jeho vlastních pocitů.

Nicméně lidé většinou přicházejí po delší léčbě konvenčními metodami, i nyní se jimi léčí a jsou na ně zvyklí, a tak nám zpočátku rádi sdělují názvy nemocí a citují výsledky laboratorních či rentgenových testů. Ty si samozřejmě také zapíšeme. Pokračující testy a případná lékařská fyzická vyšetření v průběhu léčby pro nás mohou být jedním z ukazatelů zlepšování jedince či případného relapsu.

Autopatické vyšetření probíhá zásadně formou rozhovoru. Otázka na jeho začátku může být jednoduché pobídnutí k výpovědi. Třeba: „Tak co mi o sobě povíte?“ Nebo: „Jaké jsou problémy?“ Následně necháme dotyčnou osobu vypovídat o všem, co jí trápí, o věcech týkajících se jak fyzického stavu (nemoci), tak i stavu psychického, případně i sociálního. Nepřerušujeme ji a neklademe sugestivní otázky vyžadující odpověď Ano či Ne. Pouze ji povzbudíme např. slovy „a dál?“ nebo „a co ještě?“ Člověk totiž nikdy nemá jen jeden problém, např. ekzém. Všechny případy, které v této knize uvádím, tuto skutečnost, toto pravidlo dokonale ilustrují. Obvykle se u jednoho člověka setkáme s celou řadou poruch, provázejících hlavní potíže. Některé z nich si ani kloudně neuvědomuje, jak jsou hlavním problémem zastíněny. O některých ani nechce mluvit, protože rnu připadají jako „hlouposti“ nebo má dojem, že s hlavním problémem nesouvisí. Každá fyzická potíže je vždy provázena nějakou disonancí v psychice. Zapíšeme vše, co nám bylo sděleno.

Mezi psychické vlastnosti, které nás zajímají, patří kupříkladu strachy

a averze. Mnoho dospělých lidí má nadměrný strach ze tmy nebo z davu nebo z těsných míst nebo ze styku s jinými lidmi, muž z žen či žena z mužů, panickou hrůzu ze zkoušky či z veřejného vystoupení atp. Často o tom nikdo z jejich okolí neví. Někdy si to ani dostatečně sami neuvědomují, ale při rozhovoru to vyjde najevo. To vše jsou však disonance mysli a měly by být autopatickým preparátem zlepšeny, často dříve než nějaký fyzický problém, s nímž přišli. Podobně se můžeme vyptat na spánek. Dovíme se například, že osoba, která přišla, aby si léčila ekzém, trpí trýznivými nočními můrami, ale nikdy o tom nikomu neřekla. Nebo se často budí nebo rná i vážnější poruchy spánku, nemůže usnout či spí jen tři čtyři hodiny za noc a víc to nejde. Tyto věci by měl poradce v autopatické léčbě znát už proto, aby mohl později při kontrole posoudit, zda se případ ještě stáie vyvíjí podle Heringových zákonů, tj. zda se

symptomy léčí a odcházejí z *centra ven*. Nebo už účinek preparátu končí a navracejí se zpět hlouběji uložené a již autopatií zlepšené nebo vyléčené centrální potíže, což vyžaduje okamžité podání preparátu, aby se zabránilo hlubšímu propadu do patologie. Nikdy samozřejmě nenaléháme a vždy zapisujeme jen to, co nárn dotyčná osoba zcela svobodně a ?, vlastní vůle sdělí.

Příklad významu znalostí celého obrazu člověka: Hlavním problémem byly kloubní potíže. Tento člověk trpěl také podivnými a neodůvodněnými úzkostmi. Tyto úzkosti po auto-patickém preparátu přešly, pak se zlepšily klouby. Nyní, několik měsíců po podání preparátu, se ale úzkosti vrátily, zatímco výrazné zlepšení kloubů ještě přetrvává. Je to signál, že preparát při svém působení „zevnitř ven“ přestal fungovat, a ponechá-me-li případ přirozenému vývoji, brzy se zhorší i vše ostatní. Při včasném podání preparátu se pokles rychle zastaví a vývoj dostane opět žádoucí srněr k celostním zdraví. Kdybychom skončení reakce na preparát zaregistrovali až ve fázi návratu kloubních potíží, ztratili bychom mnoho času a člověk by byl vystaven zbytečnému utrpení.

Mezi otázkami mohou zaznít tyto: Zda netrpí nadměrnými starostmi? Jak mu vyhovuje samota a společnost? Jak se chová ve střetu zájmů a ve stresu, v zaměstnání a doma? Ve všech těchto oblastech a mnoha jiných

přinese autopatický preparát posílení osobnosti. Jestliže v pozdějším vývoji dojde náhle či postupně opět k oslabení (nemusí to být oslabení až na původní úroveň), je to signál buď k opakování preparátu, nebo ke zvýšení pozornosti při sledování případu - sjednat další kontrolu v kratším termínu. Někdy se samozřejmě může jednat jen o dočasné oslabení vlivem vnějšího stresu, které se upraví, jakmile stres pomine. Pokles účinku nebo ukončení účinku preparátu se obvykle první projeví v mentální oblasti. Abychom na základě takového, často jemného, signálu mohli autopatický preparát včas podat a zabránit dalšímu poklesu i na fyzické úrovni, potřebujeme znát výchozí mentální stav.

Psychické problémy, které buď jen dokreslují celkový stav, nebo jsou základním důvodem léčby, mohou být třeba: hyper-aktivita s poruchou soustředění u dětí, učební poruchy, přehnaná agresivita dětí, přehnaná žárlivost na sourozence, přílišná ostýchavost, plačtivost... Prakticky jde o všechny psychické vlastnosti, jejichž extrém je vnímán jako negativní vlastnost a přináší dítěti utrpení nebo by mohl být jeho příčinou.

Existují obecné, generální vlastnosti, vypovídající významně o stavu celého organismu, [e užitečné znát energetický stav osoby. Zda trpí neúměrnou únavou či ne, případně co ji nadměrně namáhá. Její individuální reakce, zdravotní i pocitové, na teplo a chlad, v místnosti, venku, při práci, při rekreaci. Reakce na počasí a jeho změny. Přílišná citlivost na změny počasí svědčí vždy o zhoršené kondici organismu a větší náchylnosti k chorobám. Stejně jako přílišná zimomřivost či naopak přehřátost a citlivost na slunce a teplo místnosti nebo postele. Jestliže dojde v průběhu vývoje případu po podání preparátu k vyrovnávání extrémních reakcí na vnější prostředí, ale později se vše zase zhoršuje, a to nikoliv jen pod momentálním tlakem zvýšeného stresu, může to být opět signál k dalšímu podání. A to i v případě, že základní patologie zůstává ještě setrvačností zlepšena.

Důležitou částí vstupní autopatické konzultace je zjištění historie dotyčné osoby. Zaznamenáme odchylky osobního vývoje od normálu, a to od narození do nynějška. Týká se to obtížného porodu, dětských nemocí, úrazů, psychických traumat z dětství a puberty, chronických potíží, opakovaných infekcí, akutních chorob v dospělosti atp. Víme, že

v průběhu autopatické léčby se mohou zopakovat některé frekvenční stavy, jimiž člověk procházel v minulosti, mohou se v mírnější a kratší formě zopakovat staré, dokonce již dávno prodělané nemoci, mohu se objevit staré „reverzní symptomy“. Poradce v autopatické léčbě by měl být schopen rozeznat, zda při vypuknutí nějakých potíží jde o takovýto starý symptom. U reverzního symptomu se dá totiž očekávat, že poměrně rychle (s přídatnou léčbou či bez ní) přejde.

Příklad: Člověk prodělal před deseti lety období opakovaných angín. Po preparátu ho přešla nespavost a deprese, byl nějakou dobu docela v pořádku, ale nyní, zrovna před odjezdem na hory, má angínu, přesně takovou jako před deseti lety. Protože se vnitřní symptomy zlepšily (nespavost, deprese) a objevil se starý symptom, dá se oprávněně předpokládat, že angína během krátké doby pomine, protože je oním „reverzním symptomem“. Je návratem do stejného frekvenčního stavu, v jakém byl před deseti lety. Pak je nejvhodnější taktikou počkat. Organismus se poměrně rychle se zánětem v krku vypořádá. Zvýšená teplota, pokud vznikne při takovýchto a podobných reverzních symptomech, nejčastěji výrazně klesá již druhý den. Teplota je obranná reakce organismu, který si potřebuje něco vyřešit. Člověk se obvykle uklidní, když mu připomenete, že tyto potíže prodělal, jak víte ze svých záznamů, před deseti lety, a vysvětlíte mu, jak to chodí. Samozřejmě, je plně na jeho úvaze, zda si přibere podle posouzení konkrétního stavu a rady svého lékaře antibiotika či cokoliv jiného.

Individuální určení výšky zředění – potence

Historie potíží a nemocí je součástí celkového stavu člověka. Závažné nemoci v minulosti výrazně ovlivní naši úvahu o výši potence, která má být zvolena. Pravidla o volbě výšky potence (stupně zředění) jsou přímo odvozena z homeopatie.

Marné však k dispozici zcela novou možnost: pracovat s jemně odstupňovanými potencemi například po C30 jít na C60, zatímco v homeopatiích jsou potence odslupňovány velkými skoky (C5, C9, C15, C30, C200, C1000). Ve srovnání s homeopatií také používáme raději vyšší startovní potenci, aby bylo dosaženo reakce (místo C5 u starých lidí raději C15).

Pro běžnou autopatickou praxi zcela dostačuje odstupňování po C30.

Při prvním jednorázovém užití preparátu:

C15 - patnáctkrát naplníme a vyprázdníme lahvičku. (Viz příprava preparátu str. 101). Takto začínáme u případů, které nemají dobrou vitalitu. U starších lidí, zpravidla přes šedesát, kteří mají za sebou dlouhodobou historii vážných chronických nemocí, braní léků a/nebo operací. Jedná se o nízkou potenci.

C30 - u lidí středního a mladšího věku s nízkou vitalitou, s dlouhou historií vážných chronických nemocí, braní léků a operací.

C60 - u lidí střední vitality s dlouhou historií lehčích chronických nemocí, tlumených dlouhodobě léky a u lidí střední vitality nad šedesát let.

C100 - startovní potence u většiny případů. Průměrná vitalita u lidí mladších než padesát let.

C200 a více - u případů s jasnou převahou symptomů v mentální oblasti, zatímco ve fyzické oblasti nejsou potíže nikterak závažné, a to ani v historii. Snaha o mentální a spirituální růst (zlepšení koncentrace a vhledu, spojení s vyšší kreativní sférou) u relativně zdravých lidí.

Nemůžeme-H se spolehlivě rozhodnout, do jaké kategorie náš případ patří, volíme na začátku působení vždy nižší potenci.

Při *akutních potížích*, jako je chřipka, angína atp. je možno užít potenci C30. U relativně zdravých osob lze jít až na C100.

Příliš vysoké zředění (potence) u případů, kde je vhodné nižší (s menším množstvím vody), se nedoporučuje. Důvodů je více a jedním z nich je ten, že si máme zachovat prostor pro postupné zvyšování potence.

Zásadně platí, že vyšší zředění efektivněji zasahuje a harmonizuje vyšší jernohmotné sféry člověka, a proto hlouběji působí na mentální, psychické úrovni. Působení není jednoduché. Karmicky silně zatížení lidé mohou reagovat zpočátku i negativně.

U lidí trpících závažnou dlouhodobou fyzickou patologií a zároveň i vážnějšími psychickými problémy začínáme ředěním C30, a teprve v dalším podání jderne s ředěním výše.

Při druhém a dalším podání v případě relapsu, při ukončení účinku předchozí dávky, zásadně zvyšujeme potenci. Pokud se případ vyvíjel hladce, můžeme zvýšit na dvojnásobek původního počtu ředění.

Pokud je například dosti pozorovatelné zhoršení po podání, nebo jsou výraznější a déle přetrvávající reverzní symptomy, nebo se jedná o velmi vážnou dlouhodobou patologii, která si vyžádá dlouhodobé působení, má být zároveň dotyčná osoba v péči lékaře standardními metodami, zejména proto, že nikdy není pro léčitele nebo samoléčitele prokazatelné, co je na fyzické úrovni skutečnou a ověřenou příčinou podobného zhoršení. Zlepšování po užití zředěné sliny může probíhat, a v řadě mých případů probíhalo, nejdříve na spirituální a později i na materiální úrovni, i při vzorné a důsledné standardní lékařské odborné péči.

Shrnutí vstupní konzultace:

- 1) Zapíšeme *všechny* současné potíže, větší i drobné a zcela nejdrobnější, a to jak fyzické, tak psychické. Buď do vlastních záznamů, nebo do zmíněného notesu, který je vlastnictvím dotyčného.
- 2) Zapíšeme jak po stránce fyzické - nemoci a neduhy, tak i psychické - pokud byly v psychice nějaké problémy či problémyčky.
- 3) Určíme a doporučíme potenci - počet kroků k ředění. Předáme mu návod k individuální přípravě preparátu a potenci i množství potřebné vody do něj napíšeme.
- 4) Domluvíme datum první kontrolní konzultace, která se má konat obvykle za cca 5 týdnů po užití v případě léčby chronické nemoci. Je třeba dát organismu čas na reakci. U léčby akutní nemoci je třeba komunikovat s dotyčnou osobou na její přání (např. po hodinách nebo denně) až do zlepšení! či *vymizení* potíží. Podle vlastního posouzení dotyčné osoby při současné lékařské péči.
- 5) Ujistíme dotyčného, že jsme na telefonu pro případ nejasnosti či nejistoty nebo problému z jeho strany.

8. Individuální zhotovení autopatického preparátu

Uvádím zde popis ředění či potencování, který jsem dal do ruky lidem, kteří se se mnou přišli poradit. Byl jimi v průběhu času připomínkován a bylo ohledně něj dost dotazů, které jsem všechny postupně zohledňoval v předcházejících verzích návodu. V současnosti již žádné dotazy nepřicházejí a z toho soudím, že návod v této verzi již obsahuje vše co rná, co se týče jasnosti a instruktivnosti sdělení. Preparát připravený podle tohoto návodu se ukázal funkční a způsobil mnohá, i zde citovaná, zlepšení. Nemějte obavy, že přípravu nezvládnete. Je velmi jednoduchá. Zhotovení preparátu zabere maximálně hodinu, i s přípravou a úklidem, a to bez jakéhokoliv spěchu. Není složitější než připravení léčivého čaje. Děje se jen jednou za řadu měsíců. Není třeba spěchat, ale nemají se dělat přestávky. Ještě jsem se neseťkal s nikým, kdo by zhotovení preparátu nezvládl. Pokud se na to vůbec necítíte, může vám s přípravou někdo pomoci. Nebo ji naopak můžete provést za někoho jiného. Nebo někdo za vás.

Jak si naředit vlastní slinu

Přípravu zpravidla provádí osoba, které se působení týká, není to však podmínkou. Pokud je preparát připravován pro někoho jiného z jeho sliny, musí být v celém procesu přípravy přes ústa a nos uvázan přeložený šátek nebo rouška, aby nedošlo k přenosu kapének cizí sliny do preparátu při mluvení nebo kýchání.

Materiál:

1) Co nejmenší (např. 10ml jako na kapky atp.) nová, **dosud nepoužitá** prázdná skleněná lahvička či nádobka (k dostání např. v lékárně prodejně se sklem, domácích potřebách apod.). Nahřejeme hrdlo

lahvičky nad kuchyňským *plynovým* hořákem ze všech stran, aby se velmi silně zahřálo. Poté ji necháme vystydnout. Je-li nádobka otevřeného tvaru (jako sklenička), nahřejeme ji opatrně celou.

- 2) Destilovaná voda, nejlépe v litrových lahvích. Na potenci C30, tj. 30 naplnění/vylití počítáme při 100ml lahvičce asi 11 vody (C100 = 3 litry), množství potřebné vody se úměrně zvyšuje s potenci a s velikostí nádoby.
- 3) Gumové (latexové) rukavice (k dostání v drogerii).
- 4) Běžná domácí dezinfekce.
- 5) U kojence skleněné nové balené čisté kapátko.

Postup:

- 1) Všechny potřeby si přichystáme na dosah ruky k umyvadlu, včetně židle, na níž budeme při přípravě sedět. Nedo-
týkáme se okraje lahvičky. Nemá být přítomna v blízkosti další osoba.
- 2) Pečlivě vyčistíme zuby kartáčkem bez zubní pasty a nejméně dvě hodiny poté nejíme ani nepijeme ani nekouříme a nic nevkládáme do úst, nesmí být žádná kosmetika na rtech. U kojence odebereme slinu pod jazykem hned po spánku skleněným kapátkem, jehož špičku skleněné části jsme rovněž nahřáli nad plynovým plamenem a nechali vystydnout. Stačí kapka. Navlékneme gumové rukavice.
- 3) Odplivneme a pak nashromáždíme dostatek slin a plivneme do připravené lahvičky. Stačí i pár kapek.

Individuální zhotovení autopatického preparátu

- 4) Neprodlené přistoupíme k umyvadlu vybavení malou lahvičkou se slinou a lahvemi s destilovanou vodou.
- 5) Dolijeme do malé lahvičky se slinou destilovanou vodu, ne až po okraj, nedotýkáme se hrdlem lahve hrdla malé lahvičky, lijeme z výšky cca 5 cm. Cca čtyři vteřiny lahvičkou mírně třepeme, aby se promísil obsah. Lahvičku poté mírně přelijeme, aby kapalina přetekla po *celém* *obvodu* hrdla přes okraj. Neprodleně obsah vylijeme do

umyvadla. Znovu dolijeme destilovanou vodou s mírným přelitím přes okraj, vylijeme, dolijeme destilovanou vodou, vylijeme... atd. Kapénky ulpívající na stěnách přenášejí informaci dál. Postup ředění se stále opakuje, a to v počtu ... naplnění/vylití (potence preparátu).

Neděláme přestávky.

- 6) Z poslední náplně lahvičky dáme dvě nebo tři kapky (podle vlastní úvahy více) do úst, okamžitě po skončení přípravy. Po užití ještě 10 minut nic nedávat do úst, nejíst a nepít.
- 7) Umyvadlo *nejdříve za půl hodiny po užití* pečlivě vytřeme domácí dezinfekcí, aby se odstranily jemnohmotné vibrace. Rukavice vyhodíme, stejně jako lahvičku, v níž proběhlo ředění.
- 8) Užijeme **jednorázově (jednou a dost!)**. Individuální vývoj po podání preparátu závisí na vnitřním karniickém stavu člověka. Tento vývoj není jednoduchý, jako není jednoduchý život.
- 9) Je výhodné využít podpory zasvěceného poradce, zejména v otázkách toho, kdy opakovat nebo zvýšit potenci preparátu a na jakou úroveň.
- 10) Vedeme záznam o svém pozorovaném a pocíťovaném stavu, který předkládáme při kontrolách. Zapisujeme jen výraznější zrněny stavu s uvedením data.
- 11) Autopatický preparát naředený do jemnohmotného spirituálního stavu může působit výhradně na jemnohmotný (z materialistického hlediska zcela nehmotný) vibrační řídicí spirituální princip, přítomný v člověku. Zlepšení jeho organizační schopnosti může vést k postupně dlouhodobé harmonizaci systému člověka na mnoha úrovních.
- 12) Působení vysoko ředěné sliny není náhrada jakékoliv vhodné odborné a zejména lékařské péče.

Komentář:

Jedná se o jednoduchý princip přípravy, tzv. Korsakovův, často používaný i velkými výrobci vysoko ředěných homeopatických preparátů, kde však je proces nalévání/vylévání obvykle prováděn elektrickým mechanickým zařízením.

Důraz je třeba položit na výběr lahvičky. Pro úsporu vody má být co nejmenší. Má být zcela nepoužitá, nesmí to být vyprázdňená lahvička od léků. Pouhým vypláchnutím bychom si totiž (viz celá filosofie ředění) moc nepomohli. Ideální je malá nepoužitá lahvička jako na kapky (cca 10 ml), zpravidla z hnědého skla, opatřená šroubovým plastickým uzávěrem. V lékárně takové dosud nepoužité mívají a vcelku ochotně je prodají. Malé nové lahvičky mohou mít i v obchodech se skleni, v domácích potřebách nebo v laboratorních potřebách. Hlavní nárok je na to, aby okraj lahvičky nenesl otisk ruky někoho, kdo s lahvičkou při výrobě, skladování či výdeji manipuloval. Tento otisk by totiž nesl informaci o frekvenční struktuře někoho jiného a mohl by změnit vlastnosti preparátu. Proto doporučuji, aby bylo hrdlo lahvičky silně zahřáto *zvnějšku* nad kuchyňským plynovým hořákem, Čímž dojde k vyhoření otisku. Můžete se přesvědčit sami: udělejte na lahvičce otisk prstu a žíhejte jej na plameni. Otisk zmizí, sklo se vyčistí. Při nahřívání žíháme hrdlo lahvičky zvenčí, držíme ji opatrně blízko jejího dna. Stačí jedna minuta vystavení plameni. Postupně lahvičku otočíme, aby byla ohni vystavena ze všech stran. Musí být použit čistý plynový plamen, jaký produkuje např. dobrý kuchyňský sporák. Nesmí být použit plamen jiný, např. svíčky nebo zapalovače. Ten by nanasle na sklo saze - došlo by jen k dalšímu znečištění. Nedávno si mi nad návodem jedna paní postěžovala, že nemá plyn a vaří na sporáku s keramickou deskou. Elektrické sporáky jsou pro náš účel nevhodné. Nakonec ji napadlo, že lahvičku nahřeje na plynu u rodičů a přenesse ji v čistém igelitovém (dosud nepoužitém) sáčku domu, kde bude ředění provádět.

Podobně jako lahvička může posloužit i co nejmenší nádobka na alkohol, k dostání ve všech obchodech se sklenicemi. Pokud má

nádobka široce otevřené hrdlo, které umožňuje, aby např. prodavač sáhnul dovnitř a zanechal tam otisk, nebo tam dopadly kapénky jeho slin, je dobré postupně na plynu silně nahřát *zvenčí* celou nádobku včetně dna, např. 2-3 minuty, je možné nádobku v plameni přidržovat např. navléknutou na pletací jehlici (která předtím byla také ožehnutá), nebo kleštěmi.

Vzniká přímá úměra mezi velikostí nádoby a spotřebou destilované vody pro výrobu určité potence. Pokud seženete jen větší lahvic ku/nad ob k u, musíte si koupit více destilované vody. Sklo je z více důvodů pro homeopatické ředění nejvhodnější materiál. Nicméně může za něj být v nouzi náhrada. Pokud například nejsme schopni sehnat novou nepoužitou lahvičku a ožíhat její hrdlo čistým plynovým plamenem, například když jsme na trempu, teoreticky bychom si mohli koupit běžnou plastovou láhev s destilovanou vodou a k ředění použít jednoduše její plastové víčko místo lahvičky. Jinak postup stejný - ale bez žíhání. Pozor, nemám vyzkoušeno, nejde o doporučení.

Pokud používáme destilovanou vodu (určenou pro technické účely, do ostřikovačů, žehliček apod.), u níž si nejsme jisti, zda je požitelná, stačí vždy užít jen jednu nebo dvě kapky. Případně se můžeme pojistit a tyto dvě kapky ukápnout do sklenice kvalitní pitné vody (nikoliv sodovky s bublinkami). Pak se ze sklenice trochu napijeme a sklenici vyhodíme. Pro sám ředicí proces je technická destilovaná voda zcela vhodná a mnohokrát se osvědčila. Jedna posluchačka Homeopatické akademie mi řekla, že s úspěchem použila čistou stolní lahвовou vodu bez bublinek.

Může se také stát, že jsme koupili lahvičku se šroubovým uzávěrem, která vznikla na automatické lince bez doteku lidské ruky a hrdlo je chráněno před dotekem právě šroubovací zátkou. Pak bude taková lahvička fungovat bezvadně i bez předchozího ohřátí. To se v mé praxi také několikrát přihodilo.

Jednu náplň lahvičky, ať už rozměrové jakékoliv, považujeme za potence C1. Pět vypláchnutí lahvičky vytvoří C5, dvacet C20, třicet C30 atd. Počítáme nahlas *vylíti* lahvičky, abychom nezapomněli.

Lahvičku musíme při každém naplnění mírně přelít po celém

obvodu. To proto, aby se opláchla minulá potence, ulpívající na okraji.

Pro výrobu C30 spotřebujeme při použití nejmenší, 10ml lahvičky, asi jeden litr destilované vody. Pro jistotu počítáme s větší spotřebou (danou částečně přeléváním vody). Pro C60 dvakrát více atp.

Pokud nárn ruka umdlí dříve, než jsrne dosáhli požadované potence, užijeme preparát v potenci, které se nárn podařilo dosáhnout. V praxi není pozorovatelný rozdíl mezi účinkem C30 a

Různé tvary lahviček a nádobek vhodných pro přípravu autopatického preparátu včetně autopatické lahvičky.

C25. Nebo mezi C60 a C80.

Korsakovova příprava bývá poněkud manuálně náročná, což je jistá její nevýhoda, je však přesto dobře zvládnutelná, pokud se nejedná o vysoké potence.

Pro odstranění byť nevelké složitosti přípravy a některých nejistot, vyplývajících z různého původu a druhu ředicích nádobek, pro vyloučení případných nečistot a také manuální námahy spojené s přípravou, jsem navrhl zvláštní tvar lahvičky pro osobní přípravu. Má

nálevku, spojovací trubičku ústící do vírové komory a odpadní trubičku, odkud naředěná kapalina odchází. Je to kompaktní věc z chemicky stálého skla a říkám jí **autopatická lahvička**. Je určena pro průtokové, fiuxní ředění založené na Finckové principu. Tvar vírové komory ve spodní části způsobuje optimální víření kapaliny pod stálým tlakem a její postupné naředování.

Touto *autapatickou lahvičkou* lze dosáhnout vysoké kvality preparátu. Mezi jiným i proto, že zde nedochází k přestávkám, které by mohly negativně ovlivnit proces. Stačí plivnout do nálevky, prolít litrem vody nebo více - a hotovo. Z jednoho litru vody zde vzniká potence C40. Pokud ji postavíme pod vodní proud vytékající / . vodovodu přes kuchyňský uhlíkový filtr, produkuje každou minutu přibližně C100. Vysokou fluxní potenci rozhodně neužijeme na začátku působení, ale lze se k ní dopracovat přes několik nižších v průběhu let.

Je důležité, aby příprava preparátu probíhala od úvodního plivnutí přes ředící proces až po užití kontinuálně, *bez výrazných přestávek* (to usnadňuje *automatická lahvička*). Vibrační struktura potencovaného preparátu by mohla být po delších prodlevách, trvajících například více minut, změněna. Je-li přestávka opravdu dlouhá (cca nad deset minut), preparát ztratí účinek. Jeden z lidí, co za mnou přišli, se o tom přesvědčil.

Popsaný způsob *osobní přípravy autopalického preparátu* poskytuje možnosti, které nebyly až doposud dosažitelné:

- Dává vůbec poprvé v historii svou jednoduchostí a do stupností každému možnost nenáročné a přitom spolehlivě a standardní výroby vlastních vysoko potencovaných slin *v domácnosti*.
- S tímto postupem je slina vložena do ředící nádoby po hotově, zcela *čerstvá*, a může být okamžitě potencována čistou vodou ve své *nejpůvodnější vibrační struktuře*, tedy dříve, než se její struktura začne měnit. Taková změna struktury je jinak otázkou pouhých desítek minut. Voda je jediná známá substance v přírodě, která nepředává do preparátu a následně do organismu žádnou vlastní specifickou informaci (na rozdíl např. od cukru a lihu) a nemá žádný vlastní homeopalický účinek. Je pouhým dokonalým nosičem.

— Na předchozí vlastnost navazuje doposud neexistující možnost,

že léčený užije potencovaný vlastní preparát okamžitě po jeho vyrobění, nesmísený s jinou horneo-paticky účinnou látkou (lihem, cukrem) a nevystavený dlouhodobému působení různých druhů záření, existujících v naší civilizaci (rádiové vlny, elektrosmog atp.) a působících zvýšenou měrou při přepravě apod. Léčený užije potencovaný frekvenční vzor v *nezměněné originální podobě*.

- Poprvé vzniká možnost *pohotovité výroby* preparátu térněř v jakýchkoliv podmínkách v okamžiku právě vzniklé potřeby. Stačí mít po ruce nádobku a láhev s destilovanou vodou.
- Autopatická metoda dává dosud zcela neznámou možnost jakéhosi *postupného násobení účinku* preparátu. Užitím preparátu zlepšíme frekvenci celého organismu, uvedeme jej postupně do stavu vyššího zdraví, a pak můžeme z tohoto zdravějšího organismu aktuálně vytvořit nový preparát, který o to účinněji posílí nehmotnou kreativní sféru. Navíc máme možnost zvyšovat potenci jemně, postupně, například po C30, nikoliv velkým skokem.

Preparát zpravidla, s výjimkou dětí a nepohyblivých, vyrábí ta *osoba, která má být ovlivněna*. Odpadá tudíž možnost, že bude materiál kontaminován a tedy znehodnocen např. kapénkami slin, pocházejícími od jiné osoby, připravující preparát (tento vliv nebyl při přípravě homeopatických léků dosud dostatečně brán v úvahu). Pokud preparát připravuje rodič svému dítěti, vždy z toho důvodu používá přeložený šátek, zakrývající nos a ústa. Při mluvení, kýčání a podobně by se dostala kapénkami do preparátu cizí informace, zkreslující působení preparátu. Zaznamenal jsem selhání preparátu právě z tohoto důvodu. Když byla při nové přípravě použita rouška, preparát zapůsobil.

Preparát je určen pro *jednorázové použití*. Po použití má být nádobka či lahvička zničena a nemůže být užita pro další osobu. Důvodem je především vyloučení tzv. „křížové kontaminace“, známé z výroby

homeopatik ve větších výrobnách. Vzniká vlivem „paměti skla“, které je schopno uchovat potenci i přesto, že byla kapalina z jeho povrchu beze zbytku odstraněna. Minulá potence by ovlivnila frekvenci té nové, preparát by nefungoval. Pro výrobu nového preparátu musí být použito nové sklo.

Vždy je dobré upozornit, že se nejedná o žádnou obvyklou léčbu ve smyslu materialistické vědecké či zdravotnické péče nebo o mírném' či odstraňování nemocí. Preparát působí pouze a výhradně na spirituální sféru člověka, které se v některých terminologiích říká duše, v jiných jemnohmotné tělo, jinde dynamis nebo astrální tělo atp. Působí ve sféře, která ze společenského hlediska nespadá do oblasti zdravotnictví, ale religiozity, víry ve vyšší principy nadřazené materiálnímu a běžnému smyslovému rozměru naší existence. Preparát působí v té sféře každého z nás, kterou se podle Swedcnborga dotýkáme nebe a kde jsou našimi společníky andělé (v buddhismu dévové). Nedotýká se svými bezprostředními účinky žádným způsobem fyzického těla ani psychiky. Veškeré pozitivní změny zdravotního a psychického stavu, veškerá léčba, jsou výsledkem zlepšeného vlivu této spirituální, vyšší frekvenční sféry na celou naši osobnost. Autopatická léčba má schopnost pozitivně ovlivnit karmické dispozice jedince se všemi z toho vyplývajícími religiózními důsledky. Autopatie také působí jen do té míry, do jaké to individuální karmické dispozice jedince dovolují. Přístup k této metodě je rovněž karmický podmíněn. Pokud někomu tato filosofie nevyhovuje, měl by určitě raději hledat jiné způsoby léčby. Jeho karma ovšem beztak způsobí, že to tak udělá.

Autopatie je součástí nové religiozity, hledání osobního vztahu s vyšší kreativní sférou, které má své legitimní právo na existenci. Nikdo nemůže víru ve vyšší kreativní sféru druhému upírat - a nikdo ji ani nemůže někomu jinému vnucovat. Autopatie je cesta ke svobodě a svoboda je její základní hodnota.

9. Druhé užití preparátu

Následuje obvykle po měsících. Zatím jsem u svých případů nepozoroval působení kratší než tři měsíce, a to ani u nejnižší potence C15, nemluvě o těch vyšších. Nejdelší doba není zjištěna, ale některé mé případy jsou na jedné dávce téměř rok a stále se zlepšují. Domnívám se, že při delším vedení auto-patického ovlivňování se budou intervaly mezi podáními prodlužovat zároveň s prohlubujícím se zdravím. K opakovanému podání má dojít brzy poté, co jsme s určitostí zjistili, že dochází k relapsu, k zhoršení již autopatickým preparátem zlepšených potíží. Bylo o tom již pojednáno na různých místech dříve. Re-laps, upadání do stavu před léčbou, se obvykle začíná projevovat nejdříve v psychice. Znovuobjevením se nespavosti, špatné a bezdůvodně přetrvávající nálady, a to i tehdy, když fyzické potíže jsou zatím ještě stále zlepšeny. Pokud ale nebyly před léčbou výraznější problémy s psychikou, pak si všímáme zejména hlavního problému. Bereme si na pomoc též Heringovy zákony a posuzujeme, zda se nezačíná vyvíjet případ proti nim, třeba u ekzému, který při léčbě sestupoval shora dolů, z obličeje na nohy - a nyní začíná stoupat zpět na obličej. Výrazný postup *proti* Heringovým zákonům vyžaduje nové užití.

Příklad relapsu z tne praxe: V polovině března mi třicetiletá žena vypověděla svůj životní problém: má bronchiální astma od osmi let. Poslední tři roky se postupně záchvaty dusnosti zhoršují a jsou častější. Bere různé protiastrnatické léky. Dusnost má nyní každé čtyři hodiny a

musí při ní použít protiastmatický sprej, který dýchání na několik hodin uvolní. Záchvat probíhá tak, že se nemůže dostatečně nadechnout, a to se stupňuje, dokud nepoužije sprej. Jako malá měla kdysi ekzém, který později přešel a nastoupilo astma. Takový vývoj je dosti obvyklý. Nejdříve jsem jí doporučil celostní homeopatický lék. Po jeho jednorázovém podání se po tři dny astma zhoršilo a musela „foukat sprejem“ každé dvě až tři hodiny. Po čtrnácti dnech však už byly záchvaty a „foukání“ jen jednou za osm hodin. Čili zlepšení proti původnímu stavu. Ale za několik týdnů se vše vrátilo tam, kde jsme začali, až na to, že ji přešly menstruační bolesti, kterými dříve trpěla. Potence homeopatického léku byla C200, očekával bych od ní delší období zlepšování než necelé dva měsíce. Dal jsem jí doporučení udělat *autopatickou potenci* sliny C160. To bylo na počátku května.

Kontrola čtrnáct dní po podání: dva dny to bylo stejné, ale pak měla dva dny zhoršení na dvě až tři hodiny mezi záchvaty. Nyní už je to o dost lepší. Má příjemný a veselý hlas, předtím v něm vždy bylo napětí.

V dalším týdnu se interval mezi záchvaty prodloužil až na jedenáct hodin! Zároveň se jí na nohách objevila vyrážka, kterou měla jako malá holčička, a za týden zase zmizela. Jasný reverzní symptom! Už nebere ostatní protiastmatické léky s výjimkou spreje proti akutní dusnosti. Cítí se lépe psychicky. Dusnost již není zhoršována vedrem, jak tomu bývalo dříve. Dává najevo spokojenost.

V červnu již „foukala“ jen jednou denně. Používá sprej už při náznaku, že se blíží! dusnost.

V srpnu ale došlo k mírnému zvýšení frekvence „foukání“ na jednou za osm hodin, částečné pod vlivem stresu z povodní, které v té době zasáhly její kraj. Dobrá nálada zmizela.

V září na kontrole oznámila, že v posledních týdnech fouká jednou za pět až osm hodin.

V průběhu srpna tedy došlo k pomalému zhoršování z výrazně zlepšeného stavu. To svědčilo o upadání do původní intenzity patologie, i když jí zatím nebylo ještě dosaženo. Šlo o pomalý relaps. Po čtyřech měsících tudíž dostala doporučení vyrobit si vyšší potenci. Léčba pokračuje.

Druhé užití preparátu může ovšem nastat i tehdy, kdy jsme na dlouhodobou chronickou patologii, třeba zároveň léčenou rnoha léky, použili jen nízkou potenci např. C30 a ani po řadě měsíců nebylo dosaženo pozorovatelného zlepšení. Pak zbývá ještě vždy možnost vyzkoušet schopnost člověka reagovat. Použijeme dvakrát vyšší potence. Je možné, že teprve vyšší potence zasáhne tu hloubku, v jaké disonance vzniká. Podobně někdy postupujeme i v homeopatii. Musíme počítat s tím, že tzv. „nevléčitelná“ patologie trvající a zhoršující se po dlouhá léta někdy může ustupovat jen velmi neochotně a to v průběhu nejen měsíců, ale i let léčby potencovaným přípravkem. Vývoj může být v takových případech i spletitý a problematický, jako je spletitý a problematický sám život. V případech problémů není vůbec nutné odmítat jinou vhodnou odbornou péči. Autopatie může být použita i jako doplněk, komplement, posílení.

Byly i případy, kdy nenastala opravdu žádná pozitivní reakce na preparát. Tvořily možná dvacet procent a u některých z nich jsem nerněl možnost dalšího sledování, nepřišli na kontrolu. Je možné, u některých případů přímo spolehlivě ověřené, že došlo k chybě v přípravě preparátu. Například někdo mluvil při přípravě preparátu zhotovující osobě přes rameno. Došlo k prodlevě desítek minut mezi ukončením přípravy a užitím nebo k dlouhé přestávce v průběhu přípravy - a preparát se zkazil. Nakonzervovaný preparát mění frekvenční strukturu velmi rychle a je nutné jej požit okamžitě po skončení přípravy. Možná byla použita znečištěná lahvička nebo znečištěné kapátko k přenosu sliny... Pak se vyplatí vyrobit preparát ještě jednou, s novým nádobíčkem. U několika případů se pak efekt přece jen dostavil. Důvodem nepůsobení preparátu, vedle hluboko uložených karmických a pro nás smyslově nepoznatečných důvodů (spíše vzácný, ale možný případ), může být také chyba při přípravě. Na druhou stranu je tato chyba při jednoduchosti přípravy nepravděpodobná - rozhodně by člověk neměl zhotovení preparátu odkládat ze strachu, že udělá chybu.

Horní hranice délky působení po jediném užití není zatím známa. Srovnatelné s nejlepším působením homeopatických léků lze ale předpokládat, že se může jednat i o léta. Či o vyléčení chronických problémů, které se už nikdy nevrátí. O návrat zdraví bez nároku na další

léčbu. Takový návrat zdraví je cílem léčby. Hlavní důvod případného kratšího působení (např. jen tři měsíce) může být v tom, že příčina disonance je uložena hlouběji, v jemnější, vyšší frekvenční sféře, na úrovni některé vyšší potence, než jakou jsme podali. Pak se ke kořenům patologie dostáváme postupným zvyšováním potence preparátu. Každé podání musí mít ovšem čas na to, aby rozvinulo své možnosti a odevzdalo plody. Spolehlivý indikátor toho, že máme podat znovu preparát a zvýšit potenci, je, že již zlepšené potíže se znovu zhoršují. Při tom přihlížíme k působení Heringových zákonů.

Pokud trvá návrat reverzních, starých potíží, které opět pomíjejí (s přídatnou odbornou léčbou či bez ní), čekáme.

Technika kontrolní konzultace

Při každé kontrolní návštěvě zapíšeme nejdříve současný stav. Položíme nesugestivní otázku či jen vybidneme k řeči. „Tak povídejte.“ „Copak mi povíte?“ „Takže...?“ Necháme následně člověka vyprávět a příliš do jeho výpovědi nezasahujeme.

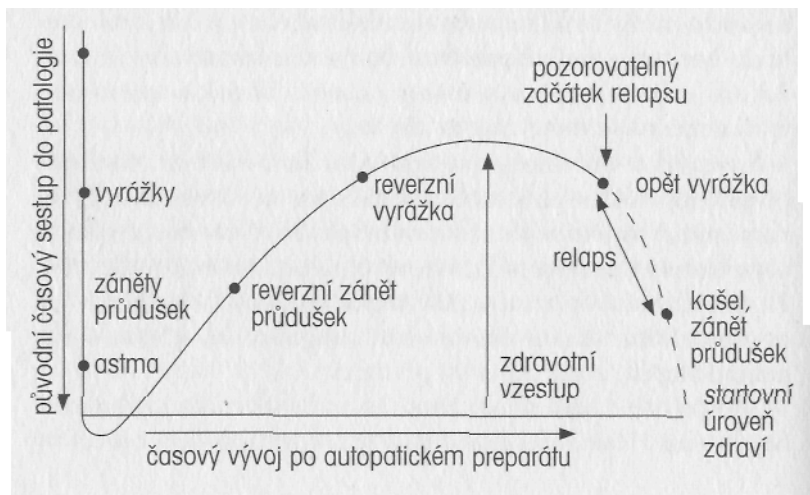
Ne vždy se člověk při první kontrole tváří přímo nadšeně. Může si například, jako zcela nedávno jedna dáma, stěžovat na pálení očí, což je problém, který dříve dlouhodobě mívala a potlačovala kapkami. Dost zdůrazňovala, jak velmi jí to vadí a jak je nespokojená. Někdy, je to ovšem výjimečné, to může jít tak daleko, že se ptáte, zda jste jí vůbec pomohli. Proto po skončení řeči nalistujete zpět na zápis úvodního vyšetření a *porovnáte pečlivě současný stav s výchozím stavem*. Tu se ukázalo v případě té nespokojené dámy, že už ji nebolívá vůbec hlava, ačkoliv před léčbou bolela kontinuálně 14 dní a holívala dřív velmi často. Že ji také už, nebolí paradontozní zánět. Přestal ji také bolet a tuhnout pravý čelistní kloub, což byla poslední potíž před užitím preparátu. Vidíme tedy, že se podle Heringových zákonů případ jednoznačně vyvíjí, vnitřní a poslední symptomy se léčí nejdříve. Staré symptomy se vracejí, aby později zase přešly. Když jsem oné dámě připomněl, že ji původně před dvěma měsíci bolela stále hlava, kloub a zuby, o čemž se nyní vůbec při svých stížnostech nezmiňuje, teprve se na to rozpomněla. A v tu chvíli, když si na nedávné utrpení vzpomněla, začala projevovat

vděk a uznala velmi ochotně, že jí léčba přináší velký prospěch.

Takovéto upozornění, založené na přesném pozorování, že se léčba koná, že jde správným směrem, je mimořádně významné. Znamená velkou podporu pro léčenou osobu. Pokud by totiž podlehla názoru nezasvěceného okolí, které jí vysvětlí, že léčba ředěnými slinami je nesmysl a že se nic zlepšit nemůže, mohla by předčasně léčbu opustit, přijmout vysvětlení, že bolesti hlavy a kloubu přešly kvůli nějakému vnějšímu vlivu, třeba kvůli cestě do hor nebo změně pracovní doby nebo čemukoliv jinému. Až pak jednou preparát přestane působit, již se k autopatii nevrátí a nebude jí mocí dále využívat.

S pamětí na bolesti a nemoci je to zvláštní. Máme v sobě totiž od přírody zakódovaný mechanismus (možná dosti zdravý mechanismus) zapomínání na bolestné zážitky. Není neobvyklé, že zapomenete úplně na to, že vás něco bolelo, pokud to už přešlo. Když se dáma rozpomněla, jaké trápení ji za krátkou dobu zcela opustilo, hned více důvěřovala mojí prognóze, že se i pálení očí jednoulepší. A ono opravdu pominulo.

Mnohem běžnější samozřejmě je, že člověk referuje poměrně objektivně. Hodné mu v tom pomáhá, když si *zapisuje* všechny výraznější zrněny fyzického a psychického stavu, odlišné od běžného denního kolísání. Stav se neustále u každého mění, ale jen výrazné změny mají být zapisovány. K záznamu slouží již zmíněný notýsek. Poté, co se člověk vypovídal a co jsme porovnali *každý* výchozí symptom či problém zvlášť se současným stavem, můžeme se zeptat na průběžný vývoj po podání (či od minulé kontroly). Na události, které proběhly během té doby. Tady má notýsek zcela nezastupitelné místo. Dejme tomu, že jeho zdravotní vývoj byl v průběhu života tento: nejdřív v dětství vyrážky na kůži, pak v pubertě, kašel a opakované záněty průdušek, po dvacítce astmatická dusnost. Po podání preparátu se nejdřív dusnost mírně zhoršila, poté se zlepšovala a vymizela. Objevil se však znovu kašel, podobný oněm v pubertě. Poté co kašel přešel, objevila se za několik měsíců vyrážka, jako v dětství. Následuje období nerušeného zdraví. Ale najednou se znovu objevuje vyrážka. A to už může být náznak relapsu, jak ukazuje naše křivka.

Člověk se vrací do frekvenčního stavu, v jakém již před časem během léčby byl. Zatímco poprvé do něj vstupoval zdola, nyní do něj klesá shora je tedy již na sestupné dráze a musí být znovu

podán preparát. Pokud podán nebude, objeví se za čas kašel a nakonec znovu astma.

Tak se díky záznamům v notýsku předejde dalšímu zdravotnímu propadu.

Pokud léčíme akutní nemoc, v zásadě platí, že již druhý den po užití praparátu při léčbě akutní nemoci mají být při kontrole výrazné patrné zrněny k lepšímu: Zmenšení subjektivního utrpení, zlepšení nálady a ústup horečky. Někdy není ovšem jednoduché rozhodnout, zda jde opravdu o akutní potíže a nebo pouze o náhlé zesílení projevu dlouhodobé chronické nemoci. Akutní nemoci mohou být neskutný problém. Obecně - pokud se snažíme ovlivnit akutní stav, *vždy* bereme zároveň v úvahu možnost lékařské péče.

Po vyléčení akutní nemoci (chřipky, angíny, střevní koliky) se organismus vydává, v reakci na původně podaný preparát, na cestu celostního zlepšování zdraví, jak byla již popsána výše. Výsledkem je odstraňování sklonu k nemoci, zvýšení imunity atp.

Při kontrolní konzultaci si připomínáme ono osvědčené homeopatické ČEKEJ A POZORUJ. Mnohdy je lepší počkat, dát organismu čas. Vážné, zatvrzelé a dlouhodobé případy chronických nemocí vyžadují trpělivost. Mohou reagovat pomalu a ve zvlášť obtížných případech zastaralých a hluboko uložených chronických potíží je třeba dát organismu řadu měsíců na to, aby došlo ke zřetelnému posunu k lepšímu (viz Zastaralý případ str. 128). Nelze také zapomenout na skutečnost, že za námi někdy přicházejí lidé ve velmi pokročilých stavech velmi vážných chorob životně důležitých orgánů. Pokud je již jejich vitalita slabá, choroba

nemůže být odstraněna, organismus na to nemá - lze však preparátem v nižší potenci (C30) zlepšit kvalitu života.

Shrnutí o kontrolní konzultaci:

- 1) Necháme osobu „vypovídat se“ o současném stavu.
Porovnáme *jednotlivé, zvlášt' každý symptom* a problém, který byl zapsaný při první konzultaci, se současným stavem tohoto symptomu, tj. zda zmizel, přetrvává, je zlepšen, je zhoršen, je změněn apod
- 1) Zaznamenáme vývoj od podání dodnes. Zjistíme, jak se celkově cítí.
- 2) Rozhodneme se, zda symptomy odcházejí stále „z centra ven“, nebo zda již tento směr nemají.
  - a) Pokud má případ vývoj podle Heringových zákonů, žádné podávání dalšího preparátu nedoporučujeme. Vysvětlíme, že je třeba *počkat* a že vývoj může dlouho době pokračovat tímto dobrým směrem.
  - b) Pokud se dlouhodoběji zhoršují autopatickou léčbou již dříve zlepšené symptomy či se vrací psychické nebo tělesné symptomy (potíže), které již při léčbě přešly, a přetrvávají, doporučujeme užití preparátu v poněkud vyšší potenci.
- 5) Pokud se objevil starý symptom (potíž), který člověk prodělal někdy v minulosti, ověříme si porovnáním se zápisem historie nebo dotazem, zda je to opravdu již dříve prodělaný symptom. Je-li tomu tak a zlepšení vnitřněji uložených potíží stále trvá, počkáme a preparát zatím nedoporučujeme.
- 6) Sjednáme termín další kontroly, třeba až za několik měsíců, pokud jdou věci správným směrem. Připomeneme, že jsme na telefonu pro případ, že by se ocitl v nějaké nejistotě ohledně svého vývoje. Telefonická konzultace je v homeopatii i v autopatii běžně praktikována.

Část III. Autopatie v praxi aneb případy léčby

1. O významu testů

Důležitým, i když nikoliv hlavním a nezbytným pomocníkem při posuzování, zda jde případ stále dopředu ČÍ již nikoliv, mohou být vedle subjektivních pocitů a pozorování léčené osoby také výsledky lékařských laboratorních testů, CT a dalších přístrojových metod. Jejich význam je z hlediska popisované metody zejména v tom, že přesvědčí chronicky nemocného a také jeho okolí, rodinu atp., že se s autopatií ocitl na správné cestě a že je to objektivně ověřeno. Výsledky testů mohou také ukázat relaps - chvíli, kdy zlepšování ustalo a je vhodné podat znovu preparát.

Případ: Mladá žena má po zánětu jater prodělaném před několika lety trvale zhoršené hodnoty při jaterních testech. V poslední době mívá návaly horka do hlavy s přechodným pocitem velkého tepla v místnosti. Pobolívá ji u pravé ledviny při menses. Při menses má bolesti, zejména pravého vaječníku. Před rokem a půl prodělala akutní zánět dělohy a slepého střeva. Ztloustla od té doby, co bere léky. Když se rozčílí, je vzteklá a rozbolí ji břicho. Má nízký tlak. Bývá jí špatně v autobuse. Užila homeopatický preparát. Po dvou měsících referuje: Hodnoty jaterních testů se zhoršily, a navíc ji bolí hlava. Cítí se unavená ještě víc než dřív. Dost často pláče, při psychické únavě. Návaly horka pokračují. Opakují se bolesti v oblasti jater. Čili léčba se prostě nekoná. V této situaci je v homeopatii často nutné podávat různé pečlivé vybrané léky a čekat, který bude mít léčivou odezvu. V té době jsem měl již povzbuzující zkušenosti s auto-patií a doporučil jsem *autopatický preparát* a potenci C200.

Již deset dní po užití preparátu byla na jaterních testech - vykázaly zřetelné zlepšení. Přešla únava. Došlo k vyrovnání psychiky. Sledované hodnoty při jaterních testech:

	ALT	AST
těsně před	2,57 (norma	1.80 (norma
červen	1.51	1.24
červenec	1.47	chybí údaj
srpen	1.61	1.18
září	1.31	0.85
říjen	1,29	0.94

Vidíme, že se zlepšuje zdravotní stav i celkový pocit. Hodnoty jaterních testů se po užití autopatického preparátu s mírným kolísáním dlouhodobé stále přibližují k normě. Během vývoje po užití preparátu se krátce reverzně projevily některé dřívější potíže jako bolest pravého vaječnicku, bolest v oblasti pravé ledviny, jednou bolest hlavy v červnu. Cítila se od začátku léčby dobře, na rozdíl od dřívějška. Přešly chronické bolesti v oblasti jater a ledviny, vrátila se energie, zmizely bolesti břicha. V září měla týden rýmu, jen ráno po vstávání, s kýcháním, což byl starý symptom - byla dříve léčena na alergii, která se tak projevovala. Působí příjemněji, vyrovnaně a vypadá lépe. Nemá návaly horka. Mírně zhubla, předtím měla nepříjemnou nadváhu. Zdá se mi hezčí než dřív. Všiml jsem si, zejména u žen, že často za několik měsíců po užití autopatie vypadají výrazně lépe - není to jen povrchní záležitost, ale i zdravější výraz tváře, lepší kvalita pokožky, příjemnější uvolněnější mimika, chování, prostě dojem.

Pokud by se hodnoty testů, zlepšené po podání autopatického preparátu, začaly někdy v budoucnosti třeba mírně, ale z pohledu týdnů trvale zhoršovat, může to být signál k novému podání.

Dosti *nečekaný vývoj* nastal při sledování ukazatelů přístrojů u sedmadvacetiletého muže. V poslední době vykazoval při příležitostném měření tlaku hodnoty 150/105 a podobné, což je překročení normy. Zároveň míval občas při dlouhé a silné zátěži (rychlá jízda na kole do kopce atp.) bolest v oblasti srdce s

nepravidelnosti lepu, která vždy zase přešla buď během zátěže, nebo až po ní. Kardiologické vyšetření žádnou poruchu neodhalilo. Po podání autopatického preparátu si za dva dny změřil tlak, který byl 139/90, čili již v normě. Třetí den po užití měl 120/80. Pak byl tlak trvale v normě. Přestal mít nepříjemné pocity kolem srdce při zátěži a nezažil již nepravidelný tep. Po řadě měsíců nemá žádné stížnosti. Musím ale upozornit, že se jednalo o případ dlouhodobě honieopaticky léčeného člověka, který nikdy v dospělosti nebral konvenční léky. Jeho vitalita byla navzdory potížím velmi dobrá. U lidí s hypertenzi, zvláště zastaralou a u těch starších, u lidí, kteří berou léky na snížení krevního tlaku, se pozitivní výsledky dostavují ve většině případů mnohem pomaleji, často v průběhu měsíců.

2. Chronické ekzémy

Aniž bych to někde vyhlašoval jako svou specializaci či program, přišlo ke mně v roce 2002 hodně lidí žádajících, abych léčil ekzém jim nebo jejich dětem. Vysvětluji si to již zmíněným televizním pořadem, kde diváci viděli děvče, které mu jsem pomohl těžkého atopického ekzému se natrvalo zbavit. Všichni ti lidé už vyzkoušeli co se dalo, než zastavili u mých dveří. Samozřejmě, nikdy nebyl ekzém tou jedinou potíží. Vždy tu byly i další chronické problémy, vyplývající z větší nebo menší celkové disharmonie ve vyšší kreativní sféře. Protože autopatie nikdy „neléčí nemoci, ale celého člověka“ (srov. Hah-nemann), a to podle Heringových zákonů, čili „z centra směrem ven“, vždy se musely nejdříve vyřešit hlouběji uložené potíže a teprve pak ekzém, který je na periferii člověka, na kůži.

Třicetiletá štíhlá dáma se zarudlou tváří, absolventka dvou vysokých škol a vášnivá lyžařka, mi vyprávěla tento příběh: atopický ekzém má odmalička, již od jednoho roku. Právě v té době byl nejurputnější. Celý život jej léčí kortikoidy, mastmi i pilulkami. Ekzém je na celém těle i na obličeji, červený, rudé skrvny, suchá kůže, loupe se, svědí, někdy jej rozškrábe do krve. Od podzimu do jara bývá horší, velmi suchý. Vždy je zhoršen při stresu a nervozitě.

Od jednoho roku trpí také alergií - byla zjištěna při testech na seno,

roztoče, prach a pyl. Projevuje se, vedle ekzému, jako senná rýma v pylové sezóně.

Jedenkrát týdně ji silně bolívá hlava, musí si vžít prášek proti bolestí. Je velmi zimomřivá, i když na ni špatně působí i vytopená místnost.

Za měsíc a půl oznámila: Brzy po návštěvě u mně si vyrobila autopalický preparát z vlastní moči a užila jej jednorázově. Hned druhý den se ekzém zhoršil, více zarudl a více svědil, měla pocit jako při chřipce. Měla i rýnu. Léčivou mast hned od začátku vyměnila z vlastního rozhodnutí za mastný krém bez léčivých účinků. Brala dále pilulky. Ekzém přetrvává zhruba v původní podobě (jako když používala léčivé masti), ale zato se významně zlepšila hlava! Nemusí již brát prášek proti bolesti každý týden - nevezala jej od podání preparátu ani jednou. Za ten měsíc a půl bolela hlava jen jednou, a to rnírně.

Sedm měsíců od podání preparátu; Na obličeji již ekzém není zhruba tři měsíce. Každý si dovede představit, jaká je to kosmetická změna pro mladou ženu! Také na krku a na hrudi již skoro úplně zmizel. Přetrvává jen na loktech a kolenách. V těchto místech se prý objevil v prvním roce jejího života. Palčivé pocity zmizely s ekzémem. Vůbec ji nebolívá hlava. Také neměla v této pylové sezóně žádnou alergii! Je velmi šťastná a spokojená.

Při obnově správné funkce jemnohmotného kreativního principu ustupovaly poruchy zdraví z centra ven: nejdříve ustoupily bolesti hlavy, pak senná rýma, nakonec ekzém.

Napadá mě otázka: Byla to léčba bolestí hlavy, ekzému a senné rýmy? Odpověď je zřejmá: Nikoliv. Byla to léčba spirituálního jemnohmotného principu té dámy. Ten ovládá v člověku vše. Má také zcela zásadní vliv na to, jak se člověk znovu narodí, až jednou přece jen zemře, doufejme že při plném zdraví v devadesáti letech. Domnívám se, že karma této ženy, její myšlenky a činy v tomto či v předchozích životech, byla nadprůměrně dobrá. Jen tak je možné si vysvětlit, že potíže trvající celých třicet let, téměř od narození, mohly ustoupit tak rychle, během pouhého půl roku po jediném podání preparátu.

Desetiměsíční holčička má ekzém po obličeji a celém těle s výjimkou zad. Ve druhém měsíci to začalo na obočí, pak na obličeji, pak se vyrážka rozšířila na břicho a končetiny. Kůže je typicky zarudlá, na některých místech je suchá a praská, na jiných vyrážka mokvá. Ekzém silně svědí, holčička se hodně škrábe, i ve spánku, a tím ekzém zhoršuje. V noci nespí a křičí. Zlepšuje se venku v chladu, zhorší ji koupání. Je lekavá na zvuky, když někdo zakašle nebo venku štěká pes, pláče. Chce se pořád chovat. Nesnese samotu, nemůže spát sama v místnosti. V podpaží se dělají zapáchající bílé žmolky. Je poněkud zpožděná ve vývoji, říká matka, v deseti měsících ještě neleze. Doporučil jsem homeopatický lék.

Dva měsíce po podání matka referuje, že ekzém je nyní o dost zlepšený. V noci už dítě nepláče. Nedělají se zapáchající žmolky v podpaží. Už chodí, pohybové je mnohem lepší.

Za další měsíc matka říká: „Má to krásný“ Vyrážka skoro není vidět, neškrabe se už na obličeji, jen na nikách a nohách. Přechází i bez podpory

Za měsíc se ekzém opět zhoršil. Byl opakován homeopatický lék ve stejné potenci jako původně a za dva měsíce i v potenci vyšší. Ekzém opět ustupoval, ale pomaleji než dříve. Pět měsíců po podání léku zůstává v ohybu loktů a kolen. V noci se stále škrábe. Podán *autopatický preparát* v potenci C1 50. Za pět dní se všude vysypaly pupínky (zhoršení) a pak během týdne odešly, ekzém zůstal dál jen pod kolena. Občas se škrábala na místech, kde ekzém už nebyl.

Kontrola po dalším půl roce: Ekzém není žádný, Neškrabe se. Dobře mluví i prospívá, samota v místnosti už jí nevadí.

Jiný případ: Opět desetiměsíční holčička, ekzém od třetího měsíce. Strašně se škrábala, měla úplně rozedřené tváře, přestože byla ošetřována různými léky. Poslední dva měsíce se ekzém poněkud zlepšil, zato ale přesně v té době začaly záněty průdušek. Stále kašle a odkašlává, je zahleněná, v noci se tím budí. Matka je astmatička, má strach, protože měla kdysi stejný vývoj: ekzém, pak chronický zánět průdušek - pak astma. Občas u holčičky kašel přejde, za týden se zase vrátí. K tornu nemluvně velmi Často zvrací a trpí tím delší dobu.

Maminka dítěti podala *autopatický preparát* (slinu) o potenci C200.

Kontrola po měsíci od podání: Kašel je výrazně zlepšen a přestala úplně blinkat. Ekzém (periferní problém) je zatím nezměněn.

Kontrola po dalších čtyřech měsících: Dítě je v pořádku, nemá ekzém, neblinká a nekašle.

Další případ: Atopický ekzém postihl děvčátko hned po příjezdu z porodnice. Do týdne jí bylo pokryté celé tělo. Intenzivní konvenční léčba byla bezvýsledná. Ve čtvrtém měsíci ji přivezli do mé poradny. Škrábe se do krve, přes noc musí mít zašité rukávy, aby se nerozškrábala. Silně to svědí a dítě pláče celý den. Doporučil jsem homeopatický lék, který se však u kojenců hledá obtížně, protože nemají dostatečně vyvinuté osobnostní rysy, které by vedly k přesnějšímu předepsání. Je nutné vyzkoušet různé léky.

Kontrola po měsíci: Nic se nezlepšilo, a navíc dítě přestalo v noci spát. Prokřičí celou noc - chraptí a sípe a škrabe se.

Kontrola po dvou měsících: Dítě stále velmi špatně spí, někdy v noci vůbec ne, ekzém kolísá od velmi špatných poloh k jakýmsi neuspokojivě lepším. V noci se škrábe. Doporučen *autopatický preparát C30*.

Kontrola po třech měsících: Druhý den po podání se ekzém opticky ještě zhoršil. Byla však o poznání veselejší. Další noc spala výrazně lépe. Za týden po podání již prospala celou noc, což se dosud nestalo. Maminka říká, že spala v posledních měsících jen půl hodiny ve dne a půl hodiny v noci, jinak křičela.

Za tři týdny po podání preparátu se výrazně zlepšil i ekzém. Je veselá a čilá.

Kontrola po pěti měsících: Na obličeji žádnou vyrážku nemá, trochu za krkem. Další výskyt vyrážky je jen na koncích rukou a nohou. V noci spí, vzbudí se na pití a zase usne. *Autopatický preparát Čí 00*.

Kontrola po šesti měsících: Po podání preparátu byla protivná, druhý den se ekzém vrátil zpět na obličej. Další den zase zmizel. Přetrvává jen na nohách. Prodělala silnou rýmu.

Kontrola po devíti měsících: Obličej i tělo čisté. Občas se na chvíli

někde objevilo jen mírně zarudlé místo. Spí normálně.

Ještě jeden případ ekzému: Holčička sedm let, živá a komunikativní. Ekzém v podkolení a jamkách loktů, za krkem, svědí to. Když ji někdo pohladí, hned se začne škrabat. Má to od šestého týdne života. Rodiče používají jen léčbu bylinkami a akupresurou. Dost to pomáhalo, v poslední době již ne. Je hodná a velmi soucitná, přehnaně lítostivá. Často pláče. Zjistili jí mnoho alergií, dusila se po makovém koláči, po čokoládě se osypala. Žije na venkově. Má alergii na psa a na koně. Poté co pohladila psa, se objevila vyrážka a otok obličeje. Zvířata má velmi ráda. *Autopatický preparát C150.*

Kontrola po měsíci: Po podání mírně zarudl obličej, což vydrželo do večera. Za čtyři dny se na dva dny zhoršil ekzém na nohách. Pak se ještě objevily nějaké skvrny, ale po měsíci je ekzém výrazně zlepšen. Pláče mnohem méně než dříve, všiml si pozorný tatínek.

Kontrola za čtyři měsíce: Až donedávna, přes léto, byla úplně bez potíží. Léto bylo jinak vždy období, kdy se zhoršovala. Na psa nerná žádnou reakci. Nyní se objevil náznak ekzému v ohbí loktů. Doporučení: čekat. Mírný návrat ekzému v ohbí loktů při přetrvávajícím zlepšení psychiky i alergie jsem považoval za manifestaci šest let starého symptomu ve směru léčby podle Heringova xákona *zevnitř ven*. Čili - když se vnitřní věci zlepšily, povrch se ještě může trochu zhoršit, než je organismus zcela vyléčen.

Kontrola po šesti měsících: Nekonala se. Matka jen telefonuje, že na sjednanou kontrolu nepřijedou, protože dcera je bez potíží

3. Zastaralý případ

Někdy se stane, že je potíže velmi hluboko uložena v historii organismu, což s sebou nese i značné strukturální změny postižených orgánů. Při prvních kontrolách se pak může zdát, že lék nepůsobí nebo působí jen velmi málo. Potíže nezvykle dlouho přetrvávají. Organismus si totiž musí nejdříve upravit hlouběji uložené problémy - a my nejsme schopni tyto problémy rozpoznat, protože jsou uloženy v karmě, ve spirituální oblasti, nebo někde hluboko v psychice... Pak se vyplatí

čekat.

Třiatvacetiletý štíhlý muž vyšší sportovní postavy. Astma. Dusnosti alergického původu začaly v jeho pěti letech. Zpočátku byly jen sezónní, na jaře, spojené se sennou rýmou, později se rozšířily na období celého roku. Dusnosti jsou od počátku mírněny léky, které používá každý den, nyní tři druhy tablet a k tomu spreje na akutní stavy. Posledních pět let zní oficiální diagnóza - bronchiální astma. Není třeba zdůrazňovat, že tuto nemoc považují jeho lékaři za nevyléčitelnou. Jeho dalším problémem jsou anticipační úzkosti, strach před každou očekávanou událostí, schůzkou, zkouškou aip. Dost trpí tím, že obtížné navazuje vztahy, nemá přítelkyni. Trochu kouří - dvě denně, ale o víkendu i krabičku denně. Hodně pracuje, je technik. Trpí na chřipky, mívá průměrně tři ročně, s horečkami. Druhý den po očkování proti chřipce dostal poradnou chřipku a musel pár dní ležet. Následně jej chřipky postihují stejně často jako dřív. V poslední době se přidal i špatný spánek. Dlouho nemůže usnout, promítá si v hlavě všední pracovní problémy. Když po hodině nebo později usne, ve čtyři se probudí a dvě hodiny nespí. Pak musí vstávat do práce. Doporučil jsem mu homeopatičky lék, Po něm se během čtyř měsíců zlepšil spánek a také psychika, řekl, že se lépe vyrovnává se stresujícími situacemi. Dusnosti ale pokračují v zásadě nezměněny, jsou hlavně po ulehnutí do postele a v noci, ale i přes den. Vysadil z vlastního rozhodnutí léky v tabletách, bere jen akutní spreje při začátku dusnosti. Více kouří.

Po půl roce od první návštěvy hlásí, že žije s přítelkyní, zlepšilo se mu sebevědomí. Astma zhruba stejné. Spí dobře.

Homeopatický lék podaný znovu ve vyšší potenci způsobil krátkodobé zlepšení astmatu, ale po dalším půl roce stále musí používat sprej po ulehnutí, kdy na něj pravidelné každý večer přijde dusnost. Nyní bolí nějakou dobu záda. Rok a půl po zahájení léčby doporučuji *autopatický preparát C400*. Vyšší potenci jsem zvolil proto, že jsem vyhodnotil mladíkovu vitalitu jako velmi dobrou, potíže jako spíše mírné (dusnosti nejsou ohrožující) a kořeny potíží jsou velmi daleko v minulosti. Bylo lepší zvolit dlouhodobě působící potenci.

Kontrola tři měsíce po užití preparátu: Dusnost mírně zhoršená, musí

foukat sprejem nejen před spaním, ale i několikrát v noci. Těsné po podání mel dusnosti i několikrát přes den. Za týden denní dusnosti zase přešly.

Kontrola pěl měsíců po užití: První slova jsou: „Je mi lépe.“ Usíná dobře, spí vcelku sedm hodin a není přes den unavený. Dřív měl větší potřebu spánku. Záda nebolí. V poslední době *nemá žádné dusnosti* a neužívá tudíž žádné léky. Za celou dvouletou léčbu neměl chřipku. Kouří dvě až dvacet cigaret denně, stejně jako dřív.

4. Chronický zánět střev

Muž před penzí. Přichází kvůli úzkostem, při kterých se potí, špatné se mu dýchá a není schopen nic dělat. Má strach z lidí. K tomu se v posledních měsících přidružily potíže se střevem. Bolesti v levé části břicha, silné nadýmání, bublání a časté vodové stolice s krví. Má velký strach z rakoviny, jeho otec na rakovinu střev zemřel.

Po homeopatické léčbě se na dva roky vše výrazně zlepšilo, stále tu ale byla tendence upadat zpět do starých potíží. Zlepšení, trvající i řadu měsíců, byla přechodná, nedosahovala intenzity vyléčení.

Krev ve stolici se ovšem již neobjevila. Po více než dvou letech léčby referuje, že jej znovu bolí břicho, bublá v něm, má častější tekuté stolice, plynatost, strach, méně energie. Podivně hubne.

Homeopatický lék již nepomáhal.

Protože jádro potíží bylo v psychice - úzkosti, pocit zpackaného života atp. - doporučil jsem *autopatický preparát* o vysoké potenci C400.

Po měsíci a půl referuje: Potíže s břichem rychle přešly. Deprese se na pár dní objevila, ale nyní již žádnými úzkostmi a strachy netrpí.

Po dalších dvou měsících posílá lístek a hlásí, že se jeho pocit zdraví ještě prohloubil. Je vyškolený homeopat a původně měl o autopatii pochybnosti.

Nyní oznamuje, že je již nemá.

5. Pokročilý věk

Dvaosmdesátiletá dáma s celoživotním intenzivním zájmem o spiritualitu a alternativní léčbu.

Mnoho vážných nemocí, cukrovka, ischemie srdeční, bolesti žlučníku. Trpí velkým nadýmáním. Špatné trávení, cítí v žaludku těžko, jako kámen. Má stále bolesti a křeče v nohách, vaří si na to mátu.

Má návaly horka, které ji velmi trápí, až čtyřikrát denně, najednou zrudne a začne se silně potit. Trpí nízkým tlakem, naposledy 120/60, jindy i nižší. Cítí se unavená. Doporučil jsem *autopatický preparát* o potenci C15. Sjednali jsme si kontrolu za pět týdnů. Nicméně když znovu přišla, byla pod účinkem preparátu jen jedenáct dní, protože jeho zhotovení dlouho odkládala. Hlásila, že se vcelku nic nezměnilo.

Takové hlášení není neobvyklé. A téměř vždy se pak rozhovor vyvíjí jako právě tento.

Vzal jsem si k ruce své poznámky o výchozím stavu a zeptal jsem se: Jak je to s bolestmi nohou a křečemi? Odpověď: Výrazné lepší než před užitím. Otázka: A co návaly horka? Odpověď: Jsou výrazné méně, asi čtvrtinový výskyt proti dřívějšímu. Otázka: Co kámen v žaludku? Odpověď: Špatné trávení a pocit tíhy v žaludku je mnohem lepší. Otázka: Co váš tlak? Odpověď: Včera jsem měla 130/60 (zlepšení). Otázka: A co únava? Odpověď: Je to celkově lepší. Včera ani dnes jsem nebyla unavená.

Otázka: Jak je to s nadýmáním. Odpověď: Žádné už nemám.

Kontrola po dalších třech měsících. Dělá dojem dobré fyzické i mentální formy. Všechna zlepšení se dále prohloubila. I nadále, jak je zvyklá, bere řadu léků, které jí lékaři už mnoho let doporučují.

Jiný případ dvaosmdesátileté dámy; je dvacet let na inzulinu, bere léky na srdce (kdysi prodělala infarkt), na spaní, na mnoho dalších problémů.

Svědomitě navštěvuje konvenční lékaře, zároveň se však už deset let léčí homeopatií cky. Před zahájením homeopatické léčby byla každoročně v nemocnici s nějakým závažnějším problémem, od

zahájení paralelní homeopatické léčby již jen jednou.

V poslední době si stěžuje na to, že ji opouští energie, ani po prášku na spaní v noci neusne, přes den je pak velmi unavená a klímá. Doporučil jsem jí, aby si zhotovila *autopatický preparát C30*. Po čtrnácti dnech viditelně ožívá, často se směje.

Říká, že dost často nyní usíná i bez prášku (velmi neobvyklé) a dobře se vyspí. Není přes den unavená. Po dalším měsíci se zlepšení prohlubuje. Říká, že si dá vymalovat byt, což před tím odmítala s argumentem, že už to nestojí za to.

6. Řidič

Robustní muž kolem padesátky. Má výrazné tmavé kruhy kolem očí. Cítí se slabší, manželka mi na něj prozradila, že jí nedávno řekl, že brzy umře. Okamžitě po jídle musí jít na stolicí, která je řídká. Má vysoký tlak 180/110, i když na něj bere delší dobu prášky.

Bolí ho záda a nohy. Nohy ho bolí zejména při řízení. Upřesňuje, že jej bolí žíly. Když jede delší trasu, chytanou ho křeče do nohou, musí zastavit, vystoupit a odpočinout si. Kouří čtyřicet cigaret denně.

Doporučen *autopatický preparát C90*.

Kontrola po čtyřech týdnech: Čtyři dny po užití preparátu jej bolela hlava dva dny. Všechno se pak zlepšilo. Necítí se slabý. Nemusí už na stolicí brzy po jídle, stolice není tekutá. Nebolí jej záda, zklidnila se bolest žil, nemá už křeče při řízení na dlouhé trase.

Tlak si změřil jen jednou, brzy po vzetí preparátu, a byl nižší než jindy - 160/100. Je velmi spokojen, kruhy kolem očí nejsou výrazné.

Tvrdí, že už mu nic není. Přesto přišel ještě jednou na kontrolu za další tři měsíce.

Zlepšení se upevnilo a prohloubilo. Tlak si zatím stále ještě znovu nezměřil.

7. Nevěřící

Muž přes padesát. Vysokoškolsky vzdělaný, má velký a celoživotní

zájem o esoteriku.

Již dvacet sedm let trpí trvalým zánětem kloubů. Dvacet pět let bolí palec na noze, připomíná to dnu, bolesti mohou být i dost silné. V posledním roce se ale potíže rozšířily na obě ruce, do kolena a také pod kotník.

Bere protizánětlivé léky, které situaci neřeší.

Vyzkoušel také alternativní metody a navštěvoval léčitele. Potíže trvají a zhoršují se. Má zanedlouho odjet do Afriky. Doporučen *autopatický preparát C200*.

Po třech měsících telefonuje. Vrátil se z Afriky. Rád by si se mnou dal schůzku, abychom si podiskutovali o ezoterice, jako minule.

Na můj dotaz, jak to s ním vypadá po užití autopatického preparátu, odpovídá: „No... já nevím.

Potíže nemám už nějakou dobu žádné. Ale myslím si, že je to tím pobytem v Africe.

Musel jsme tam hodně pít a hodně jsem se potil, takže to byla úplná sauna." Na mou námitku, že mnoho lidí v Africe onemocnělo, a že na zdravotní podmínky pro Evropana ke mít i dosti skeptický názor, se jen usmívá do telefonu.

Zpozoroval jsem, že pro některé lidi s hodně definitivními filosofickými nebo religiózními názory (sem počítám i bigoíni materialisty) je obtížné přijmout fakt, že autopatie či homeopatie funguje.

8. Bolest

Studentka střední školy. Přišla v listopadu s bolestí hlavy.

V tomto roce ji bolívala velmi často. Ale poslední dva měsíce bolí nepřetržitě.

Prodělala mnoho vyšetření včetně CT (computer tomography), ale příčina a řešení nebyly nalezeny.

Mimo to ji bolí často břicho a mívá pravidelně jednou za dva měsíce bolest v krku s otokem mandlí čili angínu, a to vždy s těžkým průběhem, schváceností a horečkami.

Má také několik let astma, sprej proti akutní dusnosti používá obden. Vždy má zhoršení dusnosti při pobytu na venkově.

Kontrola v lednu: Bolest hlavy přešla týden po užití autopatického preparátu a už se neobjevila. Bolest břicha přešla asi za měsíc.

Povšimněme si působení zákona „z centra ven“. Nejdříve se léčí hlava, pak břicho.

V prosinci se dvakrát po čtrnácti dnech projevila „angína“ s otokem mandlí, ale s malou bolestí a bez horeček a schvácenosti a trvala vždy jen čtyři dny (dříve čtrnáct dní).

Nyní ji bolela dvakrát ruka v zápěstí, kde ji nikdy dřív nebolela.

Bolest se přesunula z centra - hlavy na periferii - ruku. Bolest ruky ji jen mírně obtěžuje.

Dušnost se velmi zlepšila, místo aby musela používat sprej obden, použije jej jen jednou týdně. Bere po celou sledovanou dobu léky na astma (tři druhy), které brala i předtím. Byla na venkově, kde žádnou dusnost tentokrát nepocítila.

Zeptal jsem se, zda vyprávěla o své léčbě spolužákům či kamarádům. Řekla že ano a že se nikdo nad tou věcí nijak zvlášť nepozastavil.

Všichni autopatii přijali jako zcela přirozený úspěšný postup. Pouze jeden spolužák jí řekl, že je to hloupost, protože v té vodě nic není.

Mladí lidé jsou velmi otevření novým věcem. Také na Homeopatické akademii, kterou vedu, jsem zpozoroval velký posun posledních prvních ročníků do kategorie mezi osmnácti a třiceti lety.

---

9. Ženské problémy kolem padesátky

Léčí se u mě homeopalicky deset let. Homeopatie ji zbavila ekzémů, únavy a řady dalších potíží. Za deset let užívala jen tři homeopatické léky, každý v několika potencích. S léčbou byla spokojená, říkala, že se při ní cítí výrazně lépe než kdykoliv dříve.

Asi v osmačtyřiceti se ale najednou začalo prodlužovat menstruační krvácení až na čtrnáct dní.

Bylo bezbolestné a s velkým množstvím krve. Gynekolog zjistil

malý myom, byla provedena kyretáž a nasazeny hormonální léky. Poté začala být silně unavená, což přičítala ztrátě krve. Špatně se jí dýchalo a musela na dýchání myslet. Opuchl jí obličej a ruce

. Další menstruace byly beze změny čtrnáctidenní, se silným krvácením. Navíc se začala zhoršovat psychicky - dostavila se jakási chaotičnost myšlení, nebyla schopna si nic zorganizovat.

Začala trpět depresemi. Při usínání se probouzela dušením a úlekem, s lapáním po dechu. Zhoršil se spánek.

Po třech měsících tohoto stavu přestala užívat hormonální léky a opět po delší době mě navštívila.

Doporučil jsem jí homeopatický lék. Vzala jej v době velmi silného krvácení, nechodila už několik dní ven. Za dva dny se krvácení upravilo.

Poté v průběhu dalších jedenácti měsíců byly menstruace šestidenní, s normální intenzitou, perioda různě kolísala až o čtrnáct dní. Pak nastal relaps, krvácení se prodloužilo na čtrnáct dní a pokračovalo se silnou intenzitou.

Podán stejný lék v potenci 10M, krvácení však bylo ještě měsíc a půl, musela ležet kvůli únavě. Pak se zastavilo a po dalších čtrnácti dnech se již cítila zotavená fyzicky i psychicky.

Po devíti měsících se však dlouhodobé in-terzivní krvácení obnovilo. Vzala opět stejný lék v potenci 50M a vše se znovu upravilo na šest měsíců s kolísající normální periodou.

Pak znovu relaps - dlouhodobé krvácení je zpátky i s průvodními jevy, únavou a depresí. Vidíme, jako už v několika případech, že ačkoliv potence léku stoupají, doba jeho účinku se stále zkracuje. Z toho lze vyvodit jen jedno: frekvenční struktura léčené se mění, zatímco lék zůstává tentýž.

Rezonance na lék tudíž slábne, ustává. Je třeba podat něco bližšího. Vyrobita si *autopatický preparát C30*.

Brzy přešly depresivní stavy, únava a krvácení trvaly ještě osmnáct dní.

Po měsíci již byla zotavená a mimořádně veselá. Pět měsíců

probíhala pak menses normálně, až nyní dvakrát vynechala.

Je jí padesát, a tak má asi na ukončení menses nárok. Deprese ani únavy se neobjevily. Cítí se dobře.

Její známá mi řekla, že nyní vypadá nezvykle mladě, což jsem rnohl jen potvrdit.

Při celostní léčbě však případy nekončí dílčím úspěchem, a tak je možné, že bude třeba použít ještě řadu preparátů z vlastní sliny - doufejme, že zdraví přitom bude posilovat jako dosud.

---

10. Léčení zvířat a rostlin

Také zvířata a rostliny mají svůj kreativní základ ve vysoké frekvenční sféře. Říká to Svvedenborg a potvrzuje to i naše zkušenost s nomeopatickými léky, které působí na zvířata i rostliny podobně jako na lidi. U zvířat je možnost individualizace léku oproti lidem dosti omezena, předepsání co nejpřesnějšího léku ztíženo, a tak zde bylo použití potencovaných přípravků z jejich krve, případně chorobných výpotků nebo moči či slin, využíváno mnohem více než u lidí. Osobně s použitím autopatie u zvířat zatím nemám zkušenost, ale cituji z knihy velmi zkušeného anglického veterinárního lékaře Dr. George Macleoda Veterinární homeopatie (C. W. Daniels; 1991, česky Alternativa, 2002): „Autonosody* se obvykle používají při léčbě případů nereagujících na léčbu, kde dobře vybrané léky neměly kýžený výsledek. V takových případech obvykle autosody přinesou pozoruhodné výsledky." Zcela typicky pro naši tematiku však v knize o této metodě nic víc není.

U zvířat přichází v úvahu zejména potencování sliny nebo moči, u ptáků čerstvého trusu.

U rostlin je samozřejmě vyhledání similima ještě o mnoho těžší než u zvířete. Proto víme o působení homeopatik na rostliny velmi málo a neexistuje žádná odborná literatura. Na základě předepsání podle teorie

signatur se mi podařilo na 7.ahradě vyléčit homeopaticky ořech, zlomený větřeni. Po vichřici mu upadla třetina koruny, začal rychle chátrat, vytvořily se velké dutiny, prosychal, velmi rychle odcházel, plody byly nekvalitní, listy skvrnité. Vyšel jsem z následující úvahy: plody ořechu připomínají škebli. Měkké jádro je kryto tvrdou křehkou skořápkou. Homeopatickým lékem vytvořeným ze škeble je *Calcarea carbonica*. Potíže lidí tohoto konstitučního typu jsou často zhoršeny větrem. Jsou to lidé, kteří rádi setrvávají na jednom místě, tam, kde se cítí doma (jako strom). Ořech potřebuje mnoho vápníku, což je právě materiál, z něhož je vytvořena i škeble. Na základě této úvahy jsem pod kůru stromu vsunul do jakési kapsičky vyříznuté nožem tabletku *Calcarea carbonica C 30*. Chátrání stromu se zastavilo, dutiny se částečně zatáhly a do mezery v koruně vrostly nové větve. Je to už asi 15 let a strom je stále v pořádku a odolal už mnoha dalším vichřicím. Pokud máte ořech, zkuste to také s *Calcarea carbonica*. Pokud máte jiné stromy, zkuste *autopatii*. Nejvhodnější je použít k ředění podle návodu v této knize mízu, případně list, rozmělněný v třecí misce v destilované vodě keramickou paličkou. Miska i palička by mely být nové a mely by byl před použitím silně nahřáty nad plynovým plamenem, aby se odstranily případné otisky prstů. Možná by stačilo sklonit živý list či květ na chvíli do nádobky s destilovanou vodou... Případné další postupy získávání materiálu k potencování ponechávám fantazii zahradníků.

Autonosondy jsou vysoko ředěné sekrety a výpotky nemocného zvířete.

Část IV. Praktické rady pro samoléčbu

Praktické rady pro samoléčbu

Je velmi vhodné využívat při autopatické léčbě služby zasvěceného poradce, který absolvoval kurz, má určité zkušenosti, ví, jak se vyvíjely vání podobné případy, a je vnímavý k vašim problémům. Zejména u vážnějších potíží většinou potřebujete někoho,

o jehož radu se můžete v krizových chvílích opřít. Možná ale takového člověka neznáte a nemůžete jej nalézt. Anebo se vám ho nechce hledat a chcete rovnou zkusit, co to udělá. V takovém případě je samozřejmě autopatická sarnolčba vhodná a uskutečnitelná. Je na dosah ruky a každý ji může použít, ještě dnes nebo nejpozději zítra. Navíc k tomu přistupuje fakt, že autopatie vůbec neruší žádnou jinou již probíhající léčbu a nevnáší žádné cizí vibrace do organismu. Může být naprosto přirozené použita i jako doplňková metoda k jakékoliv terapii. Jako posilující kúra, zlepšení fyzické a psychické kondice atp. Užívání klasických leků nezpůsobuje neefektivnost autopatie. Autopatie působí na rozdíl od běžných prostředků ve spirituálním prostoru, kde prosté nemůže mít žádnou konkurenci. Působí na jiné, vyšší úrovni. Proto se lidé užívající léky vyvíjejí podobně jako ti, kteří žádné neberou. Žádné zásadní rušení a antidotace se nekoná. Samozřejmě, cílem je zlepšit zdraví do té míry, aby už žádné téky nebyly zapotřebí.

Možná někteří čtenáři usoudili hned na začátku této knihy, že je nezáživně teoretická, podivně filosofující, neúnosné kontroverzní a celkově velmi málo čtivá. Jiná kategorie lidí nemá na čtení vůbec žádný čas a jakýkoliv text přesahující rozsahem dvě stránky je nad jejich možnosti. Přesto bych byl rád, aby i tito a podobní lidé mohli mít praktický užitek z výhod, které po-

skytuje autopatická léčba. Takže i těm čtenářům, kterým se nic z předchozího nechce číst, a přesto záhadným způsobem pojali alespoň částečnou důvěru k autopatii, třeba do té míry, že si to chtějí „jen“ vyzkoušet, patří tato kapitola. Ti mohou nalistovat rovnou tuto stranu, což je také zdůrazněno v obsahu knihy.

Rozdělil jsem popisy postupu při autopatické samoléčbě do dvou verzí: a) Obsažnější, b) Superjednoduchá.

Postup při autopatické samoléčbě - obsažnější verze:

- 1) Zapišeme do zvláštního sešitku nebo bloku stručně všechny své současné *subjektivně* pozorované a pociťované potíže či problémy v psychice i ve fyzickém těle. Raději žádné diagnózy. Každou potíž na zvláštní řádek. Vše, co

na sobě chceme zlepšit. Uvedeme datum.

- 2) Vytvoříme preparát podle návodu na straně 101, s přihlédnutím k doporučené volbě počtu nalití/vylití (potence preparátu) na straně 97 vhodného právě pro naši osobu.
- 3) Průběžně zapisujeme do sešitku výraznější změny pocíťovaného a pozorovaného stavu. Např: 7. W. 2002 - *bolest hlavy odpoledne*. Nebo: 10. II. 03 *Bolest žaludku je dnes výrazně menší*. Nebo: 3. 12. 09 *Vyrážka na pravé ruce zmizela před týdnem*. Nebo: *Teplota 37,7 °C, odpoledne*. Takto si vedeme průběžné poznámky, někdy jen jednou za měsíc, jindy tři týdně, podle toho, zda se zrovna něco přihlásilo či nikoliv.
- 4) Po měsíci a půl se vrátíme k původnímu zápisu na začátku a přečteme si zvlášť každou potíž. U každé se zastavíme a zeptáme se:

Mám to ještě? Je to úplně stejné? Změnilo se to? Odpověď si zapíšeme pod současným datem této kontroly či spíše „sebe kontroly“. Jestliže se něco zlepšilo, vzroste naše důvěra. Zpočátku to může být jen drobná změna v psychice - nějaký iracionální strach zmizí, spánek se poněkudlepší atp. Jsme si vědomi faktu, že čím déle potíže máme, tím déle bude trvat uzdravování.
- 5) Kontrolu podle bodu 4) si uděláme každé dva nebo čtyři měsíce. Nebo podle libosti, ale u léčby dlouhodobých chronických potíží nečastěji než jednou měsíčně. S výjimkou krizí apod. Porovnáváme přitom jak se stavem z minulé kontroly, tak s úvodním stavem. Do svých úvah zahrnujeme i to, čemu říkáme „životní pocit“.
- 6) Pokud zjistíme, že *autopaticky již vyléčená* nebo *výrazně zlepšená* potíž se nyní znovu vrací do stavu před léčbou a má tendenci přetrvávat řadu dní nebo týdnů, vytvoříme

a užijeme znovu preparát ve vyšším (zpravidla dvojnásobném) počtu nalití/vylití, než jsme použili na začátku. Pokud nedochází delší dobu (měsíce) již k žádným pozitivním změnám, učiníme totéž.

- 7) Kdykoliv jsme v nejistotě ohledně svého zdraví, obracíme se na lékaře.
- 8) Sešitek nikdy nevyhazujeme, může se nám hodit ještě i po mnoha letech. Toť vše.

Stejná pravidla platí, když léčíme partnera, přítelkyni, dítě apod. Každý musí mít vlastní sešitek.

V případě nejistoty ohledně svého dlouhodobého celostního vývoje si prostudujeme tuto knihu nebo hledáme kontakt na poradce.

Praktické rady pro samoléčbu Superjednoduchá verze samoléčby.

- 1) Podle návodu na str. 110 vyrobíme a užijeme preparát. Ředící krok nalití/vylití opakujeme patnáctkrát.
- 2) Jednou za delší čas si preparát zopakujeme ve větším počtu nalití/vylití.
- 3) Možná si přece jen někdy tuto knížku přečteme nebo vyhledáme kontakt na poradce.

Kontakt

Veškeré informace, týkající se kurzů autopatie, kontaktů na poradce, atp. vám budou poskytnuty na adrese:

Alternativa spol. s r.o., Elišky Přemyslovny 380,156 00 Praha -

Zbraslav, tel.fax 257922331, tel.: 257899205,257899253, e-mail: alterceh@post.cz, www.ecn.cz/alternativa

Základní kurz autopatie se koná několikrát ročně v Praze. Cyklus má celkové trvání cca 18 hodin, rozdělených na dvě až tři sobotní odpoledne, vždy jedna sobota v měsíci, je zaměřena na základní ovládnutí spolehlivé výroby preparátu, práci s lidmi v poradně, práci v rodině a se sebou samým, autopatickou prevenci atp. Ukázky případů na video, názorná výuka se seminárními rozbory konkrétních případů a sledováním jejich vývoje po podání preparátu. Řešení záležitostí posluchačů nebo jejich případů - pokud si to budou přát. Fórum, výměna zkušeností. Filosofie. Přednáší Mgr. Jiří Čehovský.

Buddha příštího věku Maitréja s nádobkou zvanou „kundika“ po levici. Nádobka obsahuje čistou vodu, kterou má být očištěn a vyléčen svět. Thangka, obraz na plátně. Tibet, 18. stol. Detail obrazu.

Literatura

- Ashin Ottama: Karma, přerodování, samsára, Dharma Gaia, 1999
Book of the Kindred Sayings (Sanyutta-Nikaya), Pali Text Society, London, 1975
British homeopathic library, webové stránky Coats, C.: Living energies, Gateway Books, 1996
Čehovský, Jiří: Homeopatie, víc než léčba, Alternativa, 1994, 1999
Fincke Process - webové stránky Hahneniann, Samuel: Organon

léčebného umění (Organon der Heilkunst), Alternativa 1993,1996
Halevi: Cesta kabaly, Alternativa 1996
Homeopatický software Kent, Alternativa, Medisoft, 1996
Homeopatie, čtvrtletník pro klasickou homeopatii č. 28/2000,
Alternativa Kent,). T.: Přednášky na téma homeopatická materia
medica(Lectures on Materia Medica), Alternativa 1994 Kent, J. T.:
Přednášky o homeopatické IcČbé (Lectures on homoeopathic
philosophy) Alternativa, Praha 1994 Kent, J. X: Lesser Writings,
Aphorisms, Jain Publishers, 1992 Macleod, George: Veterinární
homeopatie, Alternativa 2002 Mistrovská díla asijského umění ze
sbírek NG Murphy, Robin: Homeopatické syntetické repertorium
(The
Medical Repertory), Alternativa, 2000 Nárada Mahá Théra:
Buddha a jeho učení, Votobia, 1998 Nyanasatta Thera: Základy
buddhismu (Basic Tenets of Bud-
dhism), Alternativa, 1992
Sankaran, Rajan: Duše homeopatických léků , Alternativa, 2000
Superstring Theory, webové stránky Swedenborg, Emanuel: Nebe a
peklo, Taneček, 1932
Swedenborg, Emanuel: Nový Jeruzalém a jeho nebeská nauka, Eko-
konzlut, 1998
Swedenborg, Emanuel: Styk duše s tělem, Lenka Máchová, 2002
Warkentin, David K.: Reference Works (Homeopathic Software),
Články a další reference z historie .
Watson, Ian: Metody homeopatické léčby, Alternativa, 2001
Winston, Julian: The Heritage of Homeopathic literatuře, Great
AukPublishing,2001
Winston, Julian: The Faces of Homoeopathy

Poradci

Počínaje rokem 2003 pořádám občas kurzy autopatie. Sleduji vývoj autopaticky léčených lidí a to mi přineslo a stále přináší mnoho poučení. K tomu přistupují i znalosti a zkušenosti z mé dvaadvacetileté homeopatické poradenské praxe a 1/ přednášení na Homeopatické akademii. O to se chci podělit s lidmi, kteří hodlají působit jako poradci autopatie v rodině, mezi přáteli, jako léčitelé apod. A také s lidmi, kteří léčí sebe sama.

Výklad se opírá o rozборы případů popsaných v knize i mnoha dalších. Analýzy úvodního vyšetření a pokračujících kontrol jsou jádrem mých přednášek. Každý případ je jiný, individuální - přece v nich však lze nalézt mnoho společného, obecného, co nám pomůže zvládat další případy. Jaká je struktura autopatického rozhovoru, jak vést kontroly, kdy se rozhodovat pro zvýšení potence preparátu, podle jakých rysů a vlastností člověka zvolit vhodnou potenci, jaké chyby mohou nastat při přípravě preparátu... atp. Témat je mnoho. Jedním z nich je umění vysvětlit působení preparátu. Filosofie, spojená s touto metodou. Pokud o ní člověk nic neví a soustředí se jen na techniku provedení, patrně nikdy vyléčen nebude. Nikoliv kvůli onomu „víra tvá tě uzdravila"... - a přece ano. Totiž ten, kdo vidí jen podivnou a nezvyklou techniku přípravy preparátu, na jehož užití může za krátkou dobu i zapomenout, bude možná postupně pozitivní změny raději přikládat jiným „přijatelnějším", „reálnějším" a pochopitelnějším vlivům a vysvětlením a až působení prvního preparátu po měsících skončí, už se k němu třeba nevrátí. Avšak poradce sleduje desítky případů, právě on vidí, že se vyvíjejí v mnoha ohledech shodně a že podání preparátu bylo u většiny z nich bodem obratu. Poradce by měl být člověk znalý cesty. Jedná se o práci ve vyšší vibrační kreativní sféře, která bývá někdy nazývána duchovní. Jde o spirituální poradenství. Aby mohl poradce zjistit, co se odehrává „nahore" ve spirituální úrovni, na niž chce rezonancí zapůsobit a kterou chce zlepšit čili léčit, musí se naučit pozorovat, co se děje dole, v oblasti poznatelné pro naše smysly, v myslí a v těle. Je to posel dobré karmy. Za starých časů byly spiritualita a léčba pevně spojeny. Lékař a

léčitel vždy byli zároveň spirituálními poradci či průvodci. A tak je tomu nyní, byť jiným způsobem než dříve, i v autopatii. Autopatie je v podstatě vždy samoléčba. A poradce při ní může být opravdu užitečný.

Kurz je krátký. Autopatie není příliš složitá. Posluchači zde mají možnost *vyměňovat* si navzájem své zkušenosti, informovat se, spolupracovat. Kolektivní zkušenost posiluje přesvědčení, že autopatie je něco účinného a potřebného, něco k čemu dozrála naše doba.

Na závěr si dovolím drobný postřeh. Astrologové tvrdí, že nové tisíciletí má být věkem vodnáře. A opravdu - v posledních letech pozorujeme, že vodní živel začíná hrát v našem prostředí mimořádnou roli. Objevily se deště a záplavy, jaké nemají v historii obdoby. Objevuje se i autopatie, léčba vodou, přinášející harmonii. Voda ničí i pomáhá. Vždy v souladu s tím, o co si svým myšlením a činy sami říkáme.